

Tháng 3, 2022

Bạn Có Bị Trầm Cảm Không?

Mùa xuân đã về ở thành phố Portland thân yêu của tôi với hoa đào, hoa vàng nở rộ khắp mọi nơi. Tôi yêu thành phố Portland của tôi nhiều lắm, bạn ạ!

Tôi yêu màu xám nhẹ buồn của sương lam mờ đỉnh núi, màu vàng lãng mạn của những hàng cây khi mùa thu đến, màu trắng trinh nguyên của tuyết trắng mùa đông trên đỉnh núi Mount Hood, màu xanh tươi mát của những rừng thông thẳng tắp ngút ngàn, màu hồng rực rỡ của những đóa hồng ở các vườn hồng Portland, màu xanh hy vọng của đại dương bát ngát dọc theo quốc lộ 101 và yêu nhất là nụ cười hồn nhiên ngây thơ của những trẻ thơ bé nhỏ tuổi học trò.

Tôi yêu trẻ thơ, đó là sự thật vì trẻ thơ ngây thơ vô tội, không biết tính chuyện “ân oán giang hồ”. Ai thương yêu chúng nhiều, thì chúng thương yêu lại nhiều, thật tình. Ai thương yêu chúng ít thì chúng thương yêu lại ít. Thế thôi. Thật bình thường! Thật giản dị!

Tôi thương các cụ cao niên vì họ tuổi già sức yếu, sống cô đơn buồn tủi. Họ sống trong một thế giới riêng biệt của họ, dù họ đang sống trong viện dưỡng lão hay đang sống trong gia đình với con cháu. Họ hoài niệm về những kỷ niệm của quá khứ đã qua. Họ lo lắng cho một ngày mai phải rời bỏ trần thế trong cô đơn tuyệt vọng. Tôi nghiệp thay!

Tôi cố gắng đem lại cho những người bạn trẻ, bạn già của tôi những niềm vui nho nhỏ trong phạm vi khả năng của tôi có thể làm được và đó cũng chính là niềm vui của tôi trong hiện tại.

Tôi rất thích viết về tuổi thơ và tuổi già vì Bạn và tôi đều đã trải qua tuổi thơ và sẽ sống với tuổi già. Tâm ý của người viết là mong đem lại một chút niềm vui, một chút nụ cười, một chút sự lạc quan yêu đời trong cuộc sống đến với mọi người nhất là đối với những vị cao niên.

Người viết may mắn có được nhiều bạn tốt. Họ luôn luôn chia sẻ với tôi những hình ảnh đẹp, những câu chuyện thiện lành, những lời khuyên hữu ích. Người viết cũng có những người bạn tin tưởng tôi để có thể chia sẻ tâm tình, thổ lộ những buồn phiền đau khổ mà họ đã phải chịu

đựng vì “đồng bệnh tương lân” nên dễ dàng cảm thông hơn. Quý bà thích tâm sự với bạn bè hơn là quý ông nên nếu gặp được người chịu khó ngồi nghe họ tâm sự, họ vui lắm như là được trút đi một gánh nặng trong lòng.

Đời sống con người rất phức tạp và nhiều đau khổ. Nếu không thì người xưa đã không phải thốt lên:

“Chợt sinh ra thì đã khóc chóc

Đời có vui sao chẳng cười khi”

Và Đức Phật cũng đã dạy đời là bể khổ và đã chỉ cho ta con đường thoát khổ với Tứ Diệu Đế.

Chúng ta cũng đã cố gắng tu tập và thực hành lời dạy của Người để thoát khổ nhưng có mấy ai đã thoát được sự Khổ này?

Trong cuộc sống hiện tại, nhiều người trong xã hội chúng ta mất bị bệnh trầm cảm (depression), nhất là người cao niên, đặc biệt vì dịch Covid 19 và mối hiểm họa chiến tranh hạt nhân có thể xảy ra..

Bạn cũng thường nghe nhiều về hai chữ “trầm cảm” này và cũng muốn biết trầm cảm là gì? Người viết cũng thế. Tôi không phải là y sĩ nên tôi phải cố gắng đi tìm tài liệu về vấn đề này để ít ra cũng biết được vài điều căn bản hầu có thể giúp ích được gì cho người, cho mình.

Mời Bạn cùng đọc với người viết những tài liệu dưới đây được trích đăng trong mục *Kiến Thức* của diễn đàn tuvn.org. Người viết chỉ nêu ra những điều căn bản mà thôi vì tài liệu rất dài và có nhiều chi tiết chuyên môn.

Bệnh trầm cảm là gì?

Trầm cảm là một chứng bệnh ảnh hưởng đến cơ thể, tình cảm, ý nghĩ của người bệnh. Chứng trầm cảm ảnh hưởng đến bữa ăn, giấc ngủ, cách nghĩ, cái nhìn về bản thân và sự việc chung quanh. Chứng trầm cảm không phải là một nỗi buồn thoáng qua và cũng không phải là sự "yếu đuối" của tinh thần hay do "thiếu" bản lĩnh mà người bệnh có thể tự luyện cho mình sự cứng cỏi và... hết bệnh! Người bị chứng trầm cảm không thể tự "điều khiển" mình hay tự "thay đổi" để khỏi bệnh. Không được chữa trị đúng mức, triệu chứng của trầm cảm có thể kéo dài nhiều tuần lễ, nhiều tháng và cả nhiều năm.

Triệu chứng: Người bị chứng trầm cảm có thể có vài hoặc nhiều triệu chứng, và mức độ trầm trọng của những triệu chứng thay đổi tùy theo hoàn cảnh thời gian và không gian:

- Buồn rầu (nhiều ngày), bất an (anxious), hoặc trống vắng (empty mood)
- Luôn có ý tưởng tuyệt vọng, yếm thế (cuộc sống không có gì vui)
- Luôn có ý tưởng "tội lỗi" (guilty), "bất xứng" (worthlessness), "chẳng có thể làm được gì" (helplessness)
- Mất hết sinh thú trong đời sống kể cả tình dục
- Mất khí lực, luôn cảm thấy mệt mỏi, mất sức
- Khó tập trung tư tưởng, khó quyết định công việc, trí nhớ kém
- Mất ngủ thường xuyên, thức giấc sớm (không thể ngủ trọn giấc) hoặc ngủ li bì
- Không muốn ăn uống, mất cảm giác đói, xuống cân hoặc ăn uống quá độ và lên cân
- Có ý tưởng tuyệt vọng, muốn tự tử
- Không thể nghỉ ngơi, dễ nóng giận

Làm thế nào để tự giúp khi ta bị trầm cảm?

Chúng trầm cảm khiến người bệnh cảm thấy mất hết sức lực, "không xứng đáng" (worthlessness), "không làm được việc gì" (helplessness), và tuyệt vọng. Những ý tưởng bi quan và yếm thế (negative thoughts) này khiến tinh thần họ suy sụp. Từ việc suy sụp về tinh thần đưa đến sự chán sống và tê liệt cả thể xác. Điều quan trọng cần nhớ là những tư tưởng bi quan yếm thế này có tính cách ngắn hạn, khi cách chữa trị công hiệu, các tư tưởng yếm thế bi quan này sẽ từ từ mất dấu.

- Bước 1: Tạo cho mình những mục đích có thể thực hiện được (realistic goals) và lãnh nhận trách nhiệm của mình.
- Bước 2: Tìm một người tin cậy để giải bày tâm sự, hỏi ý kiến; không nên trốn tránh thân nhân, xoay sở một mình hoặc giữ "bí mật".
- Bước 3: Làm những việc mà ta thấy thích thú.
- Bước 4: Tập những động tác thể dục mà cơ thể kham nổi để giúp lấy lại khí lực.
- Bước 5: Tham dự vào đời sống bên ngoài: đi xem cine (thay vì ngồi nhà xem DVD), đi chùa, đi nhà thờ... tham dự những hoạt động chung với một nhóm người.
- Bước 6: Cần thực tế và chấp nhận rằng những ý nghĩ bi quan yếm thế chỉ giảm từ từ qua nhiều ngày tháng, không biến mất trong vài tuần lễ
- Bước 7: Không nên có những quyết định quan trọng (thay đổi công việc làm, kết hôn, ly dị...) trong khi đang buồn rầu phần chí, hãy chờ đến khi sức khỏe khả quan hơn. Hỏi ý kiến những người biết rõ mình trước khi bị chứng trầm cảm.
- Bước 8: Không mấy ai "hết bệnh" trầm cảm qua đêm, họ chỉ cảm thấy dễ chịu hơn, mỗi ngày một chút.
- Bước 9: Sự lạc quan sẽ giúp ta lia bỏ hoặc thay thế những ý tưởng bi quan buồn rầu của chúng trầm cảm, nhất là khi bệnh được chữa trị đúng mức.
- Bước 10: Hãy để thân nhân giúp đỡ ta.

(Nguồn: Trích trong tài liệu về *Bệnh Trầm Cảm* của Bác sĩ Trần Lý Lê trong tvvn.org - Xin cảm ơn BS Trần Lý Lê)

Qua những điều trình bày ở trên thì tâm sự với bạn bè và thân nhân, sự lạc quan yêu đời, sự tham gia vào các công tác cộng đồng, chung vui với bè bạn sẽ giúp ta thoát hay bớt "bị" trầm cảm, phải không bạn? Bạn hãy vui lên nhé.

Mới quý bạn xem youtube vui vui dưới đây "Don't Worry Be Happy" đã được trên 19 triệu người xem, hy vọng Bạn sẽ hết trầm cảm ngay. Smile!

Youtube Don't Worry Be Happy

Playing For Change | Song Around The World

19,353,137 views

<https://www.youtube.com/watch?v=uWXUWepSak4>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN 606-ORTB 1032-3302022)

A photograph of a man and a woman sitting together. The woman is on the left, wearing a white top, and the man is on the right, wearing a blue shirt. They are both looking towards the camera with slight smiles. The background is a light-colored wall with a grid pattern.

EM NHỚ ANH QUÁ!

*- Lúc choàng khăn cho em
Anh chia đi ấm áp
Anh có lạnh giữa đêm
Khi loanh quanh cùng phố?*

*Mỗi lần nhận vuông khăn
Lo cho anh, em hỏi
Anh hôn trán ân cần:
- Ai vừa ho vừa nói?*

*Giờ cầm khăn, bản khoăn
Nghe ngọt ngào lan tỏa
Anh có hay chẳng rằng
Em yêu anh nhiều lắm?*

*Bao nhiêu năm nhọc nhằn
Chúng mình quá cực khổ
Lo gia đình, người thân
Hiếm khi được thanh thản.*

*Ai ngờ còn một năm
Là được về hưu trí
Mà anh lại oái ăm
Năm một mình, sao ảm?*

*Cầm khăn, em nhớ anh
Không còn ai bên cạnh
Chỉ thấy anh trong hình
Thương sơn ca lẻ cánh!*

*Em nhớ anh nhiều quá!
Á Nghi, 30.3.2022*

HỒN TỬ SĨ

Mồ hoang tử sĩ chị hằng soi
Phảng phất anh linh kẻ đứng ngồi
Tháng lụn không người an ủi đến
Năm tàn chẳng khách tử tế chơi
Mưa như rượu đắng trào dâng bọt
Gió tựa hương thơm quyến luyến đời
Đôi bóng xuân thu cùng nhật nguyệt
Đêm hòa nhạc để trôi dần thời
Thanh Song Kim Phú

Xuân Lỡ Hẹn

Gần ba mươi năm rời xa quê hương
Chôn cuộc đời nơi đất khách tha phương
Tâm tư hướng vọng về khung trời cũ
Mẹ già ngóng đợi đôi mắt buồn vương.

Tuổi hạc người cha lưng còng tóc bạc
Trông con mòn mỏi tuôn ngân lệ mờ
Hẹn mai an bình con về chôn cũ
Hình bóng viễn nhân cha vẫn mong chờ.

Xuân về gọi lại bao nhiêu nhớ thương
Ngày xưa đốt pháo trước cổng ven đường
Đàn em nhỏ dại đua khoe áo mới
Cô bé nhà bên má chớm ửng hường.

Con xin tạ lỗi mùa xuân lỡ hẹn
Không về ăn Tết cùng mẹ thân yêu
Hãy ngắm đùm con nụ hoa mới trở
Và hãy vui lên trong tuổi xế chiều.

Minh Giang

8 ĐOẠN KHÚC THIỀN

(Bát Chánh Đạo)

1- Kiên

Nhắm mắt thiền quán bên trong
Thấy gì? Khoảng trống Tâm Không hiển bày
Quảng buông ý niệm đúng-sai
Tiếng chuông tỉnh thức...
Như Lai mỉm cười.

2- Tư Duy

Đất/trời Tâm trú khắp nơi
Ai đang hiện hữu! Cõi đời nào đây?
Luân hồi nhiều kiếp chuyển xoay
Chạy theo tạp ngã nhà xây bãi bồi.

3- Ngũ

Đệ nhất nghĩa đế: vô lời
Nói ra vọng tưởng cái TÔI hiện hình
Ba đường trôi nổi lênhên...
Do thân-khẩu-ý vô minh tạo thành.

4- Nghiệp

Vô tư tự tại, an lành
Vui cùng cây cỏ, đêm thanh tọa thiền
Gieo trồng phúc đức thiện duyên
Tâm buông, ý xả, thả phiền muộn bay.

5- Mạng

Hít vô, thở chậm... sâu, dài
Gieo duyên tứ đại: cỏ cây, côn trùng...
Vui đời, lạc đạo, ung dung
Noi gương Bồ Tát, cát-hung... mỉm cười.

6- Tinh Tấn

Phải chăng vận số đo trời!
“Năng nhật chặt bị” sức người làm ra
Sa di đắc quả Tu Đà
Công phu miên mật Tâm hoa kết đài.

7- Niệm

Chúng sinh và Phật không hai
Chỉ trong ý khởi thấy ngay sen, bùn
Tâm mê dẫn dắt... lung tung
Bồ Đề, Phiền Não chung cùng sát na.

8- Định

Tọa thiền gặp Phật hay Ma
Đều là huyền ảo... dạ xoa phải trừ
Không còn dính hữu, vô dư
Tánh Không chứng đắc, quả Như Lai Thiền.

Kiều Mộng Hà

Ở Một Nơi Sung Sướng

Cô Laura từ trên lầu bước xuống đã thấy mẹ ngồi thù lù nơi bàn ăn gần cửa sau, bà đang ngó xuyên qua cửa kính đấm đấm...

- Ủa, sao má dậy sớm thế? Con thức giờ nào cũng thấy má thức trước con rồi.

Bà Tư Nhiều trả lời con gái:

- Má già cả ngủ là bao nhiêu... Sao hôm nay con dậy sớm? Mới có 8 giờ...

Cô Laura ra bếp lục đục vừa làm vừa đáp:

- Tùy bữa... mà con dậy sớm một chút thì giờ thong thả hơn. Một lát sau cô bung ra bàn 2 ly cà phê sữa nóng mới pha và 2 chiếc bánh bao cô mới hâm lại nóng hổi:

- Má ăn điếm tâm với con...

Bà Tư Nhiều nhìn ly cà phê sữa và chiếc bánh bao với vẻ ơ hờ:

- Cái bánh bự thế kia má ăn sao hết, nội ly cà phê sữa cũng đủ no bụng già rồi.

Cô Laura cần nhắc:

- Má thiệt tình, sướng mà không biết hưởng, ở Việt Nam có cà phê sữa, có bánh bao cho má ăn không?

Cô nhìn theo hướng mẹ nhìn, qua khung cửa kính nhà ăn, ngoài kia một buổi sáng rạng rỡ, cây hoa hồng leo quanh hàng rào trên deck và có hai con chim đang lú lo rồi chấp cánh bay đi.

Cô tò mò hỏi:

- Nãy giờ má nhìn hai con chim đó há?

- Ủ, má thấy nó vui quá, cứ bay đi rồi quạ lại lú lo, rồi lại bay...

Cô Laura quen miệng luôn bắt đầu câu bằng chữ “ôi” dù câu vui hay buồn:

- Ôi, chim trời cá nước mà má. Nó bay đi khắp trời có gì lạ!

Bà Tư Nhiều không dám nói những điều mình đang nghĩ sợ cô con gái la, bà quạ ly cà phê sữa và uống vài ngụm rồi cầm chiếc bánh bao lên ăn cho con gái vừa lòng. Lòng bà như mọi ngày lại xót xa tự hỏi không biết sáng nay con cháu bà ở Việt Nam đang làm gì? Có cái gì ăn sáng bỏ vào miệng không?

Cô Laura uống sữa ăn bánh bao xong lên lầu thay quần áo và xách giỏ đi xuống:

- Thôi con đi làm, hôm nay má nấu món cá kho với thịt ba rọi nghe, anh Nhân thích món cá kho của má.

- Sao con bỏ cá ra ngoài nhiều thế? Trong tủ lạnh còn nồi thịt kho trứng từ hôm kia ăn chưa hết mà.

- Ôi, đồ ăn đã hai ngày rồi, ăn không hết thì đổ đi cho rộng tủ. Nhà này không thích ăn lại đồ cũ má ơi.

Món thịt kho trứng mang tiếng là đã hai ngày mà thực tế ăn có là bao. Buổi chiều hôm đó cô Laura đi làm về, chắc gặp ngày hên đất hàng, tiền tip nhiều cô cao hứng ghé vào nhà hàng mua mấy hộp đồ ăn mang về nhà, thế là nồi thịt kho trứng thành ế ẩm, thành đồ cũ.

- Thật là uổng phí, ở Việt Nam người ta không có mà ăn.

- Ôi, đồ ăn ở Mỹ rẻ rẻ má khỏi lo. Có khi một khách tiền tip cho con kho mấy nồi thịt trứng luôn.

Cô Laura đi ra cửa, cô là người cuối cùng rời khỏi nhà, vì nghề làm nail của cô đi trễ về trễ, cửa tiệm 9 giờ sáng mở cửa cho đến 9 giờ tối. Chồng và hai con kể đi làm người đi học trước rồi. Cô quay đầu dặn dò trước khi khép cửa:

- Má ở nhà cứ nằm xem ti vi, thích ăn gì thì mở tủ lạnh. Vui hưởng nhàn nghe má.

Bà Tư Nhiều còn lại một mình lại thở dài khi nhìn thấy hai con chim bay lượn ngoài sân. Chúng tự do sung sướng hơn bà, muốn đậu muốn bay đâu tùy thích. Còn bà thì chỉ ngồi đây hay quanh quẩn trong nhà và lúc nào cũng thấp thỏm lo lắng chỉ sợ xảy tay xảy chân té ngã thì mang họa cho con vì thỉnh thoảng cô Laura nghiêm trọng nhắc nhở bà:

- Má nhớ giùm con má đang là khách sống ở Mỹ không có quyền lợi chi, huých tẹt ra là má không có bảo hiểm sức khỏe, nếu bị tai nạn gì phải vô bệnh viện là coi như con sạt nghiệp đó!

Bà Tư Nhiều đã sợ hãi và cẩn thận hỏi:

- Má sẽ ráng giữ gìn, nhưng rùi má bị cảm cúm, nhức đầu, đau lưng, đau bụng có sao không con?

- Ôi, ba cái bịnh vặt này thì không sao tránh khỏi, tiền khám bác sĩ con lo được.

Rồi cô trấn an mẹ hay trấn an cho chính mình:

- Má chỉ ráng cẩn thận trong vài tháng thôi, con tin là vài tháng nữa luật sư sẽ lo xong giấy tờ cho má định cư hợp pháp ở Mỹ nên không cần mua bảo hiểm diện du lịch làm chi cho tốn tiền, vì mua diện này mắc mớ lắm. Khi má được hợp pháp hóa rồi thì chúng ta khỏi lo vụ ốm đau hay tai nạn gì nữa, con sẽ có cách xin thẻ khám bệnh rẻ tiền hay miễn phí cho má.

Cho nên bà Tư Nhiều tự cho quyền bà cao lắm là chỉ ốm đau vặt vãnh thôi, ngoài ra tuyệt đối không được vì bất cứ lý do gì phải vào bệnh viện. Bà Tư Nhiều nào có muốn sống ở Mỹ, bà đang ở Việt Nam với gia đình người con trai lớn tên Hiền kể từ ngày chồng bà qua đời. Vợ chồng Hiền nghèo lắm, Hiền nghề nghiệp không ổn định, nay thì làm phụ hồ, mai kia một nọ chạy xe ôm, còn vợ Hiền thì bán rau ngoài chợ, hai vợ chồng làm không đủ nuôi hai đứa con và bà mẹ chồng nếu không có món tiền 200 đô la Mỹ hàng tháng cô Laura từ Mỹ gửi về mục đích để nuôi má, báo hiếu cho má.

Cô Laura theo chồng đi Mỹ do nhà chồng bảo lãnh từ nhiều năm nay, cô muốn bảo lãnh mẹ sang Mỹ sinh sống nhưng bà Tư Nhiều từ chối, nhà có hai đứa con, gia đình cô Laura ở Mỹ đây đủ hạnh phúc là bà an tâm rồi, bà chỉ muốn sống với gia đình con trai, họ nghèo khổ có bà ở bên may ra đỡ đần được chút công kia việc nọ cũng vui. Vợ chồng Hiền đi ra ngoài kiếm tiền thì bà ở nhà trông cháu, nấu cơm hay chăm nom nhà cửa.

Cô Laura gửi tiền về dặn anh trai và chị dâu phải lo cho mẹ được ăn ngon mặc đẹp, cho mẹ được hưởng sung sướng tuổi già. Không hiểu cô nghe tin “thèo lẻo” từ ai, từ đâu mà cô cho rằng cả nhà anh Hiền ăn bám vào đồng tiền cô gửi về nuôi mẹ, mẹ cô vẫn ăn đói ăn thèm, vẫn áo cũ sờn vai. Thế là cô Laura gọi phone ngon ngọt thủ thủ với bà Tư Nhiều, làm đơn bảo lãnh cho bà Tư Nhiều sang Mỹ diện du lịch thăm con cháu chỉ 3 tháng thôi và bà sẽ trở về Việt Nam.

Sang đến nơi thì cô Laura tuyên bố sẽ giữ bà ở lại Mỹ luôn, cô sẽ mượn luật sư lo cho mẹ định cư hợp pháp, cô Laura không muốn mẹ ở Việt Nam cực khổ, đồng tiền cô gửi về bị lợi dụng, mang tiếng là nuôi mẹ mà nuôi cả nhà anh Hiền.

Bà Tư Nhiều đã mấy lần lên tiếng giải bày:

- Con nghe hàng xóm xấu miệng làm chi? Nghe má nè, 200 đô con gửi về là má tự nguyện đưa vợ thằng Hiền lo chi phí trong gia đình, có miếng ngon miếng dỡ cả nhà cùng ăn, chớ má ăn một mình sao đành? Quần áo cũ chưa rách chưa mòn má tiếc rẻ má mặc chớ vợ chồng Hiền không hề ép má, thay vì má mặc quần áo mới thì má nhường cho hai thằng cháu nội. Chúng là anh chị của con, là cháu của con mà.

- Ôi, nhưng con không ưa... con dâu của má, bà vợ anh Hiền hay cần nhằn má lắm, hồi còn ở Việt Nam con biết quá mà.

Bà Tư Nhiều bênh vực con dâu:

- Má biết từ ngày đó con đã không ưa chị dâu rồi. Chuyện chị dâu em chồng hay mẹ chồng nàng dâu nhà nào chẳng có, không ít thì nhiều. Cuộc sống có lúc vui buồn đung chạm là thường, nhưng vợ Hiền đâu dám hỗn hào gì với má.

Mấy tháng trôi qua rồi, đã quá hạn 3 tháng ở Mỹ của bà rồi, chẳng biết vụ cô Laura nhờ luật sư tới đâu? mấy lần bà Tư Nhiều đòi về Việt Nam thì cô Laura gắt gỏng phản đối như pháo chuột nổ liên hồi một tràng:

- Má à, con mang má sang đây để hưởng đời sung sướng, nhà cao cửa rộng, mọi thứ tiện nghi, đồ ăn thức uống đầy trong tủ lạnh, má tha hồ mặc quần lạnh áo tốt, lên xe hơi có máy lạnh. Ngán đồ ăn nhà thì vào nhà hàng có đủ món ngon mà khi ở Việt Nam con chắc là má từng thèm và ao ước mà để gì có được. Không lẽ má từ chối ở một nơi sung sướng như thế này, từ chối lòng báo hiếu của con mà trở về Việt Nam sống với anh Hiền trong căn nhà xập xệ và túng thiếu mọi bề nữa sao?

Cô Laura bồi thêm để làm lung lạc cõi lòng bà mẹ:

- Má về là con cúp luôn tiền trợ cấp gia đình anh Hiền, má nghe lời con ở lại thì con sẽ thương tình thỉnh thoảng gửi tiền về giúp đỡ họ.

Bà Tư Nhiều không dám hó hé than phiền nữa, chỉ biết cầu mong vụ nhờ luật sư không thành để bà được trở về Việt Nam sống với gia đình thằng con trai.

Bà mở tủ lạnh lấy ra nồi thịt kho trứng, những cục thịt ba chỉ xắt to kho rệu, những trái trứng kho đi kho lại sần cứng đậm đà nước màu nước thịt, miếng ăn ngon thế này mà đồ đi sao đành. Bà lại chạnh lòng nghĩ tới vợ chồng Hiền và hai thằng cháu nội Tèo và Tẹo. Người ăn không hết kể lần không ra, cuộc đời sao có nhiều nỗi trớ trêu.

Bà Tư Nhiều trút mớ thịt kho trứng vào một hộp nhựa và giấu kín sau mấy bó rau trong một góc tủ lạnh. Nếu vợ chồng cô Laura mà thấy đồ cũ là vứt thẳng tay vào thùng rác, bà tiếc lắm. Nhưng bà đã có cách của bà, vài ngày nữa bà sẽ nấu trở lại món thịt kho trứng, sẽ kho đồ cũ chung với đồ mới nồi thịt vẫn ngon lành, bà đã mấy lần “qua mặt” con kiêu này để tiết kiệm cho con mà nó nào hay biết. Không phải bà chỉ tiếc mớ thịt kho trứng này, mà tiếc từ một ít cá kho vụn hay vài con tép rang còn sót trong nồi, bà đều lấy ra bát đập lại giấu trong tủ lạnh để bà ăn dần, cũng là cách tiết kiệm cho con và đỡ phí của trời.

Không hiểu sao con gái bà sống từ bé tới lớn là con nhà nghèo thứ thiệt, từng túng thiếu từ miếng ăn cái mặc mà sang Mỹ đổi tính đổi nét sống làm sang và hoang phí thế? Chồng nó làm nghề thợ tiện không biết lương hưởng bao nhiêu, còn nó làm nghề nail một tuần 6 ngày sáng đi tối về, kiếm đồng tiền cũng đâu tắt mắt tối vát vát. Vậy mà vợ chồng nó không biết sống tiết kiệm đồng tiền mình lao động làm ra, đồ ăn dư cũng bỏ, quần áo mặc chán cũng bỏ. Phải chi những thứ bỏ đó mà giúp cho nhà anh Hiền nó được thì đỡ khổ biết mấy.

Bà mở bịch cá chim mà con gái đã lấy ra từ tủ lạnh và để sẵn trong bồn rửa bát. Bà rửa lại cá từ trong ra ngoài cho sạch máu cá hết mùi tanh, bà khứa mỗi con cá làm hai, rồi để ra rổ cho ráo nước. Xong bà thái thịt ba chỉ, thái củ hành, củ tỏi và ớt thật nhuyễn... Món cá kho của bà ngon vì công phu, hèn gì chồng cô Laura thích ăn, miếng cá vừa mềm vừa béo nhờ thấm mỡ thịt ba rọi và thơm mùi gia vị hành tỏi gừng tiêu ớt...

Bây giờ bà Tư Nhiều mang cá ra ngoài sân sau để kho bằng bếp ga, vì con bà dặn không được kho cá trong nhà sợ mùi hôi.

Căn nhà to lớn sang trọng này vợ chồng cô Laura mua gần 500.000 đồng, nhà có 4 phòng ngủ đều trên lầu, ở dưới là 2 phòng khách, nhà bếp và phòng ăn lắp kính cao từ trần nhà xuống tới dưới. Khi bức màn to dài vén sang một bên là căn phòng bếp, phòng ăn lồng lộng sáng ngời nguồn ánh sáng từ bên ngoài hắt qua cửa kính.

Ngồi tại bàn ăn là nhìn ra cái deck rộng sàn lót gỗ lóng đẽp sau nhà. Cái deck có hàng lan can sơn màu trắng mỹ miều, có hoa hồng leo thơ mộng, có cái chuông gió mơ màng ở một góc sân. Từ đây có thể ngó sang những phía sau nhà hàng xóm, cũng cửa kính to cao lồng lộng, cũng cái deck lịch sự và đẽp như nhau.

Các deck nhà hàng xóm trang trí đủ kiểu, trồng cây hoa leo hay hoa trong bồn, có nhà bày bộ bàn ghế dưới một tấm dù rộng màu sắc sỡ để chủ nhân thỉnh thoảng ra ngoài ngồi uống trà hóng gió. Có nhà thì bày lò nướng BBQ với bàn ghế để vừa nướng thịt vừa ăn uống ngoài trời. Nhưng cái “deck” nhà cô Laura thì thực tế, có bếp gaz để kho cá, chiên chả giò và những món đồ ăn có mùi.

Bà Tư Nhiều còn thực tế hơn nữa, bà mang quần áo ra phơi la liệt trên lan can mỹ miều đó, những quần áo bà đã giặt bằng tay và đem phơi nắng cho đỡ tốn điện máy giặt máy xấy. Mấy cái quần đen, mấy quần lót và áo lót của bà bay phất phơ ở sân nhà con bà chẳng liên quan đến ai, vậy mà nhà hàng xóm bên cạnh sang gặp vợ chồng Laura phê bình sao đó nên cô Laura không cho bà Tư Nhiều phơi quần áo trên lan can hay bất cứ nơi nào ngoài deck, cô bảo làm thế là mất vẻ sang đẽp của khu gia cư.

Nhưng khi các con đi làm bà vẫn “lén lút” mang ra sân phơi vài cái nôi, cái xoong, cái thớt, con dao mới rửa hay giẻ rách bà mới lau nhà cho mau khô và sạch sẽ, bà để dưới thấp, dưới sàn để khuất mắt nhà ông hàng xóm Mỹ “nhiều chuyện” kia, rồi bà canh chừng đồ vừa khô là nhanh chóng mang vào nhà, có trời mới biết bà đã vi phạm luật làm mất vẻ sang đẽp của khu gia cư này. Bà qua mặt đợc ông hàng xóm Mỹ và qua mặt con bà thật dễ dàng.

Bà Tư Nhiều đi đứng từ trong bếp và mở cửa ra ngoài deck nhiều lần, lần nào cũng rất cẩn thận, từ lúc bắt đầu kho cá cho đến khi nôi cá để lửa liu riu mới vào ngồi yên trong nhà, bà chỉ sợ vấp ngã mang tai họa đến cho con gái.

Con gái bà tên Lành, sang Mỹ nó đổi thành Laura. Lần đầu tiên bà Tư Nhiều nghe con khoe tên mới đã mắng con gái:

- Tên Lành ý nghĩa tốt lành tử tế sao mà đổi thành “Lo ra” cho khổ vậy con? Không lẽ mà cứ “lo ra” cả đời?

Cô Lành hãnh diện:

- Tên Mỹ con là Laura, một cái tên đẽp của phái nữ. Ai biểu má dịch thành “Lo ra” kiểu Việt Nam làm chi.

Bà Tư Nhiều thắc mắc luôn thế:

- Còn cái sàn gỗ sân sau nhà sao con gọi là “cái đách, cái đếch” gì đó, nghe phách lối quá chừng.

- Ôi, má ơi là má, tiếng Mỹ mà má cứ dịch qua tiếng Việt Nam nghe không giống ai. Cái deck là cái sân sau nâng cao có lót sàn này nè, má hiểu thế là đủ rồi.

- Nhà ở Mỹ cầu kỳ quá, lót sàn cho tốn tiền và dưới gầm sinh ra ẩm thấp dơ bẩn là hang ổ côn trùng rắn rít chứ đẽp đẽ gì? Thà sân đất như ở Việt Nam lấy chổi tre quét xoèn xoẹt mây nhát là sạch sẽ tinh tươm.

Cô Lành phải khen:

- Ôi, má nhà quê chưa từng ở Mỹ mà nói trúng phóc, nhiều cái deck thấp thì sườn sàn có khi là nơi trú ẩn của rắn rết. Nhưng deck nhà mình cao và thoáng thì vẫn sạch đẽp má khỏi lo.

Bà Tư Nhiều đang ngồi chơi đợi nôi cá kho thì tiếng điện thoại reo vang, bà ra cầm máy lên, cô Laura những lúc ở tiệm nail chưa có khách cô hay gọi về nhà “canh chừng” mẹ lắm, cô không lo chuyện mẹ buồn hay vui mà chỉ lo mẹ có bất ngờ tai nạn gì không kéo cô... mang họa.

Nhưng lần này không phải cô Laura như bà nghĩ mà là tiếng của Hiền con trai bà từ bên Việt Nam:

- Má há má? Con căn giờ này vợ chồng Lành đi làm để gọi điện hỏi thăm má nè.

Bà Tư Nhiều mừng rỡ lấp bắp:

- Ủ , má đây, má đây. Tụi nó đi hết rồi còn mình má ở nhà thôi, nói chuyện thoải mái đi con.

- Ở Mỹ cuộc sống vật chất đầy đủ chắc giờ đây má vui và khỏe lắm hả má? Vậy là tụi con mừng rồi.

Bà không nỡ làm con trai buồn lây nên cười gượng:

- Ủ , con đừng lo cho má... Thế các con, các cháu khỏe không? Công việc làm của con có đều đặn không?

Hiền trả lời theo thứ tự câu hỏi của mẹ:

- Cả nhà vẫn khỏe má, lúc này phụ hồ không có việc mà chạy xe ôm cũng ế...

Giọng bà Tư Nhiều chùng xuống lo âu:

- Vậy các con sống ra sao?

- Thì cơm rau và vài trái trứng luộc dầm nước mắm nước tương cũng xong. Mà biết rồi đó nhà con cực khổ đã quen.

- Trời ơi, bên này hiện giờ có dư nửa nồi thịt kho trứng, có cả bịch bánh bao và nhiều thứ bánh trái khác trong tủ lạnh ê hề, ước gì má gọi về bên được cho các cháu má ăn.

Rồi bà chép miệng tự than thở:

- Hồi má còn ở nhà chúng con được hưởng lây đồng tiền con Lành gọi cho má nên cũng đỡ khổ. Từ hôm má đi Mỹ đến giờ đã mấy tháng mà con Lành không cho đồng nào, má cũng đoán ra được cảnh này.

Bà Tư Nhiều hứa liều:

- Để chiều con Lành về má hỏi xin nó vài trăm gọi giúp con qua con ngặt nghèo. Thôi con cúp máy đi cho đỡ tốn tiền, bữa nào má kêu con Lành mua cho má mấy thẻ điện thoại gọi về Việt Nam thì con tha hồ nói chuyện.

- Khoan má, có thằng Tèo muốn hỏi thăm nội nè.

Ôi, thằng Tèo cháu đích tôn của bà, năm nay nó 14 tuổi, nó giống cha nó đẹp trai chỉ mỗi tội con nhà nghèo. Thằng Tèo học chăm lắm, phải chi nó được sống ở Mỹ như hai đứa con của Lành thì đẹp trai, giỏi giang chớ nào thua kém chi. Bà thương cho cháu và tội cho cháu quá. Thằng Tèo hãnh diện khi thấy bà nội đang ở Mỹ thật le lói, nó nào biết bà nội nó ngày ngày ngồi chèo queo bó gối trong căn nhà vắng như một tù nhân, suốt từ sáng cho đến chiều mới có người về trò chuyện đôi câu.

Tèo hí hửng xin ngay:

- Nội ơi, nội gọi cho con quần “đin” áo thun nghe nội, con khoái hàng ngoại, hàng USA lắm.

Bà Tư Nhiều chưa biết trả lời sao thì thằng cháu ngây thơ xin tiếp:

- Nội ơi, nội mua cho con cái máy vi tính đi, bạn con nói máy có bà nội, có cô ruột ở Mỹ mà không có máy vi tính là quê một cục.

Bà Tư Nhiều nghe lòng bùng đầy tai và khó khăn lắm mới trả lời cho thằng cháu thân yêu của bà:

- Vụ quần áo thì nội lo được, còn máy vi tính thì con đợi nội hỏi... cô Lành...

Vừa nói bà Tư Nhiều vừa nghĩ tới một tủ đầy quần áo của hai thằng con cô Lành. Tỉnh thoảng chúng chê đồ hết “mô đen” bỏ đi, cô Lành đem đi cho chỗ từ thiện nào đó. Bà lại ngậm ngùi thương thằng Tèo quá chừng. Bà ngậm ngùi nhưng thực tế nhắc cháu:

- Tèo ơi, thôi con cúp máy đi cho đỡ tốn tiền.

Thằng Tèo ham vui:

- Nội kể con nghe nơi nội ở đi, sung sướng lắm phải không nội? Nhà cô Lành mấy từng lầu? Có mấy xe hơi?

Bà Tư Nhiều sợ con bên Việt Nam tốn tiền điện thoại mà vẫn phải chiều cháu:

- Qua đây nội chỉ thấy nhà trệt hay nhà 2 tầng chứ không ngất ngưỡng nhiều tầng như ở Việt Nam. Nhà cô Lành có 2 tầng, 1 trệt và 1 lầu, nhà cô Lành có 3 xe hơi.

- Trời ơi, đã quá, số nội có phước được hưởng mấy thứ này nha.

Bà Tư Nhiều lại xót ruột nhắc nhở:

- Tèo ơi, thôi con cúp máy đi cho đỡ tốn tiền.

Thằng Tèo vẫn đang hào hứng không để ý đến lời của bà nội nó:

- Nội ở Mỹ có ăn đồ Mỹ không nội? Chắc nước Mỹ siêu thế đồ ăn ngon hơn đồ ăn Việt Nam hả nội? Nội kể mấy đồ ăn Mỹ cho con nghe đi.

Bà Tư Nhiều trả lời tóm gọn câu hỏi tùm lum của thằng cháu:

- Người mình ăn đồ mình vẫn là ngon nhất.

Lần này giọng bà năn nỉ:

- Tèo ơi, thôi con cúp máy đi cho đỡ tốn tiền!

Thằng Tèo cần nhận:

- Nội kỳ ghê, con đang khoái nghe chuyện bên Mỹ mà nội nãy giờ cứ kêu con cúp máy cho đỡ tốn tiền hoài. Vậy chớ xóm cô Lành ở có nhiều Mỹ lắm hả nội? rồi nội không biết tiếng Mỹ làm sao nói chuyện với người ta?

Bà lại chiêu cháu, trả lời câu hỏi tào lao của nó:

- Hàng xóm ở Mỹ mạnh ai nấy sống đâu như bên Việt Nam mình có chòm xóm sớm hôm đụng mặt nhau. Tèo ơi, thôi con cúp máy đi cho đỡ tốn tiền.

Lần này cái điệp khúc “Tèo ơi, thôi con cúp máy đi cho đỡ tốn tiền” đã hiệu nghiệm, thằng Tèo đành chịu thua vì giọng rên rỉ của bà nội. Tèo sợ bà quên nên cố lặp lại:

- Dạ con sẽ cúp máy. Nội nhớ mấy thứ con xin hỏi nãy nghe, quần “đin” áo thun và cái máy vi tính.

Bà Tư Nhiều chợt nhớ ra vội níu kéo lại:

- Khoan, khoan Tèo ơi đừng cúp máy, nghe nội dặn nè, con nhớ đừng đạp xe từ Gò Vấp nhà mình xuống Chợ Cầu thăm bà ngoại nữa, đường xá xe cộ đông đúc nguy hiểm lắm, con gọi điện thăm ngoại con được rồi.

- Dạ, con biết rồi. Trước khi đi Mỹ nội đã dặn dò con điều này mấy chục lần rồi.

Nói xong thằng Tèo ngoan ngoãn cúp máy.

Bà Tư Nhiều thương cháu, lo cho cháu, bà sợ nó bị... xe đụng nên dặn dò nó thế vì tai nạn xe cộ bên Việt Nam xảy ra quá nhiều chứ bà không có ác ý chia rẽ tình bà cháu của Tèo với bên ngoại.

Từ ngày sang Mỹ bà Tư Nhiều có nói con gái mua cho mấy cái thẻ điện thoại gọi về Việt Nam, bà gọi dần, nói chuyện với con trai, con dâu hỏi thăm từ sui gia cho đến họ hàng xa lối xóm gần.

Thẻ hết rồi nên bà đành chịu để con trai gọi sang như hôm nay. Nó đã nghèo lại tốn tiền điện thoại làm bà xót xa cả ruột gan.

*

Bà Tư Nhiều ở Mỹ hơn 6 tháng thì văn phòng luật sư gửi thư cho cô Laura thông báo là mục đích không thành. Thế là tan vỡ bao hi vọng của cô Laura và làm cô tốn kém tiền bạc, khi thì vài trăm khi thì bạc ngàn, đụng tới luật sư thì không tránh khỏi tốn tiền hao của là vậy, họ tính tiền từ cuộc nói chuyện điện thoại tham khảo hay khi cô thư ký đánh máy văn bản. Thời giờ của họ tính ra tiền mà.

Bà Tư Nhiều mừng thầm. Nhưng cô Laura cố vớt vát nói với mẹ:

- Anh phụ tá luật sư người Việt Nam có gợi ý cho con là nếu má... kết hôn thì sẽ giải quyết ca này mau lẹ nhất, thành công nhất. Để con kiếm cho má một ông già nào vừa cô độc vừa... khờ khờ, dù ông làm giấy tờ cho má.

Bà Tư Nhiều giật mình phản đối:

- Úy trời thần ơi! Má hơn 70 tuổi còn lấy chồng làm trò cười cho thiên hạ hả?
Cô Laura cũng nản chí rồi, cho dù má cô có đồng ý thì kiếm một ông già khờ đầu phải dễ, mà chi tiền kiểu “dịch vụ” này tốn 30 ngàn đô thì quá đắt, cô chẳng dại gì bỏ ra.
Hơn 6 tháng ở Mỹ bà Tư Nhiều chẳng béo tốt tươi vui gì mà trái lại trông bà còn u ám hao mòn đi, cứ cái đà này thì bà càng ở lại Mỹ sẽ càng tiêu đời sớm. Bà than mệt mỏi và thỉnh thoảng chóng mặt càng làm cho cô Laura lo ngại vội đưa bà đi khám bác sĩ. Kết quả bà Tư Nhiều bị cao huyết áp và có triệu chứng trầm cảm làm cô càng lo sốt vó.
Cô Laura đâu biết rằng hằng ngày mẹ cô đã lặng ngòi nơi bàn ăn nhìn ra cửa kính dõi theo mây trời trôi, dõi theo bóng chim bay từ giờ này đến giờ kia mà cõi lòng buồn vơi vơi, bà thương nhớ khung trời cũ, khu xóm xưa, bà mong được trở về Việt Nam ở chung nhà với con với cháu, miếng ăn ngon là khi tâm bà vui, còn hơn sống ở Mỹ ban ngày con cháu đi vắng bà ngồi thui thủi ăn bát cơm đầy cá thịt mà nuốt như mắc nghẹn.
Cả ngày bà chỉ quanh quẩn ngòi thừ người nơi bàn ăn hay đi ra phòng khách, hay mở cửa bếp ra cái deck sau nhà như một người tù không được vượt quá giới hạn vòng đai giam giữ.
Cô Laura đã phải chịu thua vội thu xếp ngày giờ cho bà trở về Việt Nam kéo đùng một cái bà trở bệnh nặng thì bao nhiêu chuyện phiền hà và tốn kém sẽ xảy ra.

Nguyễn Thị Thanh Dương

TÌNH MUỘN (Mùa Xuân Có Chàng Tới Hối)

Tôi nhìn người giảng viên đang bước vào lớp học với một vẻ tò mò, đó là một người đàn ông trung niên, trạc ngoài bốn mươi tuổi, dáng cao gầy, người Á Đông, ăn mặc lịch sự, đeo kính trắng, trông có vẻ trí thức.

Đây là một buổi thuyết trình về bệnh đông máu với đề tài “Insights into the monitorings of oral anticoagulant therapy with the INR system” do Hội đoàn Y tế tổ chức tại khách sạn Sheraton của thành phố Industry.

Như thường lệ hàng năm, các chuyên viên y tế như bác sĩ, nha sĩ, dược sĩ, chuyên viên phòng thí nghiệm, y tá, v.v. đều phải tham dự các buổi học Continuing Education, gọi tắt là CE, để nâng cao trình độ nghề nghiệp, cập nhật hóa với những tiến bộ và những phát minh hiện đại.

Buổi học hôm nay, học viên đều là các dược sĩ từ khắp các nơi đổ về, đủ mọi loại người, da trắng, da đen, Trung Âu, Ấn Độ, Mexican, v.v. Chỉ có một số rất ít người Á Đông, và tôi là một trong số những người Việt Nam hiếm hoi, có mặt trong buổi hội thảo hôm nay. Lớp học đầy kín những người, tôi tới trễ nên chỉ chiếm được một chỗ ngồi gần cuối lớp. Ban tổ chức giới thiệu chàng với cử tọa, họ đọc tên chàng với những bằng cấp nghe dài dằng dặc đến phát ón: tiến sĩ Sinh hóa học, giáo sư Đại học Stanford, bác sĩ điều trị bệnh viện Sinai, v.v. Thường thường đa số các diễn giả đều có những bằng cấp cao, chẳng có gì lạ, nhưng cái tên của chàng làm tôi chú ý: David N. Tran. Tôi mỉm cười, à thì ra đây là một người Việt Nam, sinh ra trong một gia đình truyền thống cổ xưa, mang cái tên do họ của cha và mẹ ghép lại: N là Nguyễn? Trần Nguyễn David? Hay N chỉ là chữ viết tắt của những tên đàn ông thông thường như Nam, Ninh, Nguyễn, Niệm?

Tôi chợt phì cười cho cái tật đoán mò của mình, nhưng vội vàng làm mặt nghiêm, vì hình như trên kia chàng đang nhìn tôi? Nhưng có thể tôi lầm, vì đó chỉ là một cái nhìn bao quát khắp lớp học. Tôi thậm xấu hổ với chính mình vì cái ý nghĩ chủ quan đó, tôi thì có gì đặc sắc đâu để người ta phải chú ý? Tôi ăn mặc giản dị không màu mè bắt mắt, nhan sắc tuy ưa nhìn, nhưng không bù lại được với cái tuổi đã quá thì, làm sao có thể sánh được với các bạn trẻ đang ngồi

chung quanh? Tôi như tách biệt ra khỏi đám đông đang cười đùa, rộn rít thật vui nhộn, trong lúc tôi vẫn ngồi im lặng trong một góc tối, mặt cúi xuống trang sách.

Trên kia chàng đang bắt đầu nói bằng một giọng tiếng Anh lưu loát. Chàng nói thao thao bất tuyệt về những nguyên nhân có thể gây ra bệnh đông máu, cách chữa trị, và theo dõi kết quả bằng những thử nghiệm về PT, PTT và INR. Chàng nhấn mạnh về vai trò quan trọng của INR trong việc theo dõi bệnh. Tôi chú ý nghe thì ít, nhưng tò mò ngấm nghĩa để phê bình chàng thì nhiều: hơi gầy nên không xứng với chiều cao, phải mập thêm một chút nữa mới vừa, mặt hơi xương, cằm hơi vuông, miệng hơi rộng... Cái gì cũng hơi hơi, khuyết điểm không có chỉ nặng. Bù lại chàng có cặp mắt sáng, mũi cao, cái miệng tươi cười và hàm răng trắng bóng, mặt mũi trông sáng sủa, hiền lành. Nhìn chung, chàng thuộc loại đẹp trai, mà tôi thì sợ những người đẹp trai lắm. Đông của tôi khi xưa cũng đẹp trai, học giỏi và có nhiều bằng cấp như anh chàng David N. Trần này đây. Nhưng Đông không chung thủy, chỉ hứa hẹn hão, và tôi ngây thơ tin hẳn nên cứ chờ đợi, chờ đợi mãi... Tuổi xuân qua đi lúc nào không hay, tới khi biết được chàng phản bội lời thề, và đã có vợ khác, thì tôi đã là một cô gái lỡ thời rồi.

Tôi quen Đông khi cả hai cùng làm chung tại bệnh viện Chợ Rẫy. Đạo đó Đông là sinh viên nội trú Y khoa, còn tôi là nữ y tá. Những đêm khuya trực gác, chúng tôi thường nói chuyện để qua cơn buồn ngủ. Thế rồi tình yêu đã nảy nở giữa đôi trai tài gái sắc, Đông hứa hẹn sẽ cưới tôi sau khi ra trường. Đông học rất giỏi, ngay sau khi vừa tốt nghiệp bác sĩ, chàng được cấp học bổng đi Pháp, học bốn năm chuyên khoa về tim mạch. Thế là chuyện cưới xin đành phải hoãn lại, Đông xin với cha mẹ hai bên, gấp rút cho tổ chức lễ đính hôn, dự tính khi học xong, về nước thì sẽ làm đám cưới. Cuộc tình mới chớm đã phải chia xa, năm ngày sau đám hỏi, tôi đưa tiễn chàng lên đường

Xa nhau cách cả đại dương, chúng tôi vẫn thơ từ qua lại, hẹn ước sẽ trung thành với nhau suốt đời, cho dù hoàn cảnh thế nào, cũng phải tin tưởng nơi nhau. Chàng thề thốt, hứa hẹn đủ thứ, tôi ở nhà vui vẻ đợi chờ, sống đời chinh phụ ngóng trông tin chàng, gạt bỏ hết những người theo đuổi, trong đó có cả mấy anh chàng bác sĩ, bạn đồng học với chàng lúc trước. Tôi một lòng, một dạ chung thủy, kiên gan chờ chàng. Nhưng, học hết bốn năm, chàng xin ở lại ba năm nữa, học thêm ngành giải phẫu tim. *“Anh biết em buồn, nhưng làm một người vợ tốt phải biết khuyến khích chồng. Anh đi là vì tương lai của chúng ta sau này, anh muốn trở thành một bác sĩ nổi danh, và em sẽ hạnh diện khi làm vợ anh.”*

Chàng đã viết như thế, toàn những lời hứa hẹn ngọt ngào, đương nhiên coi tôi là vợ trong tương lai. Đọc thơ chàng, tôi cảm động, nhưng mẹ lại thở dài:

- Mẹ lo lắm, nó cứ hẹn hết nay tới mai, hết năm này qua năm khác, không lẽ con cứ chờ đợi hoài cả đời hay sao? Tuổi xuân qua mau, năm nay con cũng gần ba mươi rồi, mà mẹ thấy cuộc tình của con với Đông không có triển vọng tốt đẹp. Chắc Đông đã thay lòng đổi dạ, nếu không, sao nó cứ lẩn lữa mãi thế, có ai đang yêu mà như vậy không? Đông chỉ nghĩ đến danh vọng, không màng để ý tới con. Thôi, đừng mù quáng nữa, con đặt tình yêu làm người rồi. Mẹ tiếc sao con không nhận lời cầu hôn của Tuấn, con bác Thanh, bạn của bố mẹ. Cậu ta yêu con thật lòng và cũng là bác sĩ, chứ có thua kém gì cậu Đông?

- Nhưng con đã yêu Đông rồi mẹ ạ, và anh ấy cũng yêu con. Yêu nhau không phải là chỉ nhìn nhau, mà là cùng nhìn về một hướng. Đông hiếu học, điều đó có chi là đáng trách đâu? Con không thể đi ngược lại hướng đi của Đông, phá hỏng ước mơ cả một đời của anh ấy. Dù có phải đợi bao lâu, con cũng sẽ đợi.

Tôi ôm vai mẹ nói như đổ dành:

- Thời gian qua nhanh lắm, mẹ xem mới dạo nào Đông còn là sinh viên, vậy mà mà bây giờ ra trường cũng đã bốn năm rồi.

Tôi nhìn mẹ, tiếp tục với giọng phấn khởi:

- Chỉ còn ba năm nữa Đông sẽ về nước, và chúng con sẽ làm đám cưới. Lúc đó mẹ sẽ thích phải biết nhé, có con rể là giáo sư Đại học Y khoa mà không hãnh diện à?

Mẹ nhếch một nụ cười gương gạo, nhưng xem nét mặt, tôi biết bà chẳng vui tí nào, sau này mới thấy bà có lý thì đã muộn rồi.

Đông cứ hứa hẹn hoài, nhưng chần chờ chẳng chịu về nước. Thế rồi thời cuộc biến đổi, lòng người cũng biến đổi, tình yêu của Đông dành cho tôi không còn tha thiết, đậm đà như xưa. Thờ từ ngày một thưa dần, lời lẽ cũng nhạt nhẽo, khô khan. Tôi hoang mang, chẳng lẽ Đông đã quên người con gái hơn mười năm chờ đợi? Chẳng lẽ những lời thề đá vàng, những lời hứa hẹn của chàng chỉ là đầu môi chót lưỡi? Ý nghĩ sắp sửa mất chàng, làm tim tôi dâng lên một niềm đau khó tả.

Tôi vẫn chờ đợi. Những lá thư hiếm hoi càng ngày càng lộ rõ những dấu hiệu chàng đã thay lòng đổi dạ, muốn rút lại lời hứa. Bây giờ thì tôi hiểu, thật ra thời cuộc không phải là nguyên do chính, mà chỉ là một cơ hội để chàng vin vào đó mà biện minh cho lòng dạ tráo trở của chàng. Ba năm sau biến cố 1975, Đông cắt đứt liên lạc với tôi bằng một lá thư trần tình rằng chàng không thể về Việt Nam để cưới tôi, vì đã “mất nước.” Chàng đề nghị trả tự do cho tôi “*từ nay giữa chúng ta chỉ còn tình bạn, và em cứ yên tâm đi lấy chồng.*”

Đông đã lộ nguyên hình là một tên phản bội. Đọc thư chàng, tôi run rẩy, lạnh toát cả người, có thể như thế được sao? Người tôi yêu và đã nói yêu tôi, đã thề thốt sẽ cùng tôi nên vợ nên chồng, người mà tôi đã chờ đợi hết tuổi thanh xuân, đã thoái hôn tôi chỉ vì lý do thời cuộc biến đổi? Thật ra đó chỉ là một cái cớ của những người hèn, lợi dụng thời cơ, cái gì cũng trút hết trách nhiệm cho cái ngày biến cố lịch sử đó, để bào chữa cho những hành động sai quấy của mình. Nếu quả thật chàng vẫn một lòng thủy chung như nhất thì chàng vẫn có thể về nước để cưới tôi, hoặc bảo lãnh cho tôi qua với chàng? Nhưng chàng đã viện một lý do không đúng thực, để biện minh cho cái tội bội ước của chàng.

Có người quen ở bên Pháp viết thư cho tôi hay, là chàng đã có vợ con từ trước năm 1975, vợ chàng là một cô đầm Parisienne khá đẹp. Cứ xúc đó làm tôi choáng váng, tôi đau cái đau của một người bị lừa gạt, mất hết niềm tin vào cuộc đời. Thì ra những người học cao không phải tất cả đều là những người trí thức, cũng có những tên đểu cáng, lừa lọc, dối trá như anh chàng Đông này vậy. Tôi oán hận đời, giận sự ngu ngốc của chính mình, tôi ốm hết mấy tháng. Khi khỏi bệnh, tôi thay đổi tính tình, trở nên ít nói, và nói ra câu nào cũng chua chát. Mẹ tôi chỉ thờ dài, bà an ủi, và làm hết cách để cho tôi khuây khỏa. Nhưng chính những sự nhường nhịn, chiều chuộng quá đáng đó càng làm cho tôi thêm tủi thân, và đôi khi những lời nói vô tình của mẹ làm cho tôi đau lòng. Chẳng hạn như một hôm, nhận được thiệp mời đi ăn cưới con của một người bạn, mẹ thờ dài, buồn rầu nói:

- Con bé đó xấu xí hơn con nhiều, lại chẳng có nghề nghiệp gì cả, thế mà cũng có người đi cưới. Gia đình họ thật có phước.

Thì ra chỉ có nhà này là vô phước thôi, và tôi chính là nguyên nhân của sự vô phước đó? Tôi tủi thân ứa nước mắt khóc, và chạy nhanh vào phòng, đóng sập cửa lại trước cặp mắt ngạc nhiên của mẹ. Khi hiểu ra, bà vội vã đuổi theo, năn nỉ tôi mở cửa, và hai mẹ con cùng ôm nhau khóc. Ngày đám cưới, mẹ cáo ốm ở nhà, không đi. Từ lâu rồi, mẹ vẫn thường từ chối những lần được mời đi dự tiệc cưới, bởi vì mỗi lần nhìn thấy cô dâu bước lên xe hoa, bà không khỏi chạnh lòng, thương cho đứa con gái đã quá lứa, lỡ thì, mong hoài một lần được mặc áo cưới.

Tôi muốn quên quá khứ, tôi không muốn nhìn lại những nơi chốn vẫn gọi cho tôi những kỷ niệm đau lòng, thay đổi khung cảnh chắc sẽ làm tôi dễ chịu hơn, vì thế nên khi người anh ruột của tôi ở bên Mỹ bảo lãnh cho hai mẹ con tôi, thì tôi bằng lòng ngay. Mẹ tôi không muốn đi, bà không muốn xa rời quê hương, xa mồ mả ông bà, tổ tiên và người cha đã quá cố của tôi, nhưng vì thương tôi cô độc, nên bà đi theo cho có người an ủi. Sang đến bên này, tôi đi học Dược, và mới ra trường năm ngoái, khi vừa tròn ba mươi tám tuổi. Tôi may mắn trong việc học hành, thi cử, nhưng không may trong vấn đề tình duyên, ở vào cái tuổi này mà vẫn còn độc thân, thật quả là muộn màng

Mẹ tôi âu sầu buồn bã, nhưng không bỏ cuộc. Bà vẫn để ý trong đám bạn của anh tôi, xem chàng nào còn độc thân, và bà lân la hỏi thăm gia thế, nghề nghiệp, học vấn, v.v. khiến tôi đâm ngượng. Mỗi khi họ tới chơi, tôi lúng túng mất hết tự nhiên, có cảm tưởng như họ đọc được những ý nghĩ trong đầu của mẹ tôi. Tội nghiệp mẹ, mong mãi mà vẫn không gả được cô con gái duy nhất. Mẹ muốn giúp tôi tìm cho ra một người chồng, mẹ căn dặn tôi phải đi đứng khoan thai, nói năng dịu dàng ý tứ, và nhất là phải chú ý đến cách ăn mặc, trang điểm sao cho đẹp đẽ, để gọi sự chú ý của “đôi phương” Đôi khi mẹ còn gợi ý những cuộc đi chơi tay đôi, để hai bên tìm hiểu... Những nỗ lực của mẹ không phải là vô ích, vì sau rốt cũng có một người để ý đến tôi. Anh chàng này kém tôi một tuổi, có nghề nghiệp vững chắc, tương tá diện mạo coi cũng được, chỉ phải tội gần, cứ mở miệng ra là nói chuyện chính trị, hết chê bai người này, tới đả kích người nọ. Ngoài ra lại còn cái tính tự phụ, cho mình là mẫu người đàn ông lý tưởng, thần tượng của phụ nữ. Hắn đã từng tuyên bố:

- Cô nào được tôi cưới, hẳn là phải tu từ kiếp trước!

Tôi suýt phì cười, nhưng ngăn lại được, tôi nhìn hắn mĩa mai:

- Phải nói thêm là trúng số độc đắc mới đủ.

Thốt xong, tôi hoảng hồn vì thấy mình hơi tàn nhẫn, nhưng hắn lại tưởng thật và lấy làm sung sướng, nên cười một cách khoái trá. Hắn yên chí trăm phần trăm là tôi sẽ đồng ý cả hai tay, mẹ tôi chẳng đang “câu” hắn hay sao? Anh chàng chắc ăn tới nỗi chưa ngờ ý với tôi, đã đưa ngay mẹ hắn đến nói chuyện với mẹ tôi về việc cưới hỏi. Mẹ tôi mừng rỡ, nhìn tôi cười đắc ý:

- Mẹ nói có sai đâu? Con gái mẹ nét na xinh đẹp thế kia, cậu ta quả là người có mắt.

Tôi mỉm cười:

- Mẹ chỉ nói một chiều, con cũng “có mắt” của con nữa chứ?

- Được rồi, thế “con mắt” của cô ra sao? Theo mẹ thấy thì cậu ta cũng được lắm, có nghề nghiệp đàng hoàng, mặt mũi sáng sủa, tính tình lại thật thà hiền lành, chẳng chê vào đâu được.

- Đó là nhận xét của mẹ.

Mẹ chưng hửng, cảm thấy có cái gì không ổn, mẹ tắt ngay nụ cười:

- Con nói vậy là có ý gì? Mà chê cậu ta ở điểm nào?

Tôi im lặng một lúc lâu, cố tìm trong óc một câu nói thật nhẹ nhàng để khỏi làm đau lòng mẹ, sau cùng tôi ngập ngừng:

- Con... con không hợp với anh ta, con không thể nhận lời...

Nói xong tôi cúi mặt xuống như một người phạm tội, tội đã phá tan niềm hy vọng to lớn của mẹ. Quả vậy, sau vài giây sừng sốt, mặt mẹ đỏ lên vì giận, bà đay nghiến:

- Mà ý tưởng mà bấu bấu lắm hay sao mà ai cũng chê? Gần bốn chục tuổi đầu rồi, chứ trẻ trung gì nữa mà cứ kén cá chọn canh mãi?

- Không phải con chê mẹ ạ, nhưng con không thể chịu nổi cái gần của hắn, đã ngang bướng tự kiêu, lại thêm tật nói nhiều, mà mỗi khi nói chuyện, nước miếng của anh ta cứ phun ra như mây mù, hôi không chịu được...

Hiểu ra, mẹ cũng bật cười, nhưng còn vót vát:

- Tưởng gì chứ nếu chỉ có thế, đâu phải là một vấn đề hệ trọng? Mẹ nghe nói bệnh hôi miệng có thể chữa được.

- Nhưng bệnh gàn thì vô thuốc chữa.

Và tôi nhìn mẹ, nói như van lơn:

- Mẹ à, cứ để từ từ, có thể con sẽ gặp được người con ưng ý, vội vã quá có khi hỏng việc. Vợ chồng là chuyện trăm năm, có hợp thì ở với nhau mới có hạnh phúc. Bằng không tìm được người hợp ý, thì ở vậy có sao đâu? Chẳng hơn là vợ quàng vợ quàng, rồi sau này có hối cũng không kịp, cứ phải chịu đựng nhau suốt đời.

Mẹ gạt đầu, thôi không ép nữa, nhưng nói dối:

- Thôi được, tùy cô. Liệu mà lo lấy thân, ráng tìm một người chồng để mà nương tựa, mẹ đâu có sống đời với con?

Tôi nhìn nét mặt già nua của mẹ, mà lòng thoáng chút ngậm ngùi, ngần này tuổi, tôi chưa làm được gì để báo hiếu mẹ, trái lại, bà cứ vì tôi mà phải lo lắng mãi. Liệu lấy thân, nhưng liệu cách nào đây, để vui lòng mẹ? Tôi đâu có muốn làm gái già, tôi đâu có muốn ở vậy suốt đời? Các bạn bè của tôi lần lượt đi lấy chồng hết, người nào cũng có cặp, có đôi, chỉ mình tôi đơn lẻ. Nhìn hạnh phúc của họ, tôi tủi thân, và thầm ao ước một hạnh phúc của riêng mình.

Mãi nghĩ ngợi, tôi không để ý là bài giảng đã chấm dứt, và bây giờ đã đến mục đặt các câu hỏi, vài cánh tay dơ lên, chàng lần lượt giải đáp xong xuôi, rồi đi xuống cuối lớp. Chàng dừng ngay trước chỗ ngồi của tôi, hỏi bằng tiếng Anh :

- Cô có gì thắc mắc không?

Tôi đỏ mặt lúng túng, vì thật ra tôi mãi nghĩ ngợi nên có nghe, có hiểu gì đâu? Tôi áp úng trả lời bằng tiếng Việt:

- Dạ không... Không thắc mắc gì hết.

Nhìn vẻ mặt sượng sùng của tôi, chàng mỉm cười và cũng nói bằng tiếng Việt:

- Lát nữa tan lớp, cô ra ngoài cho tôi gặp một lúc, được không? Cô... cô gì nhỉ?

- Dạ em tên Nghi.

Đáp xong tôi hết hồn. Trời! Sao mình lại cho người ta biết tên? Lại còn xưng em nữa, đồ khờ bị người ta cho là dễ dãi. Nghĩ vậy, tôi toan lắc đầu từ chối, nhưng chàng đã nhìn tôi tha thiết, và nói nhanh:

- Tôi đợi cô ngoài hành lang.

Tôi ngẩng lên, bốn mắt gặp nhau, mắt chàng sáng như sao, tia nhìn như có sức thôi miên, khiến tôi bị khuất phục liền. Tôi lặng lẽ gạt đầu, cảm thấy hai má nóng bừng một cảm giác vừa bần khoăn vừa mắc cỡ, thật kỳ lạ.

Cuộc gặp gỡ lần đầu tuy ngắn ngủi, nhưng là một cuộc gặp gỡ không thể quên, vì nó khởi đầu cho những biến đổi tình cảm trong tôi. Những lần hẹn hò sau đó, đem lại cho tôi những cảm giác hồi hộp, sung sướng như những lần hẹn hò với Đông năm xưa. Cuộc sống bình thản trước đây của tôi đã hoàn toàn bị xáo trộn, nhưng đều là những xáo trộn thú vị. Những ngày nghỉ, tôi không còn phải nằm nhà, đếm thời gian trôi một cách buồn nản. Chàng dẫn rủ tôi đi chơi, về miền quê, vào rừng, leo đồi, leo núi, vào các trang trại hái trái cây, hoặc đi dạo trên bờ suối, xa thành phố. Nơi đây vắng vẻ, yên tĩnh, không có bóng người qua lại, chỉ có cảnh thiên nhiên hoang dã, thỉnh thoảng một con sóc hay thỏ rừng chạy vụt qua, rồi lao vào bụi rậm, mất hút. Mặt trời bắt đầu lên, nắng vàng len qua kẽ lá, rơi lóm đóm trên cỏ, trên tóc, trên áo chàng và tôi. Những cơn gió nhẹ làm đong đưa những cánh hoa dại mọc đầy hai bên đường, đẹp và nên thơ quá. Hai người chạy nhảy như hai con sóc, mệt thì nằm dài trên cỏ, nhấm nháp những miếng bánh sandwich, vừa nghe chim hót, vừa ngắm mây trôi trên bầu trời xanh lơ, hồn như trôi theo đám mây, quên hết ưu phiền của cuộc sống.

Những buổi tối mùa đông, cùng chàng đi nghe nhạc. Bên ngoài tuyết rơi, bên trong, dưới ánh đèn mờ ấm cúng, hai mái đầu chụm lại, say sưa lắng nghe những tiếng nhạc trữ tình, tiếng vĩ cầm réo rắt, tiếng dương cầm thánh thót, tiếng đại hồ cầm trầm buồn, cùng tiếng trống bập bùng, tất cả hòa với nhau tạo nên những âm thanh diễm ảo làm ru hồn người, ngất ngây những con tim đang yêu. Chàng thường nhìn tôi đắm đuối, và đôi khi cao hứng, chàng mời tôi cùng nhảy với chàng một điệu Valse êm dịu. Chàng khiêu vũ rất bay bướm, trong tay chàng, tôi cảm nhận một sức mạnh, một sự che chở vững chắc, và tôi sung sướng được chàng dìu những bước đi như lướt êm trên sàn nhảy.

Dần dần, tôi thấy mình thay đổi, chàng đã làm sống lại những rung động tưởng như đã chết trong tim tôi, con tim băng giá giờ đây đang đập trở lại những nhịp điệu bình thường, một sức sống như bừng lên, lan tràn thấm vào từng tế bào trong cơ thể, khiến tôi ngây ngất. Tôi biết đời mình vừa bước vào một khúc quanh mới, nhưng con đường này có bằng phẳng hay lắm chông gai, làm sao biết được? Tôi dụt dè không dám tiến tới, có thể đây là một cạm bẫy nữa chăng? Đừng có dại dột sa vào, để rồi lại bị thương. Tôi như con chim bị đạn, sợ cả những cành cây cong, liệu chàng có thành thật không? Quen nhau đã gần nửa năm rồi, mà chàng vẫn không hé môi cho tôi biết một chút xíu nào về gia đình chàng cả. Tôi không dám hỏi, người ta đã ngỡ ý gì với mình đâu, mà dám đi sâu vào chi tiết? Làm thân con gái thật khô, cứ phải chờ đàn ông đến hỏi, nên cho dù không muốn sống độc thân, mà cứ phải sống độc thân, làm gái già bất đắc dĩ, nếu không có ai hỏi cưới. Đàn ông thì khác, họ sống độc thân là vì họ muốn, họ thích như thế, tôi mỉm cười với ý nghĩ phía đàn ông, làm gì có danh từ “traoi già”.

Chiều Chủ nhật, chàng đến rủ tôi về miền quê, đi ăn cháo cá. Quán nhỏ nằm bên ven sông, khung cảnh thật nên thơ. Chàng dìu tôi đếm bước trên con đường đất đỏ phủ đầy lá khô. Bây giờ là mùa thu, lá khô nhiều quá rơi ngập cả lối đi, thôn xóm vắng vẻ quanh hiu, con sông phía trước mặt nước chảy lững lờ, mặt sông lặn tẩn phản chiếu ánh mặt trời vàng rực. Bên kia sông là rừng thông xanh ngát, bên này là những hàng cây phong, lá màu đỏ rực, rơi lác đác, mỗi khi có cơn gió nhẹ, lá chao lượn trong không gian, bay la đà như những cánh bướm... cảnh đẹp còn hơn tranh.

Chàng nói:

- Cuộc sống ở đây thanh bình quá!

Tôi gật đầu:

- Em muốn thời gian ngừng trôi, để có thể giữ mãi những giây phút thần tiên như thế này.

Chàng nhìn sâu vào mắt tôi:

- Nếu em muốn, chúng ta vẫn có thể có những giây phút thần tiên bên nhau như thế này suốt đời.

Tôi nhìn theo những chiếc lá đang xoáy tròn theo một cơn gió lốc, buồn bã nói:

- Con người đâu phải là Thượng đế, để có thể có được tất cả những gì mình mong muốn? Em sợ lắm, em sợ bất thành linh mặt sông kia nổi sóng, làm mất đi vẻ thanh bình, nên thơ... Cũng như sóng gió cuộc đời cuốn đi hết bao nhiêu ước mơ, bao nhiêu hy vọng... Bao tố đi qua, bao giờ cũng để lại những tang thương, đổ nát.

Chàng nhìn tôi băn khoăn:

- Đang vui, sao em lại nói toàn những lời bi quan như thế?

- Là vì...

Thong thả, tôi kể cho chàng nghe về cuộc đời của tôi từ lúc mới quen Đông, những hứa hẹn, đợi chờ và sau cùng là bị Đông phụ bạc. Kết thúc câu chuyện, tôi thở dài:

- Từ đó, cuộc sống đối với em chỉ là những khoảng trống vắng, vô vị, cho tới khi gặp anh...

Chàng im lặng một hồi, rồi mới nắm lấy tay tôi, dịu dàng:

- Đôi khi cái không may của kẻ này, lại trở thành cái may của kẻ khác. Riêng anh, anh rất cảm ơn cô đầm Parisienne nọ, nếu không, sao anh có dịp được quen với Nghi?

Tôi đứng yên, bối rối không biết phải đối đáp ra sao, chàng tưởng tôi buồn nên an ủi:

- Hãy quên đi cái dĩ vãng không vui đó. Hay là em còn tiếc Đông?

- Ô không! Tôi vội vã nói - đối với em bây giờ, Đông chỉ là một cái bóng mờ, một sai lầm của tuổi trẻ... Em đã chọn lầm người.

Chàng vui mừng:

- Vậy thôi đừng nhắc đến quá khứ nữa, hãy sống cho hiện tại và hướng về tương lai... Chàng nhìn tôi tha thiết - Tương lai chúng mình sẽ có nhau, em nhé?

Chàng ôm vai tôi, kéo sát lại gần, vòng tay chàng ấm, nhưng gió đã bắt đầu lạnh, tôi run lên khi nghe chàng nói:

- Anh yêu Nghi. Nhưng... anh có vấn đề không dám nói ra, vì anh sợ mất em.

Tôi rùng mình, một linh cảm cho thấy có điều gì không ổn, tôi dừng bước, nhìn chàng hồi hộp:

- Có chuyện gì anh cứ nói, em cần tìm hiểu.

- Mình vào đi đã, bên ngoài trời đã tối và bắt đầu lạnh rồi. ..

Chàng dìu tôi bước vào bên trong. Quán nhỏ nhưng đông khách, chúng tôi chọn một chỗ ở góc quán, nơi có ánh đèn mờ ảo và ít người qua lại. Kéo ghế cho tôi ngồi xuống xong, chàng chậm rãi mở đầu:

- Anh đã có vợ con rồi...

Tôi bàng hoàng, rồi bủn rủn, tưởng sắp té xỉu, tim tôi nhói lên, đập liên mấy cái lỗi nhịp khiến tôi xây xẩm. Có phải chính miệng chàng đã thốt ra câu nói đó không, hay là tôi đang nằm mơ? Nhưng không, rõ ràng là tôi vẫn đang tỉnh táo, vì tôi còn nghe tiếng đồng hồ quả lắc treo trên tường vừa điem 8 tiếng rời rạc, và tiếng chàng thở dài buồn bã:

- Nhưng vợ anh chết trong khi sanh con cho anh. Đứa nhỏ bây giờ đã sáu tuổi. Anh có mặt lúc đó, vợ anh đã chết trên tay anh... Ôi thật là đau đớn! Anh tự giận mình cũng là bác sĩ mà đã bất lực không cứu được nàng. Từ đó, anh vẫn ở vậy, vì anh nghĩ ngoài vợ anh ra, anh không thể yêu ai được nữa. Nhưng anh đã lầm...

Tôi cũng đã lầm, tôi đã để cho con tim lấn át cả lý trí, tại sao tôi không nghĩ được rằng, ở cái tuổi bốn mươi hai của chàng, mấy người còn độc thân? Tại tôi yêu chàng quá nên cứ nhắm mắt bước tới, quên cả đề phòng. Nếu chàng nói ngay từ đầu? Ừ, nếu chàng nói ngay từ đầu, có lẽ tôi đã không để tình cảm đi xa hơn... Tôi thều thào như người sắp tắt hơi:

- Em thật không ngờ, quả thật là bất ngờ...

Chàng cúi mặt tránh tia nhìn của tôi, buồn rầu nói:

- Lỗi tại anh, nhiều lần anh đã định nói, nhưng rồi lại ngần ngại, vì anh sợ mất em, anh sợ bị em từ chối. Em trong trắng, toàn vẹn quá, còn anh đã một lần dang dở, lại có thêm đứa con. ..

Tôi ngồi im, trong khi chàng vẫn tiếp tục:

- Mấy năm nay, anh sống cho qua ngày một cách chán nản, nhưng từ khi gặp em, anh thấy mình thay đổi hẳn, anh yêu đời trở lại. Em đã đem đến cho anh một niềm tin mới, anh không muốn mất đi cái hạnh phúc hiếm hoi mới tìm lại được, anh không muốn phải tan đi cái hy vọng vừa mới loé sáng...

Chàng còn nói nhiều nữa, nhưng tôi không nghe thấy gì hết, tai tôi ù đi, tôi thù người nghĩ ngợi, chi tiết này thật bất ngờ quá, tôi không lường trước. Tôi nhìn chàng, nét mặt chàng lúc đó trông thật là thảm hại, còn mặt tôi cũng chẳng hơn gì. Đáng đời chưa? Với cái tuổi mùa hạ của mi, chỉ nên yên phận làm gái già, yêu đương chi cho khổ? Ham làm cô dâu cho lắm, để rồi vỡ mộng, muốn được người ta cưới phải chấp nhận làm vợ thừa và mẹ kế, cuộc đời sao oái oăm... Thật không may cho mình, hai lần làm cô dâu hụt, tôi khóc thương cho số kiếp hẩm hiu.

Chàng thấy tôi không chấp nhận thì rút lui ngay, mấy tuần rồi không lui tới. Mẹ không hiểu chuyện gì, thấy tôi không đến sờ làm, bỏ cả ăn ngủ, nằm lì ở trong phòng thì lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Mấy tuần nay không thấy cậu ta tới chơi, bộ hai đứa vừa cãi nhau hả?

- Không, mẹ ạ. Nhưng tụi con đã chấm dứt rồi.

Mẹ giật mình, hốt hoảng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Khó nói lắm.

Tôi yếu ớt năn nỉ, van mẹ hãy để con yên, con mệt lắm rồi, mấy đêm qua con không ngủ được.

- Ừ thôi con nằm nghỉ, để mẹ xuống bếp nấu cho con tô cháo. Mấy hôm nay con chẳng ăn uống gì cả, mẹ lo quá, người con gầy dốc đi, mẹ sợ con bệnh rồi đó.

Mẹ nhẹ nhàng ra khỏi phòng và khép cửa lại. Tôi nhìn theo dáng gầy gò của bà và thở dài, tội nghiệp mẹ đã sáu mươi lăm tuổi rồi, tóc mẹ bạc trắng, ngần này tuổi mà chưa được yên thân, cả đời khổ vì con. Tôi bất hiểu đến thế sao? Không! Tôi chỉ là một người bạc phận.

Buổi trưa, mẹ đem cho tôi một ly sữa:

- Uống đi con, cố uống đi cho khoẻ.

Mẹ đổ, bà kè ly sữa vào tận miệng, tôi bung lấy, nhắm mắt uống một hơi hết cạn,. Mẹ vui mừng:

- Có thấy đỡ tí nào không con?

Tôi gật đầu:

- Đỡ nhiều lắm.

- Vậy thì con nói cho mẹ nghe được không? Tại sao con ra nông nỗi này? Mấy hôm nay con bỏ ăn, mẹ sợ quá, lỡ có chuyện gì, chỉ mẹ con mình thiệt.

Tôi ôm lấy mẹ oà khóc:

- Mẹ ơi con khổ lắm, người ta đã có vợ con rồi.

Và tôi kể hết, mẹ nghe xong thở dài:

- Con đã thấy mặt đứa bé kia chưa?

- Chưa mẹ ạ, tụi con cắt đứt liên lạc ngay khi Nguyễn vừa cho con biết sự thực.

Mẹ ngẫm nghĩ một lúc, rồi mới dịu dàng nói:

- Theo mẹ thấy thì sự việc cũng đâu đến nỗi nào? Đừng cứng rắn quá thế, nếu con yêu cậu ta thì đừng tự làm khổ mình, đứa bé đâu phải là một trở ngại?

Tôi xúng xốt:

- Mẹ mà cũng nghĩ thế ư? Con tưởng mẹ muốn giữ thể diện?

Mẹ cười độ lượng:

- Cái đó đâu gọi là thể diện? Con không cướp chồng người, thì có chi mà xấu hổ?

Và bà khuyên:

- Con nên nghĩ đến hạnh phúc của chính mình, đừng vì một chút sĩ diện hão mà làm khổ cả hai người.

Đêm hôm đó, tôi nằm suy nghĩ về những lời mẹ nói, có lẽ bà đúng, còn tôi thì ích kỷ và hẹp hòi quá, tại sao tôi có thể nhỏ mọn tới nỗi không chấp nhận một đứa bé mới lên sáu tuổi, nó có tội tình gì? Nó đâu phải là một chướng ngại trong tình yêu giữa Nguyễn và tôi? Tại sao tôi có thể chối bỏ hạnh phúc của mình, vì một lý do cón con như thế, thật là dại khờ. Những lời khuyên của mẹ đã mở cho tôi một tầm nhìn mới, một quan niệm mới, và tôi sung sướng đã nhìn thấy một chân trời đang mở rộng.

Sáng hôm sau, mẹ vào thăm, tôi nhìn bà bằng cặp mắt biết ơn:

- Có lẽ đây là một sai lầm của con, con đã quá hẹp lượng, nên đã tự làm khổ mình và khổ cả người ta nữa.

Mẹ cười vui vẻ:

- Bây giờ thì chưa có gì muộn. Con cứ nghỉ ngơi đi, mọi việc để mẹ thu xếp.

Chàng đến ngay buổi chiều hôm đó. Trời! Mới có mấy tuần mà chàng thay đổi nhiều quá, trông bơ phờ, hốc hác và gầy sút đi thấy rõ. Còn tôi cũng chẳng hơn gì, hai đứa nhìn nhau, chàng nắm tay tôi, hỏi giọng lo lắng:

- Em không sao cả chứ? Trông em có vẻ mệt mỏi và hai mắt thâm quầng, chắc bị mất ngủ, phải không?

Tôi gật đầu:

- Cả tuần nay, đêm nào em cũng trằn trọc, thao thức, nghĩ ngợi đủ thứ chuyện, em thấy là em sai rồi, khi ghen với một đứa trẻ.

- Thiệt vậy à? Mắt chàng sáng lên một vẻ vui mừng. - Em nói vậy tức là em bằng lòng chấp nhận con anh?

Tôi gật đầu:

- Anh đem nó đến đây đi, em muốn nhìn thấy mặt nó. À nó tên gì anh nhỉ?

- Ái Vân! Mắt chàng chớp nhẹ, cảm động. - Tội nghiệp, Ái Vân mồ côi mẹ từ thuở mới lọt lòng, nên rất khao khát tình mẫu tử, nó vẫn mơ ước có một bà mẹ.

- Em sẽ là mẹ nó, một người mẹ tốt, em hứa với anh.

Nguyễn cười sung sướng, nhìn tôi với cặp mắt biết ơn và chan chứa thương yêu.

Chàng đưa Ái Vân tới liền. Con bé mới dễ thương làm sao, tóc hơi quăn, cặp mắt đen lay láy, mũi cao, miệng tươi cười giống bố y hệt, nhưng nó có vẻ rụt rè, ngơ ngác, trông thật tội nghiệp. Tự dung một tình thương dạt dào dâng lên trong lòng, làm tôi cảm động. Vẫy nó lại gần, tôi dịu dàng hỏi:

- Hôm nay Ái Vân không đi học à?

Nó lắc đầu, lễ phép:

- Ba cháu nói hôm nay nghỉ, để ba đưa cháu tới gặp cô.

- Ngoan lắm, thế Ái Vân có hay khóc nhè không?

- Dạ không! Nó mở to cặp mắt ngây thơ. - Cháu lớn rồi, cháu không hay khóc nữa. Cả tháng nay, không biết ba cháu gặp chuyện gì mà buồn lắm, cháu không dám nhõng nhẽo, sợ ba rầy.

Nguyễn vỗ đầu con, cười xòa:

- Hôm nay ba sẽ đền bù cho Ái Vân, ba sẽ tặng con một món quà vô cùng quý giá mà con vẫn ao ước, ba sẽ biến giấc mơ của con thành sự thật.

Và chàng quay sang tôi:

- Chỉ cần em gật đầu là Ái Vân sẽ được toại nguyện.

Vừa nói, Nguyễn vừa nhìn tôi bằng ánh mắt đắm đuối. Tôi cúi mặt, thẹn thùng:

- Anh biết rồi còn hỏi. Nhưng mà... cũng tùy Ái Vân nữa chứ?

Chàng tươi ngay nét mặt, mỉm cười:

- Ái Vân không mong gì hơn là có một người mẹ.

Tôi mở rộng vòng tay:

- Vậy thì... Ái Vân còn chờ gì nữa mà không tới với mẹ?

Ái Vân chạy ngay lại, xà vào lòng tôi, nhovn miệng cười. Tôi ôm nó thật chặt, trong tay tôi, thân hình bé nhỏ của nó run lên nhè nhẹ. Một tình cảm ấp áp dâng lên trong lòng, tôi áp mặt vào mái tóc tơ, mềm như nhung của nó, thì thầm:

- Tội nghiệp Ái Vân bé bỏng, từ nay con sẽ có mẹ.

Tết năm đó là một cái tết vui nhất trong đời của mẹ tôi. Bà hớn hở trang hoàng nhà cửa, mua sắm quần áo mới, sửa soạn các thứ cho tôi đi lấy chồng. Mẹ sung sướng thấy con gái đã tìm được hạnh phúc thật sự, sau nhiều năm mong đợi. Chúng tôi làm đám cưới vào đầu mùa xuân, khi hoa

mai, hoa đào đang nở rộ, và những lộc non đã nảy thành những nhánh lá xanh tươi. Xuân đã về trên đất trời, và trong lòng người.

Tôi mặc áo cưới, khoác tay chàng, tay kia dắt Ái Vân, sung sướng đón nhận những lời chúc mừng của hai họ và quan khách. Bước ra khỏi nhà thờ trong tiếng pháo cưới nổ ran. Chúng tôi lên xe hoa đi về tổ ấm, bắt đầu một cuộc sống mới thật ấm êm, hạnh phúc. Sau cùng, tôi đã tìm được tình yêu, tuy muộn màng, nhưng là tình yêu vĩnh cửu

PHƯƠNG LAN

(Trích trong tác phẩm *Còn Chờ Một Kiếp Sau*)

Mẹ Cha Đem Về

(Tặng Ngọc Hiền, em tôi)

Khoai to vòng thì tốt củ

Đậu ba lá thì vừa ăn

...

Gái muộn chồng thì thậm khổ

Trai muộn vợ cũng thậm khổ

Mây trên trời thì kéo xuống

Gió ngoài biển thì thổi vô

...

Hòa nghe, tức âm ức trong lòng. Nhất là khi anh chàng sửa câu hò, nhái giọng Hòa: “*O muộn chồng thì thậm kh. Tui muộn vợ cũng thậm khổ.*” Hòa chỉ còn biết vùng vằng rời khỏi phòng ti-vi, dù đang háo hức chờ xem phim Sabrina, có Audrey Hepburn thủ vai chính, cô đào khả ái Hòa đã say mê bao lâu nay. Chắc tại Hòa có tật giật mình. “Hấn” có hề kêu tên Hòa đâu. Ủa, đích danh chó sao không, cả trường nội trú của Trung Tâm Đức Ngữ mấy chục người Việt, chỉ có mấy chị em Hòa được gọi là gia đình Huê kỳ thôi mà. Mấy chị của Hòa có bò, giờ này rút hết về phòng, viết thư tình. Tự nhiên, Hòa đâm tủi lòng. Có đưa em gái út út, mấy chị đàn đoan, để mình cô đơn nơi phòng ti-vi, bị người ta chọc ghẹo như vậy. Hồi giờ, chị Thục lúc nào cũng nhanh, gọn, lẹ, vẫn hồi trật tự, mỗi khi nhận thấy ý đồ “xâm lược” của ngoại nhân. Cỡ nào chị cũng chém đẹp. Mà bây giờ, chị bận ngồi nơi cửa sổ mơ mộng, nghĩ tới người dung khác họ đâu đâu.

Hình minh họa: Đỗ Tuấn Huy

Nhớ tuần trước, có lớp mới vào. Cứ mỗi ba tháng, lớp Đức ngữ Trung cấp 2 ra trường, đồng thời nhóm mới vào lớp Sơ cấp 1. Hòa vào trường được 4 tháng, đang ở lớp Sơ cấp 2. Mấy chị em Hòa thành đàn chị, dẫn dắt những người mới đến. Công việc chẳng có chi oai phong lắm liệ. Chị Thục đã xí ngay chân *postman* cho cả trường. Tại chị viết thư, nhận thư số lượng thuộc hàng... buôn sỉ. Chị lại có tài nhận mặt chữ. Thấy chữ của người gởi một lần, lần sau chị không cần nhìn tên, vẫn trao thư trúng phúc người nhận. Hai chị lớn, hướng dẫn người mới những việc trí thức cao cấp hơn, như nhận sách, làm thẻ thư viện. Phần Hòa, được giao trọng trách chỉ cho “tân

binh” nhà bếp ở đâu, chia mỗi người một ngăn tủ, tùy nghi sử dụng. Khi nhận danh sách do bà thư ký trường đưa, Hòa cẩn thận viết tên rồi dán lên những ngăn tủ.

Chiều đó, Hòa trở tài nấu cà-ri cho cả nhà, mua nguyên con gà đang hoàng, đầu tháng nên có đại yến. Giữa tháng, mấy chị em chỉ chuyên ăn lưng, cánh, cổ gà hầm rau thập cẩm. Hòa đang chăm chú vớt váng mỡ gà, “hắn” đứng bên cạnh hỏi nào không hay:

- Cô gì ơi, làm ơn chỉ cho tôi tủ của tôi ở đâu?

Giật mình, Hòa quay qua:

- Ủa, mắc chi phải chỉ. Bà Becker đưa danh sách, theo đó, dán tên mấy người trên cánh cửa tủ. Tên ai ở tủ nào, xài tủ đó.

- Cô gì ơi, cô có ghi, nhưng cô ác quá, viết chữ nhỏ xíu. Tôi đâu đọc được. Mắt kính cận của tôi bị bể, chưa biết bao giờ mới có kính mới.

Hòa thấy hơi bực bực, đã làm ơn cho văn phòng, mà bị người khác kêu ác nữa.

- Mặc kệ. Mà... không phải tên “gì” đâu nghe.

- Tôi nào dám hỏi tên cô, sợ đường đột quá. Trông cô hiền hòa, tôi nghĩ tên Hòa hợp với cô. Tôi gọi cô là Hòa nhé.

Hắn kéo dài chữ nhé. Hòa mím môi. Người gì mà xạo quá trời.

- Hòa ơi, nhờ Hòa dắt tôi tới chỗ tủ của tôi nhé. Thấy người hoạn nạn thì thương đi mà.

Hòa cảm thấy rân rân cả mặt. Mấy “cha” Bắc kỳ mồm mép dữ lắm. Hòa dẫn mạnh cái vá trong nôi. Tắt bếp, ngưng nguẩy rời nhà bếp. Tiếng “cha” Bắc kỳ cười đuổi theo:

- Còn tôi hả, thấy người đẹp đẹp lại càng thương hơn.

Hòa đi gằn như chạy về phòng, tức nghẹn cổ. Hòa sẽ méc chị Thục, để chị trị hắn một trận. Mấy chị em hắn mới tới mà nổi lửa. Mấy bà chị lớn của hắn hạp tính ngay với mấy bà chị Hòa. Gia đình hắn đề nghị nhà trường tổ chức du ngoạn, bữa tiệc bỏ túi để người cũ, người mới làm quen với nhau. Hòa tức mình ghê, sáng kiến gì của nhà hắn, cũng được cả trường hưởng ứng. Kể ra, từ ngày hắn đến, trường bỗng dung nhộn nhạo lên. Trời sắp vào hè, nhiều ngày nắng đẹp rực rỡ, hắn chắc bị hói đầu, tứ mùa ra đường đội mũ. Chị Thục nói, hắn đội mũ bê-rê coi hay hay, ngồ ngộ. Thấy hắn, cứ nghĩ tới mấy anh chàng nghệ sĩ Tây, đứng ở khu chợ Montmartre Paris vẽ tranh. Hòa trề môi, xì, tây gì, tây đui, tui đây hả, hồng giống ai.

Nhà hắn tình cờ hay ăn cơm trùng giờ với nhà Hòa. Một hôm, bà chị lớn của hắn vui vẻ mang qua mời mấy chị em Hòa đĩa lòng phá lấu, đầy đủ hương vị. Nghe đâu phải quen biết với hàng thịt, chớ thời đó người ta không bán lòng heo. Mấy chị em Hòa chia nhau, thòm thòm, xuýt xoa, lòng phá lấu ngon vô hậu. Chị Thục tòm tòm:

- Rứa là họ muốn lấy lòng gia đình mình. Bữa nào mình phải đáp lễ chớ.

Hôm sau, phiên chị Thục nấu cơm, chị đãi món tráng miệng, dâu tươi ăn với kem sữa. Chị mang một tô dâu đỏ thắm, nổi bật trong kem sữa trắng ngà, xăm xăm qua bàn bên kia:

- Mấy chị em Huệ kỳ xin biếu dâu cả nhà ăn lấy thảo.

Hòa nóng cháy cả tai khi nghe tiếng mấy chị em cười cảm ơn. Giọng hắn như reo:

- Cảm ơn chị Thục đã thấu lòng em. Gia đình em, nhất là em, thích dâu lắm.

Hắn còn nhấn mạnh mấy chữ “chị, em”. Xì, bề sừng làm ghé, hắn hơn tuổi chị Thục chớ bộ.

Thường, hắn gọi chị Thục bằng tên, xưng tôi, mà bữa nay, cố ý gọi chị, để xin được làm em chớ gì.

Ăn cơm xong, Hòa lo dọn dẹp, làm nhiệm vụ “lái đĩa bay”. Tình cờ, hắn cũng đứng rửa chén bên cạnh. Hắn hát, chắc tưởng mình là giọng chính của ban hợp ca Thăng Long... *Chôn đây ngàn phương, có ba giòng sông cuốn xuôi biển Đông nhắc câu chờ mong ...*

- Hòa ơi, anh thích *Hội Trùng Dương* để sợ. Mà anh mê nhất *Tiếng Sông Hương*.

Hòa không trả lời, chỉ nghĩ thầm, ai thích nhạc chi thì thích, chớ mắc mớ chi tới ai. Ủa, khi không sao xung anh với mình tinh bơ vậy. Hòa cúi xuống chăm chú rửa chén. Chén bát hôm nay sao mà nhiều, rửa hoài không hết. Đứng đây một hồi, không biết còn nghe tâm sự chi nữa đây. Khi không, đầu óc Hòa cứ nghĩ tới mấy câu hát *Vấn vợ nặng quái vương trên phù sa... ngày qua trai gái sống chung một miền....* Úp nồi lên rồi, Hòa chọt nhận ra, chị Thục nấu nướng chi gọn gàng vậy hè, mới rửa quẹt quẹt mấy cái, xong xuôi hết rồi. Hòa muốn liếc qua, coi thử ai đã rửa xong chén chưa, mà không dám. Hòa nắn nà, sửa sửa mấy cái muỗng cho ngay ngắn. Nếu bây giờ ai hỏi Hòa thích bài nào trong trường ca thì Hòa sẽ khen bài *Tiếng Sông Hồng* cũng hay mê ly, thiệt đó. Chẳng nghe ai hỏi, Hòa rón rén rời nhà bếp. Không biết ai có nhìn theo chẳng, Hòa tưởng như lời hát *Ai là qua là thôn vắng nghe sầu như mùa mưa nắng của ai quán quít chân mình.*

Giao tình của hai gia đình càng ngày càng thâm thiết. Hồi ra, mới biết anh của anh cũng đi du học cùng năm với anh cả của Hòa. Bố của anh cũng trải qua gần 10 năm ở trại cải tạo như Ba Hòa. Những buổi gặp gỡ bạn bè người Việt, không phải chỉ anh và Hòa đồng thanh tương ứng, mà các anh chị em của hai bên cũng đồng khí tương cầu. Góc này em trai anh đang đệm đàn, hai đứa em Hòa đang vui hát *Hãy ngồi xuống đây vai kề sát vai...* Góc kia, mấy chị đang nhớ đến những bài thơ tình làm mấy chị ngẩn ngơ gần thập niên trước, bây giờ nhắc lại vẫn cứ *bâng khuâng nhẹ nhẹ hỏi lòng, Mình nhớ ai mà buồn chi lạ!*

Ô! Dễ hiểu quá, nghĩ ngợi chi xa xôi, rắc rối, môn đăng hộ đối là như vậy. Anh nghiêng qua, ngọt ngào rót vào tai Hòa... *Thương em từ thuở Mẹ về là về với Ba...* Hòa cảm nhận niềm hạnh phúc thật cụ thể, rõ ràng như cảnh êm đềm thân yêu trước mặt. Hạnh phúc bàng bạc, chan hòa trong không khí hai đứa đang thờ.

Hôm lễ đính hôn của chị Thục, hai đứa tính toán lung lăm, coi đóng góp món chi để chung vui. Cuối cùng anh đề nghị làm món bánh tôm. Khoai lang xắt sợi nhỏ, tôm lựa loại vừa vừa, vỏ mềm. Pha bột, cho khoai dính vào nhau, như cái tổ chim, xong đặt hai con tôm lên, chụm đầu nhau, như đôi uyên ương hay như đôi sam đậy. Chiên lên, dòn rụm. Cuốn lá rau xà lách, kèm vài lá tía tô, húng quế, chấm nước mắm chanh ớt. Nghe anh diễn tả, món bánh ngon tới trời. Anh nhả nha bằng giọng Bắc, người ta gọi là Bắc di cư. Thật ra, chỉ có Bố Mẹ và chị cả của anh di cư. Chớ phần anh, vẫn luôn mơ ngày tận mắt thấy nơi quê mẹ của mình.

Khi bắt tay vô việc mới thấy... đời không là mơ. Chẳng hiểu sao, con tôm đầu đi đằng đầu, đuôi đi đằng đuôi. Khoai lang thấy không giống tổ chim, mà bẹt nhẹt chẳng ra hình dáng gì. Hai đứa quỳnh quáng, nhà bếp như bãi chiến trường:

- Anh làm món ni mấy lần rồi?

Anh cười tên tò:

- Anh ăn nhiều lần,. Làm, chỉ nghe kể thôi, chớ chưa làm lần nào. Quả thật, ngôn dị hành nan.

Hòa chép miệng:

- Ai chẳng biết nói dễ làm khó. Ở đó còn xô nho, xô táo. Chừ như ri làm răng mà dọn?

Hôm ấy, món trừ danh của hai đứa vẫn phải đem trình làng. Thăng Duy kiện tụng:

- Anh chị làm món chi lạ ghê, em gấp ba lần, tổng cộng được 3 cái đầu tôm, bự xà lự.

Thăng Tuân bỏ nhỏ:

- Mấy miếng có tôm thứ thiệt dọn ở phía người lớn, còn góc tụi mình toàn là sứt cùi, gãy gọng.

Mi còn hên lắm đó. Tao gấp phải miếng đen thù lui, chỉ có râu tôm thôi.

Anh cười cầu tài với hai thằng em cưng của Hòa:

- Ở nhà vườn, phải ăn cau sấu. Chịu khó vậy. Mai anh dẫn ra phố, đãi ăn phủ phê. Mỗi đứa nửa con gà nướng hần hoi đấy nhé.

Tiệc cưới chị Thục, đông vui quá trời. Bạn tù hồi học Đức ngữ, bạn ở trường trung học. Bạn rộn bao nhiêu khách khứa, Hòa chưa có thì giờ nghĩ vẫn vợ. Sau đám cưới, hai chị em về lại trường nội trú, đi học như trước. Những chiều trời đẹp, hai chị em ra sân chơi vũ cầu. Thỉnh thoảng, bạn bè rủ nhau đi rạp xi-nê làng coi những phim xưa lắc, xưa lơ như *Cuốn Theo Chiều Gió*, *Vĩnh Biệt Tình Em*. Nhưng buổi tối, chị Thục thức khuya hơn, không phải học bài, mà viết thư cho chàng. Đó, chị bây giờ “xuất giá tòng phu”, chị đang xa dần. Hòa tấm tức khóc. Hai chị em sát tuổi nhau, thân nhau lắm. Hòa vừa buồn, vừa hờn chị Thục. Khi không, chị đi theo người khác, rồi đâm ra “lạt lẽo” với Hòa. Càng nghĩ, nước mắt, nước mũi chan hòa, chị Thục mần mần tóc Hòa:

- Cái con ni, khóc chi vô duyên ộn.

- Chớ chị bây giờ theo người khác rồi rồi... bỏ em. Hòa nấc lên.

Tiếng chị Thục cười nhỏ:

- Hòa ơi, coi nì, hai chị em mình vẫn ở cùng phòng cho đến khi thi tú tài luôn. Có chi khác đâu.

- Thi xong, chị về nhà họ chớ bộ. Chi có em về Ba Mạ. Thôi, mai một em không lấy chồng.

- Ủ, ai bắt mi lấy chồng. Mi lấy Trung thôi. Mà mai một thì chưa được. Một năm Ba Mạ chỉ gả một đám thôi.

Chị Thục chọc Hòa để đánh trống lảng. Hòa mắc cỡ quá chùng, may, đang quay mặt vô vách tường, chớ chị Thục thấy mặt, chắc ót dột lắm. Hoà thương anh lắm, không kể sao cho hết. Mà nghĩ đến ngày nào đó, mình thành “con người ta”, rồi xa Ba Mạ, Hòa thấy buồn quá chùng quá đôi. Hồi nhỏ, hai chị em đã bí mật hẹn nhau, ở với Ba Mạ suốt đời. Vậy mà, bây giờ chị Thục đã quên “lời thề xưa”.

*

Rồi hai đứa xe tơ kết tóc. Giữa tiệc cưới, chú rể tung ra lời đề nghị bất ngờ: tất cả những chàng nào từng ngắm ghé cô dâu, hôm nay, dịp may cuối cùng, lên trình diện. Nếu cô dâu nghĩ lại, vẫn còn có thể sắp xếp được. Vậy là các chàng ào ào kéo nhau lên sân khấu. Mấy anh bạn của mấy chị còn diều, tay ẵm con nhỏ, tay dắt con lớn, láo nháo dành chỗ. Anh hỏi, tha thiết:

- Sao? Em thấy sao?

Ngày trọng đại như vậy, mà anh còn chọc giỡn nữa. Hòa cúi đầu, không nói, nhưng chắc anh nghe được những ý nghĩ của Hòa. Nghĩ lui, nghĩ tới, ngó bốn phương, tám hướng chi cũng chỉ thấy, chỉ “chộ” mình anh thôi. Anh nghiêm chỉnh:

- Cám ơn các bạn rất can đảm, thành thật tỏ lộ lòng ưu ái với cô dâu. Nhưng rất tiếc, cô dâu, vợ tôi, - Anh kéo Hòa sát vào anh- chỉ chọn tôi mà thôi.

Ba đứa con cách đều nhau hai tuổi, cùng ra đời vào tháng Năm, tháng đẹp nhất của đất trời nơi đây. Hai vợ chồng cùng làm việc nơi cơ quan trực thuộc chính quyền địa phương. Công việc xem như ổn định, hai vợ chồng tính đến chuyện mua nhà. Hòa tỏ ý thích ông bà Ngoại ở chung với mấy cháu. Anh đồng ý ngay:

- Mình tìm nhà nào lớn, có đất, để Ba Mạ làm vườn. Liệu cơm, gạo mắm. Tất nhiên, mình phải tìm nhà cũ mới kham nổi. Nhưng chớ sao. Nhà đông anh em, lại nhiều bạn bè, cứ xúm lại, mỗi người một tay.

Hai vợ chồng tìm được ngôi nhà ở ngoại ô, khá cũ, nhưng rộng rãi, còn đủ chỗ cho hai cậu em của Hòa nữa. Đám con sông gần ông bà Ngoại, nên nói giọng Huế, xem ra còn bún bò, bánh nậm hơn cả mẹ. Hai đứa con gái, đứa nào cũng là con gái rượu của anh. Thằng cu út, anh gọi là cù lủ: “Em biết không? Chơi xì phé, cù lủ là nước bài anh thích nhất, đối với anh tuyệt nhất.” Mấy bố

con nói chuyện với nhau, nghe đám con ríu rít: “Bộ ơi, Bộ ơi”, sao du dương êm đềm trong tai Hòa, réo rắt mãi hoài như bài tình ca muôn thuở.

Anh hay bảo Hòa rủ các anh chị em về tụ họp cho Ba Mạ vui. Anh để ý những sở thích từng người. Nghe gia đình anh Khánh sẽ về, anh ghé chợ, mua phô mai loại *Alte Kaase*, ít nhỏ loại *Red Globe*, thể nào anh Khánh cũng đem chai rượu đỏ, mấy anh em nhâm nhi với nhau. Nghe gia đình chị Thục sắp đến, biết tính chị thích hoa lá cành, anh chiết sẵn bụi dạ điệp cho chị, cắt mấy cành Forsythia đem chung phòng khách, cười cười:

- Hoa sao xuân của chị Thục đây.

Tự sáng sớm, Hòa không một phút nghỉ ngơi. Dù cả nhà cùng nhau, mỗi người một tay nhưng Hòa vẫn là “nhạc trưởng”. Hò hét đám con thức dậy, dọn cất đồ chơi bừa bãi lung tung. Mấy thùng áo quần Hòa đã chia sẵn, thùng đồ màu trắng, thùng đồ màu sắc sỡ, thùng đồ màu đen. Hòa đã bao lần hướng dẫn, mà nói như nước chảy lá môn. Mở ra, thùng nào cũng lẫn lộn xanh đỏ tím vàng. Mấy cậu cháu sao mà hợp nhau vậy. Hai thằng em nhăn răng cười trừ:

- Tại tụi em bị loạn sắc. Đâu phân biệt trắng đen gì đâu.

Hòa thở dài:

- Xui cho con gái nhà ai gặp phải tụi bây.

Duy đứng trước gương vuốt vuốt đầu tóc bờm xờm:

- Nhiều cô muốn xui để rước tụi em, mà mấy đứa nhỏ không cho tụi em lấy vợ. Cậu cháu quyền luyến nhau quá, nên tụi em cứ phải vui đời độc thân bên đám cháu.

Bàn phòng khách ngổn ngang mấy ly bia, đĩa vỏ đậu phụng. Tối qua, mấy anh em lại coi đá banh đến khuya, rồi chén anh, chén em chứ gì. Hòa tính cự nự, nhưng chợt nghĩ lời của Duy. Cháu mền cậu cũng có, nhưng anh và hai đứa em vui vẻ với nhau, nếu anh mặt quạu, mà y quạu với tụi nó, chắc tụi nó đi mất đất rồi, chứ có phải chờ lấy vợ mới dọn ra riêng. Hòa dịu giọng:

- Bung ly chén trên phòng khách xuống, tao rửa luôn. Mấy anh em bây, thiệt tình, bày chi mà hàng ngang, hàng dọc, thấy bắt mệt.

Anh khuôn vô lủ khủ năm túi, bảy túi, táo, nho, bưởi, quýt, thịt bò, thịt heo và con cá hồi to như kinh ngư. Hòa ngán ngẩm:

- Anh mua vậy, chứa đâu cho hết?

- Nhà đông người, vui miệng, ăn một nhóang là sạch sẽ.

Hòa gất um:

- Con cá voi đó hả, em đầu hàng. Lần trước em đã sợ rồi, làm xong con cá là bãi hoải chum tay. Tuân lên tiếng, nó hay binh vực anh, đứng về phe anh, trách Hòa:

- Chị Hòa sao khó tính thiệt! Anh đã có lòng đi chợ. Mua bây nhiêu đó, quần trong chợ cả nửa ngày. Chắc mệt đứt hơi, chị không khen cho một tiếng. Cá *Lachs* phải to như vậy ăn mới ngon, chớ lí tí như cá cơm đâu được. Để con cá em lảnh, chiều em sẽ giao cho chị phi-lê, bảo đảm không có thủ vĩ bì cốt chi hết, chị tha hồ trở tài món chả cá Lã Vọng.

Hôm nay đón Mạ ở bệnh viện về. Mạ bị té nứt xương chậu, phải giải phẫu. Mạ còn phải dùng nạng một thời gian nữa, song song với việc tập thể dục. Ở nhà rộn ràng. Đám con nít vẽ tranh trang trí mừng bà Ngoại bình phục. Nhà bếp dao thớt nhộn nhàng, đủ các món sơn hào hải vị. Ai nấy đã vào bàn. Ba hỏi:

- Trung mô rồi? Đứa mô kêu Trung vô bàn đi?

Hòa bực bực:

- Thiệt tình. Anh không để ý chi hết. Cả nhà phải chờ có mình anh.

Duy chạy ra sân, rồi trở vô ngay:

- Cả nhà cứ bắt đầu từ từ đi. Con ra phụ anh Trung một chút. Anh đang làm lờ dở cái ghế đặc biệt cho Mẹ. Cũng gần xong rồi.

Mạ rơm rớm nước mắt:

- Mẹ mừng lắm, Trung hẳn lo cho Mẹ như rứa thiệt không chi bằng. Hôm ở trong bệnh viện, hẳn cứ sẫm soi cái ghế, lui cui đo đạc, nói nghiên cứu bắt chước đóng cái ghế cho Mẹ, để Mẹ ngồi cho tiện.

Ba tiếp lời:

- Ba Mẹ vô cùng sung sướng trong tuổi già. Được con cháu thương yêu săn sóc như ri. Ba Mẹ không ao ước chi hơn.

Hòa đứng dậy, cảm thấy có lỗi vì đã có ý bực bội anh. Hòa ra sân, mình sẽ nói xin lỗi anh, dù anh chẳng hiểu vì sao. Mình sẽ ôm choàng ngang lưng anh, sẽ nói thương anh vô cùng trời đất. Kể anh nghe, rằng chị Thục hay la Hòa, nhắc Hòa đừng gắt gỏng với anh. Nhắc Hòa phải quý tâm lòng anh dành cho Ba Mẹ và gia đình. Đó không phải là điều đương nhiên trong cuộc sống. Mà là phúc, là đức. Đâu phải chờ khi chị Thục nhắc, Hòa hiểu điều này lắm chứ. Anh chị lớn, ai cũng thương Ba Mẹ. Nhưng xa xôi, nên con trai, con gái chi, cũng thành con người ta. Hòa cảm ơn Ba Mẹ đã sinh ra Hòa. Hòa cảm ơn Bố Mẹ đã sinh ra anh. Cảm ơn những duyên, những số đã cho hai đứa gặp nhau. Nhớ những mùa đông, khi thấy tuyết, anh rủ Hòa đi dạo. Hòa giãy nảy, rằng còn phải dọn dẹp nhà cửa, rằng phải nhắc nhở mấy đứa nhỏ tắm rửa, rằng lạnh lẽo lắm. Anh năn nỉ, để nhà cửa bừa bộn một chút cũng được, mấy đứa nhỏ ở dơ một bữa chẳng sao, hai đứa mình, tay trong tay đi dạo tuyết, tình tứ lắm chứ. Rồi Hòa cứ hẹn lần, hẹn hồi. Mùa đông năm nay, đợt tuyết đầu tiên, Hòa nhất định sẽ “lãng mạn”, rủ anh đi dạo. Hòa sẽ nói nhỏ vào tai anh:

- Anh yêu, anh thương ơi, em muốn cải biên câu ca dao xưa, *con rể mới thiệt mẹ cha đem về*.

Hoàng Quân

Trích lời ca trong:

Hãy Ngồi Xuống Đây của nhạc sĩ Lê Uyên Phương

Tiếng Sông Hương của nhạc sĩ Phạm Đình Chương

Bài Ca Sao của nhạc sĩ Phạm Duy

Trích lời thơ trong:

Qua Mấy Ngõ Hoa của thi sĩ Mùng Mán

Nguyện Cầu

Kính lạy Đức Địa Tạng Vương
Con ngồi đây, lòng khắc khoải
Khi nhìn thấy dân Ukraine
Dưới những từng hầm tránh đạn bom
Lung linh ngọn nến hồng
Lòng tin sâu đậm
Cầu nguyện Chúa Kitô
Ngày thứ tha, thành ngày phán xét!
Hố xác người tử nạn hôm qua
Thành mồ tập thể!
Thân nhân họ, đồng bào họ,
Với những đồ nát hoang tàn.
Putin kẻ tội phạm
Kẻ đã làm máu đỏ thành sông
Thịt xương rơi tan nát
Đã dội bom vào bệnh viện sản nhi,
Tội lỗi gì với mầm non khi cất tiếng chào đời?
Tội lỗi gì khi người dân hiền lành vô tội?
Bởi mộng bá chủ nông cuồng!
Bởi tham vọng sân si!
Con thương quá người dân Ukraine
Can đảm hào hùng
Molotowcocktails bom xăng
Chống giặc xâm lăng
Mắt ngời sáng trong ý chí quật cường
Giữ vẹn quê hương do tiền nhân để lại
Không sợ hãi
Putin, thảm họa cho thế giới loài người!
Con đã nhìn thấy đám cưới giữa chiến trường,
Rồi chia tay lên đường bảo vệ quê hương,
Hẹn ngày chiến thắng
Cho thế hệ trẻ, cho đàn con cháu noi gương!
Đất nước lâm nguy, tình riêng sao trọn vẹn!?
Con đã nhìn thấy
Dưới sự khủng bố của Putin - tàn khốc
Dân Ukraine vẫn bảo tồn di sản của quê hương
Không để cho chiến tranh tàn phá,
Linh hồn dân tộc, di sản giống nòi
Của bao đời ông cha để lại. Thật thiêng liêng!

Con đã thấy từng đoàn người di tản
Như quê hương con sau 75 Cộng Sản tràn vào.
Dòng nước mắt con sao mãi tuôn trào!
Con thương xứ sở Ukraine,
Thương Việt Nam, giờ nghìn trùng xa cách.
Đất nước con
Mấy mươi năm nội chiến từng ngày
Giờ gọi là thanh bình,
Nhưng tình người băng hoại
Bởi tham cuồng của bọn lãnh đạo vô lương!
Giờ phút này, con quỳ trước Ngài Địa Tạng
Như dân Ukraine đang cầu nguyện Chúa Kitô
Địa ngục vô gián sẽ không còn
Trần gian thành thiên đàng, tịnh độ.
Luật nhân quả:
Tội phải trả, nghiệp báo đã gây ra!
Giờ phán xét của Đức Kitô
Putin kẻ tội phạm của chiến tranh!
Phải ra trước quan tòa quốc tế.
Lạy Đức Địa Tạng Vương
Con nguyện cầu cho bạo tàn sụp đổ
Cho đất nước Ukraine sớm thoát nạn xâm lăng
Con đã nghe tiếng gọi con tim
Của người dân Ukraine thốn thức
Con thắp ngọn nến hồng trên đóa hồng liên
Theo bước chân Ngài
Với minh châu, tích trượng trong tay
Thăm ngục tù tăm tối
Nguyện cầu cho nhân loại hết thương đau.
Kính lạy Đức Địa Tạng Vương
Cho Putin hết nông cuồng bạo loạn
Trả lại dân Ukraine đất nước thanh bình
Chúng con, khắp nơi trên thế giới
Cùng hướng về Ukraine
Cùng thắp lên ngọn nến hồng
Cầu cho:
những tử sinh anh linh
những oan hồn chết vì chiến trận
Cho thanh bình trở lại với Ukraine.
Chúng tôi cảm phục đất nước Ukraine
Cảm phục vị tổng thống oai hùng Selensky
Mai Vũ

Kể từ khi Nga tấn công Ukraine, cả thế giới như nghẹt thở. Tôi cũng ăn ngủ không yên vì hàng ngày TV đều có tin về cuộc chiến này. Đành rằng Ukraine chẳng dính dáng gì với mình, nhưng mình là con người đang sống chung, hít chung không khí toàn cầu thì cuộc chiến tranh xâm lược này không thể không biết, không nghe, không thấy, không theo dõi. Tôi rất ghét chiến tranh, luôn cầu nguyện thế giới hòa bình, cuộc sống dân chúng an lành, mọi người no cơm ấm áo.

Khi Nga rầm rộ kéo từng đoàn xe tăng, quân đội như vũ bão tiến về biên giới Ukraine, nói là đi tập trận thì Mỹ đã đoán được thế cờ. Bởi vì với một con người đầy tham vọng như Putin chiếm đóng Ukraine là dễ dàng, ông ta ước đoán chỉ 48 tiếng là nắm gọn trong tay. Thế nhưng đến hôm nay đã hơn ba tuần lễ Ukraine vẫn kháng cự một cách kiên cường.

Nga với Ukraine như tay với chân, anh em một thời khắng khít trong khối Liên bang Xô Viết. Tôi lại nhớ đến người bạn khổng lồ Trung Cộng đang ở sát vách nhà ta. Ôi! Những anh em hàng xóm "môi hở răng lạnh" vì miếng thịt nướng thơm ngon, tham ăn cắn môi chảy máu. Nga và Tàu hai gã khổng lồ tham tàn và ác độc sẽ không từ nan bất cứ mưu mô tàn bạo nào để bành trướng biên giới, bành trướng thế lực làm chủ thế giới.

Nhìn trên TV cảnh chết chóc, đạn bom tàn phá, người dân hoảng hốt trốn chạy tôi nghĩ đến VN khi quân Bắc Việt tràn vào miền Nam và VNCH đã bị xóa sổ. Trận chiến đó có bàn tay của Tàu Cộng và Liên Xô tiếp tế vũ khí, đạn dược để miền Bắc tấn công miền Nam VN, bành trướng chủ nghĩa Cộng sản. Đã 47 năm trôi qua, cứ nhớ những ngày đó tôi vẫn còn bị ám ảnh.

Hình ảnh những người dân Ukraine chạy tị nạn, những thân người chết, những cuộc chia ly sao mà đáng sợ, tang thương và bi phẫn quá. Nước nhỏ bao giờ cũng bị áp bức dù là thời đại toàn cầu như hiện nay.

Nước Nga đã tấn công Ukraine bằng tất cả khí giới tối tân nhất với lực lượng quân đội hùng hậu chưa từng có. Tổng thống Nga - Vladimir Vladimirovich Putin đã tàn bạo hủy hoại một đất nước tươi đẹp và tự do như Ukraine để thỏa mãn mộng bá quyền.

Cuộc chiến tôi không dám lạm bàn. Tình hình chiến sự đã được TV, YouTube và vô số các trang mạng xã hội bình luận, đưa tin. Biết bao cây bút tài giỏi và đầy kinh nghiệm luận bàn sôi nổi.

Những gì xảy ra trên thế giới hiện nay đều bị mờ nhạt vì tất cả đều hướng về cuộc chiến tại Ukraine với tất cả thương xót lẫn kính trọng tinh thần chiến đấu kiên cường của người dân nơi này. Từng mũi tấn công tàn khốc của Nga như mũi dao chí mạng đâm vào sự bình yên của con người, hủy hoại niềm tin vào công lý và hòa bình thế giới.

May mắn đất nước Ukraine đã có một vị Tổng thống (TT) anh hùng. Ông ta đã từ chối lời mời đi tấn của Tổng thống Biden. Ông quyết ở lại để chiến đấu cho đất nước, đúng với câu "thành mất chết theo thành". Trong cuộc xâm lược tàn bạo của Nga, TT Zelensky đã cho thấy trái tim yêu nước và tài lãnh đạo tài tình của vị TT được dân tin nhiệm bầu lên. Ông biết lợi dụng thông tin và mạng lưới xã hội để liên kết những người yêu hòa bình lại với nhau. Ông đã đánh trúng tim đen những quốc gia đang bị Putin đàn áp trong kế hoạch lâu dài phục hồi lại đại đế chế Liên Bang Xô Viết để họ ra tay giúp đỡ.

Tổng thống Zelensky là một nghệ sĩ, người diễn viên hài phải hết sức thông minh, biết bắt kịp những rung động tâm lý khán giả. Biết làm cho những người đang đau khổ phải bật cười, những người khinh mạn phải suy nghĩ. Điều mà người nghệ sĩ hài chân chính mong ước là đem triết lý hài nói lên cái thật, cái mâu thuẫn bất công của xã hội để sửa đổi, để làm cho hoàn thiện hơn.

Người dân Ukraine bầu cho ông vì tin tưởng ông sẽ xây dựng, biến đổi một đất nước Ukraine trở nên tốt đẹp. Ông đã làm được và dẫn dắt người dân thấy rõ cuộc sống tự do tốt như thế nào so với chế độ Cộng sản (CS). Do đó không phải người dân Ukraine bị ông lôi vào cuộc chiến mà vì họ quá sợ những ngày tháng kìm kẹp của chế độ CS dưới thời liên bang Xô Viết. Họ đoàn kết quyết tâm liều chết đứng sau lưng ông để bảo vệ đất nước cũng là bảo vệ lý tưởng tự do của bản thân và gia đình của họ.

TT Zelensky đã có những bài phát biểu đánh thức trái tim yêu nước của người dân Ukraine.

Đánh thức lòng nhân đạo bảo vệ hòa bình và quyền bảo vệ lãnh thổ của hầu hết các quốc gia trên thế giới. Ông cầu cứu một cách khôn khéo, để họ chấp nhận rằng Putin đang xâm lăng một nước có chủ quyền và thế giới phải giúp đỡ dân Ukraine bảo vệ chân lý và luật quốc tế.

Tổng thống Zelensky đã làm được một điều kỳ diệu là chuyển lửa yêu thương và tinh thần tôn trọng tự do nhân quyền trên thế giới; kéo các nước Châu Âu lại gần nhau để đồng lòng hỗ trợ đất nước Ukraine; kéo lưỡng viện quốc hội Hoa Kỳ đồng nhất một quan điểm là phải giúp Ukraine dưới bàn tay khát máu của Putin. Bài phát biểu mới đây của TT Zelensky trước Quốc hội Hoa Kỳ quá xuất sắc khiến thế giới khâm phục. Người dân Ukraine nức lòng sẵn sàng hy sinh để bảo vệ lãnh thổ.

Đây là câu nói của TT Zelensky mà tôi tâm đắc nhất:

"TÔI MONG CÁC BẠN KHÔNG TREO ẢNH TÔI TRONG PHÒNG LÀM VIỆC. BỞI TỔNG THỐNG KHÔNG PHẢI LÀ THẦN TƯỢNG CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ THÁNH NHÂN. HÃY TREO ẢNH CON CÁC BẠN VÀO CHỖ ĐÓ. TRƯỚC KHI QUYẾT ĐỊNH VIỆC GÌ HÃY NHÌN VÀO MẮT CHÚNG."

Câu nói của một vị lãnh tụ anh minh, của một người cha nghĩ đến thế hệ tiếp nối. Hãy làm tất cả những gì mình có thể để làm gương sáng cho con cái, đem lại hạnh phúc và tự do cho chúng. Chiến đấu chống lại sự xâm lăng của Nga là xây dựng và bảo toàn tương lai cho chính con cái mình. Đừng để con cái phải sống cuộc đời tăm tối, áp bức, đàn áp trong chế độ độc tài CS mà Putin muốn khôi phục.

Putin phách lối, ngang ngược, coi thường các nước Châu Âu, NATO vì nắm trong tay nguồn cung cấp dầu hỏa. Putin bất chấp các nước cấm vận kinh tế, bất chấp tất cả luật lệ, tàn sát phá hủy đất nước Ukraine, ép buộc Ukraine phải đầu hàng ngòi vào bàn đàm phán mới buông tha. Dưới con mắt Putin, Tổng thống Zelensky chỉ là một thằng hề không biết gì về chính trị và chắc chắn sẽ không thể nào chống lại. Nhưng sự đánh giá sai lầm này đã đẩy Nga bước vào cuộc chiến không có lối ra, biến hẳn thành một con người khát máu và hành xử vô nhân đạo nhất. Bởi vì để thành công, tuần vừa qua Nga đã cho máy bay thả bom thẳng xuống một bệnh viện nhi đồng và một nhà bảo sanh. Bao nhiêu cơ sở vật chất của Ukraine bị hủy hoại, thành phố tang hoang, người dân vô tội chết thảm, đàn bà trẻ con phơi xác.

Cả thế giới hiện nay đều chống cuộc chiến này, kể cả dân chúng nước Nga. Nhưng dưới sự cai trị độc tài của chế độ tham tàn Putin, mọi tin tức đều do chính quyền kiểm duyệt. Những ai có những tư tưởng khác để lên tiếng kêu gọi hòa bình đều bị bắt và mức án có thể lên đến 15 năm tù. Hiện nay đã có tới 13.000 người Nga chống chiến tranh đã bị bắt và chờ truy tố.

Cuộc chiến vẫn còn đang tiếp diễn và mọi người không ai đoán được sẽ kết thúc như thế nào. Nga đang bị áp lực của toàn thể các nước trên thế giới về chính trị, kinh tế và cả vũ khí đối đầu. Nước Ukraine có chính nghĩa nên các nước mở vòng tay đón người tị nạn chiến tranh chạy đến nước họ. Người dân các nước cũng chung tay giúp đỡ người già, đàn bà và trẻ em đến tị nạn. Những món quà, những chiếc xe trẻ em để ở các trạm tiếp cư đã nói lên tình người không giới hạn màu da hay chủng tộc.

Putin: một cựu KGB gian hùng và độc ác, hẳn bây giờ như con thú dữ đã bị dồn tới đường cùng. Hẳn sẽ không từ nan bất cứ hành động dã man nào để lấy lại uy tín. Hẳn hăm dọa sẽ dùng võ khí nguyên tử để đối đầu với thế giới. Một con người đã hành động như một tên ác quỷ, chỉ vì tham vọng mà giết người không gớm tay. Tôi đã thấy ở đâu đó một tấm hình chụp lại chiếc xe để thiêu hủy xác chết do Nga đem theo khi xâm lăng Ukraine. Người lính Nga bị điều đi mà không biết mình sẽ làm gì, đánh ai, chỉ biết tuân theo mệnh lệnh. Khi tử trận sẽ bị thiêu hủy xác trong chiếc xe này. Sinh Russia, tử Ukraine, chết tức tưởi, không một nấm mồ, không một người thương tiếc. Nếu đây là sự thật thì quả là quá bất nhân và tàn ác.

Cho nên trong cuộc chiến không cân sức này, những người lính Nga đa phần không hoàn toàn muốn đánh. Đó là một trong những lý do cho đến hôm nay mặc dù lực lượng và vũ khí tối tân Nga chưa làm chủ được tình hình. Lực lượng suy giảm vì chết trận, Nga tuyên bố sẽ tung vào chiến trường 16,000 quân đánh thuê Á Rập từ Trung Đông.

Được sự tiếp tế từ thế giới Ukraine đã cầm chân được sự tấn công của Nga và theo lời kêu gọi của TT Zelensky đã có hơn 66,000 người Ukraine và quân nhân nước ngoài tình nguyện về Ukraine tham chiến. Dân Ukraine trong các vùng bị Nga chiếm đóng đã ào ạt xuống đường biểu tình chống sự xâm lược của Nga. Mặc dù Ukraine không nằm trong sự bảo vệ của NATO nhưng họ có chính nghĩa và có tinh thần đoàn kết bảo vệ đất nước nên được cả thế giới quyết tâm giúp đỡ. Mới đây cựu Thống đốc California Arnold Schwarzenegger đã làm một video gửi đến người dân và binh sĩ Nga kêu gọi họ hãy làm cuộc cách mạng chống lại cuộc chiến này. Video rất cảm động và có ý nghĩa.

Cuộc xâm lăng của Nga trên đất nước Ukraine đã làm cả thế giới hoảng loạn và ảnh hưởng kinh tế khá lớn. Không chỉ nước Nga bị sự trừng phạt từ các quốc gia mà còn có 92 công ty đã tuyên bố rút khỏi nước Nga làm người dân Nga bị cô lập trong cộng đồng thế giới. Riêng các nước không tham chiến cũng đang ở đầu sóng ngọn gió vì ảnh hưởng to lớn của Nga trong trận chiến xăng dầu và khí đốt. Đồng tiền Rúp hạ giá, cổ phiếu Nga đóng băng mà cổ phiếu tại Mỹ và thế giới cũng bị ảnh hưởng sụt giảm đáng ngại

Ảnh hưởng toàn cầu là vậy, nhưng đau lòng là những nước Cộng sản làm ngơ không thấy sự xâm lược của Nga là sai với chủ quyền Ukraine. Trong đó có Tàu Cộng và Việt Nam.

Trên YouTube, những kênh truyền hình VN vẫn đưa tin bên vực Nga, loan tin thất bại luôn nghiêng về Ukraine và đánh giá thấp sự giúp đỡ của cộng đồng thế giới.

Lý do cũng dễ hiểu là vì những người đang nắm vận mệnh đất nước VN là người của khối Cộng sản và được học tập huấn luyện từ Nga. Đối với họ Nga vẫn luôn là một đất nước anh hùng có vô vàn chiến công lừng lẫy. Lenin vẫn được họ kính trọng và tôn thờ. Mặc dù tượng Lenin bị người dân Nga đập phá (nhất là những người dân Ukraine, họ đã đập đầu và phá hủy tượng Lenin trong niềm vui chiến thắng vì đã thoát khỏi ách ngục tù Cộng sản), nhà lãnh đạo VN đã nhắm mắt làm ngơ trước cuộc chiến Ukraine do Nga chủ động. Nếu trận chiến này suông sẽ như ý của Putin thì sau đó Tàu Cộng sẽ xâm lăng xóa sổ Đài Loan và VN sẽ là kế tiếp. Nga, Tàu đã bắt tay để làm chủ thế giới nhưng cục xương gà Ukraine khó gặm nên cả hai đang chưa biết phải xoay sở ra sao.

Tôi mù tịt về chính trị, tôi ghét chiến tranh và tôi dị ứng với khí giới giết người. Nhưng một quốc gia yếu về quân sự và chính trị mà có địa thế chiến lược sẽ bị cường quốc xâu xé làm bàn đạp. VN là một thí dụ điển hình. Bờ biển VN là tài sản quý giá mà Tàu Cộng thêm thường để làm chủ biển đông. Nếu ta không sáng suốt nhìn ra và đoàn kết dân tộc thì VN cũng sẽ như Ukraine bị nuốt sống dễ dàng.

Nhìn người lại nghĩ đến ta

Việt Nam một dải sơn hà gấm nhung.

Mộng bá quyền lớn khôn cùng

Hãy mau cảnh tỉnh để chung một lòng

Ukraine máu đỏ thành sông

Xương hòa theo tuyết, thỏa lòng Putin

Mộng bá vương đã thành hình

Pháo, tăng, rốc két... hãi kinh giết người.

Dừng tay tàn bạo đi thôi

Rồi thì xương trắng một đò ra ma

Giết người người sẽ giết ta

Luật trời khó thoát đó là luật chung.

Nguyện cầu cho đất nước Ukraine vượt qua trận chiến này.

Nguyện cầu chiến tranh chấm dứt, dịch bệnh tiêu trừ, người người an lạc.

Nguyễn Thị Thêm

Bạn Là Bạn

Sống ở cõi nhân gian này ai mà không có bạn. Tuổi nhỏ có bạn để chơi đùa với nhau. Tuổi lớn có bạn để tâm tình với nhau. Bạn có bạn thật, bạn ảo. Bạn có bạn tốt, bạn xấu. Muốn tìm bạn dễ dàng hơn thì có thể nhờ các mục tìm bạn bốn phương hay mở trương mục trên Facebook, Twitter, Instagram, v.v. Nhưng phải cẩn thận nhé, kẻo bị lâm to đây khi kết bạn kiểu này. Smile!

Người viết thì rất nhát gan nên chẳng dám kết bạn kiểu này. Cho nên không có dám mở trương mục trên mạng xã hội Facebook, Twitter, Instagram dù được mới gọi nhiều lần vì người viết vẫn nghĩ "lắm đa mang, nhiều phiền não", thôi thì an phận làm "bà mẹ quê" cho rồi.

Người viết yêu thơ, thích viết nên cũng "gót nhẹ chân mềm" bước vào vào sinh hoạt với một vài nhóm văn nghệ có đôi chút ân tình với người viết cho vui với đời một tí,

Tuần rồi, một cô bạn văn nghệ trong nhóm Cô Gái Việt có mời cả nhóm đọc bài viết **Bạn Bè** của nhà văn Lê Hữu để suy ngẫm. Người viết đọc thấy hay hay bèn chuyển tiếp đến các thân hữu khác trong cõi ảo đọc cho vui cuối tuần.

Hôm nay người viết xin phép tác giả Lê Hữu đưa bài viết này vào mục **Một Cõi Thiên Nhân** để các độc giả mục **Một Cõi Thiên Nhân** và các bạn hữu trong cõi thật của người viết cùng đọc và suy ngẫm vì qua bài viết này, người viết đã học được nhiều điều về tình bạn.

Xin mời bạn cùng đọc với người viết nhé. Xin cảm ơn nhà văn Lê Hữu và cô bạn Đỗ Dung rất nhiều.

BẠN BÈ

(Tác giả Lê Hữu)

Nhiều người vẫn cho rằng một trong những hạnh phúc trên đời này là tình bạn. Điều này thì ai cũng dễ dàng đồng ý thôi. Thế nhưng, để có tình bạn thực sự thì cần có những người bạn thực sự. Như thế nào gọi là một người bạn?

Liệu có phải những ai ta vẫn giao du đều là bạn cả? Không đâu, số người ấy gồm cả “bạn” lẫn “bè”, và phần nhiều là bè hơn là bạn. “*Bạn bè*” không phải là lỗi nói cho xuôi tai, cũng không phải là “*từ láy*”, “*từ đệm*” này nọ như nhiều người tưởng mà là “*từ ghép*” của hai chữ “bạn” và “bè”. Bạn, nói đơn giản, là người đồng hành cùng chia vui sẻ buồn với ta trên những chặng đường đời. Bè là những kẻ tạt ngang qua đời ta trong chốc lát, rồi đường ai nấy đi mà không chút vấn vương.

Tình bạn và tình bè

Bè là một dạng “*bạn qua loa*”. Bè trong những chữ “*bè phái*”, “*kết bè, kết đảng*” gọi lên ý tưởng không lấy gì làm hay ho cho lắm.

Kết bè luôn luôn dễ dàng hơn kết bạn, như ta dễ dàng “*cụng ly*” với người mới tiếp xúc lần đầu trong một bàn tiệc. Bạn nhậu là một trong những dạng “*bè*” khá phổ biến. Bàn nhậu và cuộc nhậu mở ra những cơ hội thuận tiện cho những ai có nhu cầu kết bè.

“Bè” dễ đến, dễ đi. Những lúc ta sáng khoái thì bè xăng xái “tấp” vào, những khi ta phiền muộn thì bè lặng lẽ “trôi” đi. Những kẻ ở quanh ta trong những cuộc vui ồn ào mà ta tưởng là “bạn” thường chỉ là “bè”. Như những cuộc vui chóng tàn, những người “bạn” dễ dãi ấy cũng nhanh chóng biến mất khỏi đời sống chúng ta. Những con người ta dễ lầm tưởng là “bạn” ấy, nhiều lắm chỉ đi với ta một đoạn đường ngắn ngủi, cũng không khác mấy những anh chàng, những cô nàng vớ vẩn mà ta có lần “đụng” phải, có lần gặp gỡ phát phờ đầu đó trong đời này, nói dăm ba câu chuyện nắng mưa rồi chia tay, đường ai nấy đi và chẳng bao giờ còn gặp lại lần thứ hai.

“Bè” cũng hay “đổi bè”, khi thì hát “bè” này, lúc thì hát “bè” khác. Tình bè khó mà bền chặt vì thiếu sự hiểu biết và tin cậy. Bè cũng có khi hóa thành bạn, tình bè cũng có khi đổi sang tình bạn nếu chung sống được với nhau lâu dài. Thường thì bè chỉ là bè.

“Có hoạn nạn mới biết bạn, bè”, câu ấy không mới nhưng chẳng bao giờ cũ, chẳng bao giờ sai, và cũng cho thấy một trong những “đức tính” nổi bật của bè là những lúc “bạn” khôn đôn thì “bè” chẳng thấy đâu cả và thường viện những lý do chính đáng để không phải ra tay nghĩa hiệp với bạn mình.

Hầu như ai cũng có ít nhiều bè, là những người ta vẫn tiếp xúc vì nhu cầu giao tế hoặc cùng môi trường sinh hoạt (*hội hè, làm việc, giải trí...*), nhưng không kể là bạn nên họ phải là bè. Ngược lại, ta cũng là bè của nhiều người, những người không thực sự xem ta là bạn. Cuộc sống là vậy. Thường thì bè cũng vô thưởng vô phạt, nếu ta chẳng trông cậy gì ở bè thì cũng không phải thất vọng vì bè.

Bạn cũng có bạn thân, bạn sơ. “Bạn sơ” có điểm giống “bè” là ta không biết gì nhiều về họ nên không đủ độ tin cậy. Bạn thân thường là bạn quen biết và gắn bó lâu năm, là người biết rõ cả tính tốt lẫn thói hư tật xấu của ta. Bạn thân là người từng chia sẻ cùng ta những vui buồn, sướng khổ, và là người ta tin cậy được để chia sẻ những nỗi niềm. Bạn thân không hẳn là tri kỷ hoặc gần nhau về tính cách, sở thích, quan niệm. Bạn thân cũng không hẳn là người thật tốt. Có những người thật tốt với ta, có khi tốt hơn cả những bạn thân, nhưng ta vẫn không cảm thấy gần gũi, thân mật, vì thế không gọi là bạn thân.

Tình bạn thường “tĩnh” hơn là “động”, lắng đọng hơn là sôi nổi. Ở giữa hai người bạn thân là sự đồng cảm. Tận cùng của đồng cảm là thỉnh lặng.

Tình bạn cần có một bề dày của sự gắn bó, hiểu biết, cảm thông và tin cậy. Đến một tuổi nào đó người ta thật khó mà có thêm được những người bạn mới, trong lúc những người bạn cũ thì cứ mất đi lần lần. Càng lớn tuổi người ta càng cảm thấy cô đơn là vì vậy, và chẳng còn cách nào hơn là cố mà giữ lấy và yêu lấy những tình bạn cũ kỹ, hiếm hoi còn sót lại.

Những người tưởng rằng mình có nhiều bạn, thực ra là những người không có hoặc có rất ít bạn, và không biết phân biệt đâu là bạn, đâu là bè; hơn thế nữa, đâu là bạn thật, đâu là bạn giả.

Bạn thật tình thật, bạn giả tình giả

Bạn lại có “*bạn thật*” và “*bạn giả*”. Bạn thật là khuôn mặt thật, không điểm phấn tô son. Bạn giả là chiếc mặt nạ, với nhiều lớp phấn dày. Như cuộc sống có hai mặt, con người vừa có bạn thật lại vừa có bạn giả. Rủi thay, bạn giả lúc nào cũng nhiều hơn bạn thật. Bạn giả thì tình cũng giả, đến với ta vì cái gì đó khác hơn là tình thật.

Bạn giả là người đóng giả vai người bạn, ngoài mặt tỏ ra thân thiết nhưng có thể bất ngờ tặng cho ta những nhát dao trí mạng từ phía sau lưng, hoặc phun ra những nọc độc của lòng đố kỵ. Đôi lúc có kẻ thù còn dễ chịu hơn là có những người bạn giả. Bạn giả cũng tựa như bạc giả vậy, đã không xài được mà để trong túi có khi mang họa. Bạn giả cải trang rất khéo, luôn ra vẻ tình nghĩa thắm thiết, nói năng toàn những lời hay lẽ phải, nhân nghĩa lễ trí tín đầy đủ cả. Thường thì người ta nhận diện được bạn giả khá muộn màng, đành tự an ủi là học được bài học quý giá (*với chút vị đắng cay*) về những tình bạn... giả. Bạn giả như rượu giả, uống vào mới ngã ngửa ra.

Bạn thật và bạn giả đều là những “*bạn*” ta quen biết khá lâu. Làm sao mà biết được bạn nào là thật, bạn nào là giả?

Bạn thật là người thực tâm mong muốn những điều tốt lành cho người bạn mình, là người vui sướng thấy bạn mình hạnh phúc, may mắn và thành công trong cuộc sống, như là hạnh phúc, may mắn và thành công của chính mình vậy (*dẫu có “qua mặt” mình đi nữa*). Bạn thật không bỏ qua cơ hội nào giúp bạn mình thăng tiến trên đường đời. Bạn thật không ngại tán thưởng về tài năng hoặc thành công của bạn mình để giúp bạn thêm tự tin trong cuộc sống, và không ngại nói thẳng nói thật về những sai trái của bạn mình để giúp bạn cải thiện bản thân. Bạn thật không ngại nói tốt về bạn mình sau lưng bạn, và sẵn sàng hóa giải những điều tiếng xấu nhắm vào bạn mình. Bạn thật là bàn tay chìa ra cho bạn mình nắm lấy lúc sa cơ thất thế, là đôi nạng cho bạn mình tựa vào lúc chông chênh, nghiêng ngả giữa dòng đời xuôi ngược. **Bạn thật là người ở bên ta những lúc ta điêu đứng, trần trụi, là người đến với ta trong những thời kỳ đen tối nhất của đời ta, và cũng là người ta có thể đến gõ cửa mà không cảm thấy ngại ngùng khi cần sự giúp đỡ.**

Bạn giả là người có những “*đức tính*” trái ngược hoặc không giống như trên.

Những người bạn thật như thế làm sao mà có nhiều được, thường chỉ đếm được trên những đầu ngón tay của một bàn tay (*và ít khi đếm hết được*). Con số này lại hao hụt dần và không kiếm đâu ra được để mà thay thế khi ta bước vào buổi hoàng hôn của đời người. Những con người ta gặp gỡ vào tuổi xế chiều, khi mà quỹ thời gian đã gần cạn, làm sao mà có đủ bề dày của một tình bạn.

Chắc không ai lấy làm hứng thú gì có những người bạn đồng hành là bạn giả, trừ khi ta cũng là... bạn giả.

Làm sao để có được những người bạn thật? Tôi chắc câu trả lời được nhiều người tán đồng là: “*Bạn hãy tỏ ra là người bạn thật.*”

Lúc nào rảnh rỗi, bạn thử làm việc này: với cây bút và tờ giấy, vẽ ra hai cột “*Bạn*” và “*Bè*” và ghi xuống tên những người ta vẫn giao du vào mỗi cột tương ứng. Từ cột “*Bạn*”, ta có thể di chuyển một ít tên sang cột thứ ba là cột “*Bạn giả*”, sau khi xem xét cẩn thận để đi đến kết luận

rằng những “bạn” ấy không phải là bạn thật. “*Bảng phân loại*” này giúp ta có được cách xử sự phù hợp với từng đối tượng.

Với những người tôi thực lòng quý mến, tôi vẫn nói: “*Tôi mong cho anh/chị không có bạn hơn là có những người ‘bạn giả’.* Có được chừng vài ba người ‘bạn thật’ thì anh/chị là người may mắn và hạnh phúc.”

Lê Hữu

Người viết cũng xin phép ông bạn Thiệp Nguyễn được đưa vào đây cảm nghĩ của anh sau khi đọc bài viết này vì người viết cũng có cùng một cảm nghĩ như anh. Cảm ơn anh Thiệp Nguyễn rất nhiều.

“Cứ đem hết lòng mình ra mà đãi người thì ai cũng là bạn cả, không phân biệt bạn và bè làm chi. Đừng đòi hỏi chi ở ai, đừng buộc ai phải có bổn phận với mình, chỉ cần một câu nói tử tế, một nụ cười dễ thương, hoặc gặp gỡ nhau một lần trong đời thôi, mà đôi khi thành bạn, không quên nhau được, và mong có dịp gặp lại, hoặc đền đáp nụ cười tử tế nhân hậu kia.

Bạn là bạn, đã quen nhau thì cứ xem như bạn, và đem hết chân tình ra mà đãi nhau, phân biệt bạn thân bạn sơ, và đòi hỏi người ta phải thế này thế kia với mình, thì cũng khó quá chăng? Đắc đo và phân biệt làm chi khi giao tiếp, để cho cái tình người nó thiếu mất cái nồng nàn, chân thật. Có nên hiểu theo chữ bè trong bài viết này chăng? Có nên đòi hỏi quá nhiều với một người bạn chăng? Gán cho người quen chữ “bè” thì có quá e dè không?

Nếu cứ xem ai gặp gỡ mình dù một lần thôi mà đã cảm thông, thì đã là bạn, thì đời đẹp thêm biết mấy!

Xin đừng chi li phân biệt ai là bạn, ai là bè (theo nghĩa của bài này) thì đời dễ thương hơn, tin yêu nhau hơn.

Khi quen nhau, hoặc kết bạn nhau, chưa chi mà đã hỏi có lợi lộc chi không, thì chính mình đã thiếu mất cái trong sáng, chân thật.

Có kẻ đá mình mấy đá sau mông thật đau, nhưng nó vẫn là bạn, vì những cú đá đó ‘chí tình’, hoặc mình xứng đáng được hưởng những cú đá đó.

Không phải có lợi mới đáng kể là bạn. Không có chút lợi lộc chi cả vẫn có thể là bạn.

Hãy tin đời, tin người, yêu đời, yêu người, cho thế gian này thêm đẹp, đáng sống hơn.

Ngửa tay viết đôi dòng chơi, chắc có nhiều bạn không đồng ý, thì cũng xin đại xá cho.

T”

Và đây là cảm nghĩ của người viết:

“Anh Thiệp Nguyễn lòng thành tâm thiện nên đã có những cảm nghĩ về Bạn Bè rất thiện lành

Sương Lam rất thích cảm nghĩ này của anh: “Hãy tin đời, tin người, yêu đời, yêu người, cho thế gian này thêm đẹp, đáng sống hơn.”

Việc gì cũng nên “phiên phiên cuộc đời” thì dễ sống hơn. Smile!”

Kính chúc an lạc.

SL

“Bá nhân bá bưng”, bạn có cảm nghĩ như thế nào về bài viết hôm nay là tùy bạn. Người viết luôn luôn tôn trọng ý kiến của quý bạn.

Mời Bạn cùng uống một tách cà phê với người viết sau khi đọc bài tâm tình này nhé.

Jul 23, 2016

Download from
Dreamstime.com

4140936
Theodora | Dreamstime.com

[Tách Cà phê Thi Vi Youtube](#)

<https://youtu.be/jFXt4SUApYw>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với
duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 605-ORTB
1031-3222022)

Ngọn Nến Hồng Cho Em Nhỏ Ukraine

Trong ngọn nến lung linh
Mắt em tôi nhòa lệ
Tuổi thơ em nhỏ bé
Đã cảm nhận đau thương
Bao tan tóc chia lìa!
Cũng như tôi ngày ấy
Cha tôi đi chiến trường
Run run tôi cầu nguyện
Cho Cha về bình yên.
Tuổi thơ tôi ngày ấy
Nào hiểu chi chiến tranh
Nào hiểu giặc xâm lăng
Cùng hận thù phân tán.
Có những đêm pháo kích
Cả nhà chui xuống giường
Mặc cho mẹ tôi gọi
Tôi vẫn nằm trên giường
Nghĩ rằng mình che chở
Cho Mẹ và chị, anh.
Tôi nghĩ đến người Cha
Giờ này trong lửa đạn
Mắt tôi chột nhòa
Cầu Phật Trời che chở
Cho mọi người bình yên.
Đạn pháo kích vẫn rơi...
Hỡi người gây tội ác!
Tuổi thơ ngây vô tội
Em ngược nhìn lên cao
Khấn cầu xin thượng đế
Cho cha mẹ an bình.
Cũng trong ngọn nến này
Em ngồi bên xác mẹ
Tay còn ôm búp bê.
Em ngồi như bất động
Em bật khóc nã nê.
Mẹ! Mẹ ơi! Ai vỗ về?
Sao mẹ không vuốt tóc?
Sao mẹ không ôm em?

Tim tôi như xé nát,
Em tôi tội tình gì?
Cha em giờ ở đâu?
Cầm súng đẹp quân thù?
Làm sao tôi ôm em?
Truyền hơi ấm vỗ về
Tuổi thơ em nhỏ dại
Cần mẹ cha áp ủ
Cần hơi ấm tình người.
Hỡi kẻ gây tội ác!
Sao khủng bố tuổi thơ?
Đừng cuồng điên sát hại
Nỡ pháo kích dân lành
Vào nhà thương, trường học
Nơi người dân an cư.
Tôi nhớ về quá khứ
Trong lớp học an bình
Bỗng nghe tiếng pháo kích
Cháy sáng góc trời xa.
Hôm sau hung tin tới
Bạn tôi ban xác ròi!
“Trời ơi, con yêu tôi!”
Người mẹ ôm chầm con
Gục trên xác bé nhỏ
Gánh rau hàng tung tóe.
Thầy tôi mắt nhòa lệ
Ôm đầu gọi: “Hải con”
Đứa học trò giỏi ngoan
Theo mẹ gánh chợ hàng
Lòng Thầy cũng nát tan
Chúng tôi giọt lệ tràn.
Trong ngọn nến kính cầu
Xác người chôn tập thể
Không người thân tiễn đưa
Súng đạn pháo như mưa
Khắp nơi cùng cầu nguyện.
Nhớ về quê hương tôi
Tết Mậu Thân sáu tám
Cố đô Huế tơi bời
Cảnh máu đổ thịt rơi
Người dẫm lên xác người
Chúng đào mồ tập thể
Chôn sống biết bao người
Bao oan khiên chất chồng

Đè nặng đất nước tôi.
Hỡi người gây tội ác!
Triều người Ukraine di tản
Giữa trời lạnh căm căm
Dưới làn bom pháo kích
Trốn chạy đến xứ người...
Tôi nhớ Quê Hương tôi
Dọc con đường Quảng Trị
Người mẹ gánh trên vai
Đôi thùng gánh các con
Đôi chân trần mẹ chạy
Áo mẹ rách tả tơi!
Lính nạn trên quê hương
Tìm nơi nào an ổn
Tóc mẹ rối tơ bời!
Làm sao tôi quên được
Năm bảy năm giặc vào
Người dân tôi vượt biển
Tìm bến bờ tự do
Bao nhiêu người bỏ xác
Máu hòa nước đại dương.
Có em thơ mất hết
Cả cha, mẹ, anh, em
Em ngồi trên bờ biển
Bơ vơ em kiếm tìm!
Tang thương cho xứ tôi
Đồng bào chung một nước
Quên đi cùng giống nòi...
Mắt tôi nhòa lệ rơi
Thấp lên ngọn nến hồng
Nhu như ngọn nến trong tim
Tôi cúi đầu khấn nguyện
Cho Ukraine an bình
Cho tình người nối tiếp
Hơi thở và con tim.
Hỡi người gây tội ác!
Putin kẻ độc tài
Dừng nuôi mộng bá vương
Hãy dừng ngay tội ác
Chết ròi tay buông xuôi
Chỉ còn lại tiếng ác
Để lại đến muôn đời.

Mai Vũ

SỐ KHỔ

Chị Bông đọc xong email của người bạn chỉ cách muối cà pháo ăn liền, lại còn minh họa theo một bát cà pháo dầm nước mắm tỏi ớt trông thật ngon lành hấp dẫn. Suốt hai tuần lễ qua chị lấy vacation về phố Bolsa California thăm người nhà, ăn uống thịt thà, tôm cá mỡ màng nên bỗng thêm món ăn nhà quê dân dã này. Chị lái xe ngay ra chợ mua vài pound cà pháo, ăn đỗi món và để giảm cân. Sau chuyến đi chơi Cali chị đã tăng 2 pounds. Về nhà chị thực hiện như bạn chỉ, xẻ cà ra, ngâm nước muối cho ra bớt chất độc hại thâm đen. Trong khi chờ đợi cà còn ngâm trong chậu, chị Bông pha sẵn một bát nước mắm tỏi ớt đậm đà. Món này chỉ ăn với cơm trắng cũng đủ ngon nhớ đời. Khi chị vớt cà ra rửa lại để ngâm nước mắm thì anh Bông đi làm về đến. Nhìn thấy chậu cà pháo anh Bông kêu lên:

- Em rước cái món “Một quả cà ba thang thuốc” này về làm gì?
- Em ăn đây, ai không thích thì thôi, đừng động chạm vào nhau.
- Anh mới hỏi mà em đã đành hanh rồi. Vậy mà em ước ao ở Mỹ có cuộc thi Vợ Hiền hay Người Phụ Nữ Dịu Dàng để em tham dự thi thử bản năng.
- Ai bảo anh hỏi kiểu “móc lò” làm chi.

Anh Bông vội dịu giọng lấy lòng vợ, cuộc đời anh đã từng trải qua thời đất nước chinh chiến nên bây giờ anh rất sợ “chiến tranh” dù với mẹ đàn bà, vợ anh:

- Hình như em còn thích món gì nữa nhỉ? Tự dưng anh quên mất...

Thấy chồng hỏi sở thích, chị Bông vui vẻ nhanh nhẩu:

- Khô cá lù đủ.

Và tiếp luôn:

- Mà phải là khô cá lù đủ từ Houston nước Mỹ nhé, do ngư dân Việt Nam đánh bắt và chế biến thành cá khô ngay trên tàu nên chất lượng còn tươi ngon. Khô cá đủ chiên ăn cơm hay cho mấy ông nhậu lai rai với vài lon bia thì không gì bằng. Anh nhắc làm em nhớ là nhà hết rồi, cuối tuần này đi chợ mua thêm mấy pao... dự trữ. Anh Bông chép miệng, ái ngại kết luận:

- Em quanh năm suốt tháng phải ăn đói, nhịn thèm vì sợ mập, lại chỉ thích những món “cơ hàn”.

Số em chắc là “số khổ”?

- Số khổ!

Chị Bông lập lại và than thở:

- Em mà không nhịn ăn thì người em mập như cái lu mái vú hứng nước mưa ở nhà quê rồi. Chi riêng nước Mỹ có biết bao nhiêu người số khổ như em, kể cả các tài tử diễn viên hay các cô người mẫu nổi tiếng, kiếm tiền bạc triệu nhưng ai cũng phải ăn kiêng để giữ gìn sức khỏe và vì lý do thẩm mỹ. Họ phải ăn đĩa sà lách to, ăn trái cây, uống mấy lít nước lã và đi bộ hay tập thể dục cả giờ mỗi ngày, điều ấy có sung sướng gì đâu. Rồi chị khoe:

- Chuyện “số khổ” của em, tuy hình thức “cơ hàn” nhưng nội dung “quý tộc” đấy anh. Cà pháo trắng tươi \$2.99 một pound, khô cá đủ không rẻ, ở nơi mình \$8 một pound, tương đương với giá thịt bò ngon, nhưng hôm em ở phố Bolsa, vào chợ Việt Nam khô cá lù đủ giá 9 đồng mấy một pound.

- Dù giá cả thế nào, cà pháo và cá khô vẫn là món nhà nghèo. Đã thế thỉnh thoảng em còn thêm... khoai mì, khoai lang nữa chứ. Tội nghiệp!

- Hai món khoai quê ấy người Việt Nam nào mà không thèm! Bảo đảm trong cuộc đời ai cũng đã ăn qua, cho dù là kẻ bán củ nông hay dân cao cấp lá ngọc cành vàng.
- Nhưng sau 1975 Việt Cộng bắt toàn dân ăn độn khoai mì khoai lang nên anh sợ cho đến hết cuộc đời luôn.

Anh Bông đi vào phòng tắm thay đồ, chị Bông vừa làm cà pháo vừa nhớ lại những ngày vừa qua ở Cali. Bố chị đang sống chung với gia đình người em trai, rồi họ hàng chú, bác, anh chị em họ và bạn bè. Nên hai tuần vẫn chưa thăm vào đâu để chị thăm cho đủ những người thân. Hết người nọ đến nhà kia mời đến nhà chơi, mời đi ăn nhà hàng. Khu Bolsa có nhà hàng nào ngon nổi tiếng là chị được chiêu đãi ngay. Rồi lại tụ họp nhau ở nhà ai đó ăn uống Pot Luck, mỗi người mang đến một vài món, ăn đủ thứ ngon đến ngao ngán. Chưa hết, một chị bạn còn hớn hờ mang đến tặng chị món chả giò tôm thịt loại đặc biệt do chính tay chị sản xuất và 2 khay bánh cam lăn mè chiên giòn góp phần làm cho chị thêm béo mập. Ăn xong hai món này chị vừa thích thú vừa “oán” bạn hiền. Chị đến thăm một chị bạn khác là chị Lan, bạn thân từ khi còn ở Việt Nam, chị Lan cũng như nhiều cư dân Bolsa California nhất định mời chị Bông đi ăn nhà hàng cho đúng phép xã giao khi tiếp bạn bè ở xa. Chị Bông phải hết lời “năn nỉ”:

- Mấy bữa nay tôi ngán nhà hàng lịch sự quá trời rồi, chị chiêu đãi tôi món... cơm chỉ đi. Nghe tiếng đồn người Việt mình ở Cali có món cơm chỉ mà tôi chưa được ăn bao giờ.

Chị Lan ngỡ ngàng nhìn chị Bông, tưởng đang đùa hay thử lòng dạ chị:

- Ai lại thế, bạn bè lâu mới gặp nhau chẳng lẽ để bạn ăn món bình dân bụi đời?

Chị Bông mỉm cười, xác nhận:

- Chị tưởng tôi mát dây hay dở hơi hả? Vì tôi thích mà, để biết thế nào là Bolsa thượng vàng hạ cám.

Thế là chị Lan bắt đắc dĩ phải dẫn bạn ra chợ để... chỉ tay mua món ăn nào mình muốn, vừa nhanh vừa rẻ tiền.

Ăn xong chị Lan pha cho chị Bông một ly nước đá chanh tươi, chanh hái ngay trong vườn nhà, chị Bông khen mùi nước chanh thơm mát thì chị Lan nói:

- May quá, bạn không bắt tôi dẫn ra ngồi uống cà phê giải khát ở vỉa hè, nhìn ông đi qua bà đi lại cho đủ bộ với món cơm chỉ này.

Bữa ăn cơm chỉ bình dân lại là bữa ngon nhất trong cuộc thăm viếng California của chị Bông.

Anh Bông đã tắm xong mát mẻ đi ra. Chị Bông hào hứng nhắc lại:

- Hôm đi Cali em chỉ thích món cơm chỉ rẻ tiền. Canh bầu nấu tôm khô và đậu hũ chiên giòn chấm nước mắm tỏi ớt.

- Anh đã nói số em “số khổ” mà. Ngoài cái chuyện diet khổ cực như người ta, em còn nhiều thứ khổ khác. Này nhé, từ ngày đến Mỹ đến giờ vẫn ở căn nhà thuê đầu đời, dù chúng ta có thể mua căn nhà to hơn, đẹp hơn, ra tittle company chỉ mất thời gian làm giấy tờ chưa đến 1 tiếng đồng hồ là xong ngay vì chúng ta trả bằng tiền mặt.

Chị Bông cười cười công nhận:

- Sorry làm anh khổ lây, nhưng bản tính em ít khi thay đổi, với lại căn nhà cũ rích cà tàng này là kỷ niệm quý giá trong những năm đầu tiên vợ chồng mình đến Mỹ, con mình đã lớn lên ở đây, những khổ cực vất vả, những toan tính ước mơ, ôi bao nhiêu là chuyện buồn vui cũng ở đây... nên em chẳng muốn rời xa. Với lại, các con đã đi học xa, chúng mình sẽ càng ngày càng già, mua nhà to đẹp ai ở cho hết, mất công anh... hút bụi lau nhà giùm em và làm em... sợ ma thêm chứ ích gì, được tiếng khen thì ho hen kèn cựa.

- Nhưng em cũng thích những căn nhà đẹp lắm mà? Mỗi lần đến nhà ai em đều khen và mơ ước.

-Trong phút giây cao hứng ấy thôi, về nhà mình em lại thấy căn nhà xấu của mình... đẹp nhất, vì một người bạn em đã nói “Căn nhà đẹp nhất là căn nhà trả hết nợ”. Vậy việc gì mình phải dọn đi đâu?

- Có nghĩa là mình cứ ở căn nhà xấu này suốt đời hả em?

Chị Bông vui vẻ:

- Miễn là lòng mình thanh thản. Bản tính chung thủy của em cũng được... một người ghi nhận rồi đây. Cách đây vài năm khi vợ chồng mình về thăm Việt Nam, em ra chợ, nơi mà ngày xưa sáng nào em cũng xách giỏ đi mua đồ ăn, em thích hàng nào là mua kinh niên ở hàng đó luôn, thí dụ thịt heo của bà Năm, thịt bò bà Sáu, cá tôm bà Bảy, v.v. Còn món hành ngò, tỏi ớt, thì em chuyên mua của một con bé chừng mười mấy tuổi, hàng của nó bày trên một cái mẹt, kê trên một cái thùng không, để dễ dàng “di tản” mỗi khi cảnh sát trật tự ra xua đuổi những kẻ bán hàng trên lòng lề đường. Khi vừa trông thấy em sau hơn 10 năm xa vắng, con bé “hành ngò” ngày xưa, khi ấy đã là một thiếu phụ trẻ, đã nhận ra em ngay và reo lên: “Cô này ngày xưa hay mua hành ngò của em nè.” Làm em bồi hồi cảm động như khi người ta gặp lại tình cũ.

Anh Bông cũng cảm động:

- Sao em không vào trong chợ ra mắt các bà hàng thịt, hàng tôm cá, hàng rau ría của em ngày xưa luôn thể?

- Hôm ấy em bận quá, chỉ lướt qua ngoài chợ mà thôi. Lần sau nếu về Việt Nam em sẽ thăm các bà ấy. Bảo đảm các bà sẽ nhận ra em vì em không bao giờ đi thẩm mỹ viện nên không thay đổi gì ngoài chuyện tuổi đời già theo thời gian.

- Sẵn hôm nay em cởi mở anh liệt kê luôn một “nỗi khổ” nữa của em là chỉ thích đi xe rẻ tiền nhất, không chịu mua xe sang hơn, đầy đủ tiện nghi hơn...

Chị ngắt lời chồng:

- Tính em đơn giản và nhà quê anh ơi, càng văn minh tiện nghi càng... làm khổ những người xón xác, ba chớp ba nhoáng như em.

Xe thì loại rẻ tiền như Toyota Corolla là đủ rồi việc gì phải mua những loại cao cấp hơn cho rắc rối. Cái gì cũng tự động thêm... phiền. Thà cứ để em quay kính cửa xe bằng tay còn đúng ý hơn bấm nút cái rẹt mà vẫn có lúc cao lúc thấp phải bấm tới bấm lui.

Anh Bông ý kiến:

- Ở đời, người ta cũng hay đánh giá người khác qua căn nhà và cái xe.

- Nhưng kẻ giàu người nghèo thì đủ loại tầng lớp, biết đâu là ranh giới? Em “khổ” vậy còn có kẻ khổ hơn. Ở hãng em có một chị Mỹ trắng đi làm bằng cái xe đời tám hoành nào không biết, thỉnh thoảng lại thấy chị quá giang ai đó đi làm vì xe hư, cho đến một ngày xe chị phải bán rẻ, bán tống tắng đi vì sửa hoài tốn kém quá. Thế là chị phải thương lượng đi nhờ người khác và trả tiền xăng cho họ trong khi chị để dành tiền mua một cái xe cũ khác.

Anh Bông gật gù:

- Nhiều người khó khăn lắm mới mua trả góp một chiếc xe cũ đấy.

- Bởi thế em chạy xe Toyota Corolla mới tinh dù là loại rẻ tiền trong họ hàng xe nhà nó cũng le lói lắm rồi. Còn những người giàu có cao sang hay người thích bề ngoài, chảnh chọe thì em không chạy theo họ được. Em chỉ sống cho chính mình nếu cảm thấy thoải mái. Cũng như vào mùa hè em không bao giờ xấy quần áo trong máy, mang ra vườn sau phơi, nắng gió làm khô nhanh và thơm tho quần áo một cách tự nhiên, khỏi cần xài giấy Bounce đỡ tốn tiền và đỡ tốn điện.

Anh trêu chọc vợ:

- Sống thì đơn giản thế mà toàn là mơ ước cao xa chín tầng mây. Có hai đứa con đều khích lệ, cầu mong chúng học ra bác sĩ, nha sĩ. Nhưng tiếc rằng mộng không thành.

Chị Bông lại tiếc rẻ:

- Vì làm bác sĩ hay nha sĩ trước là sung túc cho bản thân mình và gia đình mình, sau là có cơ hội giúp đỡ những người nghèo khó. Người ta không dễ dàng móc túi ra cho người nghèo một vài trăm đô la, nhưng bác sĩ, nha sĩ có thể khám bệnh miễn phí, hay giảm giá tiền khám bệnh cho người nghèo, cũng là làm điều lành, điều phước thiện.

Anh Bông đồng tình:

- Ừ, đó là hai ngành nghề thuận tiện và có điều kiện để giúp đỡ người khác, còn làm dược sĩ, dù có thương xót cho bệnh nhân nghèo không có bảo hiểm, không đủ tiền mua thuốc thì ông dược sĩ cũng không thể tự tiện lấy thuốc của cửa hàng mà cho không biếu không họ được.

- Vậy mà có vài bác sĩ vô lương tâm, lòng tham không đáy, chỉ biết vợ vét tiền làm giàu chẳng cần thương xót ai. Thậm chí bệnh nhân không đáng tái khám cũng hẹn tái khám để được charge tiền hãng bảo hiểm. Đã giàu rồi càng muốn giàu thêm.

Anh Bông phụ họa:

- Ngay cả mấy ông thợ sửa xe hơi hay sửa điện lạnh vào mùa hè cũng kiếm có chém đẹp, có ít thì xít ra nhiều kia.

Chị Bông tiếp:

- Còn chuyện hai con mình không học được nghề bác sĩ, nha sĩ, nếu con làm thợ sửa xe hơi, sửa điện lạnh trong nhà, em cũng sẽ khuyên con sống cho trung thực, làm việc đúng lương tâm, lấy tiền đúng với khả năng công sức của mình chứ đừng gian dối tham lam là thất đức lắm. Mình gian tham qua mặt khách hàng, dù họ không biết nhưng trời đất biết và lương tâm mình biết.

Rồi chị Bông kết luận:

- Thôi nhé, mình chuẩn bị ăn cơm đi, người vợ “sô khô” của anh sẽ ăn cơm với rau muống luộc, cà pháo ngâm nước mắm để thanh toán 2 pounds dư thừa từ Calif. mang về. Còn anh, có món cá thu rim mà anh ưa thích đây.

- Cám ơn em đã biết mọi ý... đồ, sở thích của anh.

Chị Bông đi ra bếp dọn cơm và nói:

- Chúng ta sống ở Mỹ thì cứ ăn các món đánh bắt ở Mỹ cho chắc ăn anh ạ, như cá trout, cá hồi, cá lù đù, cá thu, tôm khô, v.v. Vừa tươi tốt, không độc hại như một số cá nhập khẩu từ China hay Việt Nam vừa ủng hộ ngư dân ở Mỹ, như mình đã ăn gạo Louisiana trồng tại Mỹ để ủng hộ nhà nông Mỹ, kinh tế Mỹ.

- Hoan hô em, ăn cây nào rào cây nấy.

Chị Bông hào hứng nói thêm:

- Mỹ mà sản xuất ra... nước mắm, mắm tôm em cũng mua luôn vì “Made in USA” là em tín nhiệm liền.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Mười Năm Sau

Mười năm sau nữa còn chi
Tay run còn có viết gì được không?
Nhìn trời, trời đất mênh mông
Nhìn ta, ta lại nã lòng buồn tênh
Những điều muốn nhớ lại quên
Những câu cố nín lại nên thành lời
Cuối đường đã đến thật rồi
Tâm ôm quá khứ khóc đời quạnh hiu
Ngẩn ngơ lạc lõng sáng chiều
Buồn vương đôi mắt thêm nhiều nhớ nhung
Nhìn cây cỏ thụ lạnh lùng
Tàng xòe bóng mát cội tùng hiên ngang
Con người sao lại bẽ bàng
Tuổi già run rẩy thân tàn yếu đau
Mười năm nghĩ tới thêm rầu
Bây giờ hãy sống cho nhau phút này
Mỉm cười mỗi sáng ban mai
Nhẹ lòng tận hưởng những ngày yên vui
Bước đi từng bước yêu đời
Bỏ qua lỗi phải, những lời nghịch tai.
Mỗi ngày vui hưởng một ngày
Lỡ mai nằm xuống buông tay nhẹ lòng
Cuộc đời ta chỉ số không.
Ra đi để lại tấm lòng thiện nơn.

Nguyễn thị Thêm.

CHỈ CẦN NHÌN THÔI CHÁU ƠI!

(Mone Dompnier - tháilan dịch)

- Bà ơi, năm nay bà nhiều tuổi rồi. Bà sắp đi theo ông rồi phải không bà? Cháu không muốn bà đi đâu bà ơi. Rồi sau đó cháu sẽ không được nhìn thấy bà nữa, và cháu sẽ rất buồn, bà ạ.
Trả lời như thế nào cho một cô bé bảy tuổi, đôi mắt long lanh ngấn lệ, đang phải đối mặt với nỗi lo sợ về sự ra đi, sự chia ly, không thể tránh được, và vĩnh viễn đây? Câu trả lời vụng về có thể làm cho bé bị tổn thương, khiếp sợ. Làm thế nào để trấn an bé đây?

A, hay là...

- Charlotte cháu cưng của bà, cháu nghe câu chuyện này nhé:

Ở một nơi nào đó trong vũ trụ, xa thật xa, xa hơn cả những vì tinh tú mà cháu vẫn thấy sáng rực trên bầu trời mỗi buổi tối, có một cái hồ vô cùng rộng lớn, chứa nước thật trong sạch và thật tinh khiết giống như nước trong hồ trên núi của ta đây. Từ cái hồ đó, có một nguồn nước vừa tuôn chảy ra vừa hát ngân vang trên đá cuội, và rồi bỗng dừng chia làm hai con suối nhỏ. Và ở nơi đó, bên cạnh những con suối, có những linh hồn đang ẩn nấp để chờ đợi đến lúc ngự trong thân thể các em bé được sinh ra mỗi ngày trên khắp thế giới. Khi đến lúc phải ra đi để xuống Trái Đất, mỗi linh hồn sẽ phải uống nước từ hai con suối ấy. Nước của một con suối là nước của sự khôn ngoan, còn nước của con suối kia là của tình yêu. Nhưng các linh hồn sẽ không uống cùng một lượng nước từ suối này hoặc suối kia. Hai cái cốc để uống thì luôn luôn có kích cỡ khác nhau. Đôi khi, một linh hồn nhận một cốc lớn nước khôn ngoan và một tách nhỏ xíu nước tình yêu để uống. Hoặc có trường hợp thì ngược lại. Như thế, có vài em bé sẽ trở thành người lớn rất thông minh, họ sẽ thực hiện nhiều cuộc phát minh vĩ đại, thí dụ như những phương thuốc để chữa bao nhiêu bệnh tật. Còn những người khác, khi đã uống nhiều nước tình yêu sẽ hoàn thành được rất nhiều điều tuyệt vời chung quanh họ. Và trong mỗi con người của chúng ta, sẽ vừa có sự thông minh và tình yêu, có khi điều này nhiều hơn, có khi ít hơn điều kia...

- Nhưng mà ngoại ơi, như thế thì không công bằng tí nào cả!

- Này nhé, Charlotte cưng yêu của bà, cháu nghĩ thế nào nếu một thế giới mà chỉ có một loại cây, thí dụ như chỉ có toàn cây thông*? Thế thì chúng ta không thể biết đến cây sồi, cây liễu, cây thông rụng lá**, cây phong và bao nhiêu loại khác nữa. Rồi hoa nè? Cháu có thích trên cánh đồng chỉ toàn hoa cúc dại (xuyến chi) không? Sẽ không bao giờ có hoa khuy vàng, hoa thủy tiên cả? Không có hoa anh túc trên cánh đồng lúa? Không có hoa phi yến trên sườn dốc, dọc theo những con đường? Còn trong vườn thì chẳng có bông hoa hồng nào cả? Nếu mọi thứ đều như thế thì thật là đơn điệu và chán ngắt! Cháu thấy không, và đối với loài người, thì cũng giống vậy thôi cháu ạ: cái đẹp là ở trong sự khác biệt. Điều quan trọng, đó là mỗi người biết xử dụng cách tốt nhất những năng khiếu mà họ sở hữu. Nhưng nè cháu, cháu hãy nghe phần tiếp theo của câu chuyện nhé...

Một khi ta đã sống hết quãng đời của ta, thì thân thể của ta phải tan đi, cháu biết rồi đó, nhưng mà linh hồn của ta, cái linh hồn ấy, nó lại trở về suối nguồn của nó. Rồi cuộc thì nó được men theo con đường sẽ đưa nó đến cái hồ, và ở nơi đó, lần đầu tiên nó sẽ đến trước cánh cửa mở ra phía thung lũng thần tiên.

Đôi khi cánh cửa chưa mở ra ngay tức khắc, bởi vì không phải lúc nào linh hồn cũng biết cách để gieo rắc sự thông minh và tình yêu của nó trên Trái Đất, thế nên nó phải chờ ít lâu thì mới có thể đi đến cái hồ được.

Nhưng rồi cũng có những linh hồn phải chờ đợi rất lâu để vượt qua khỏi cánh cửa và đến được hai bên bờ của cái hồ, đó là những linh hồn đã xử dụng không đúng sự khôn ngoan mà con suối đã giao cho chúng, hoặc là cũng có những linh hồn đã quên rằng chúng còn phải trao tặng tình yêu nữa.

Nhưng nếu linh hồn đã hoàn thành mỹ mãn công việc được giao phó dưới Trái Đất, thì tất cả cửa ngõ đều được mở ra. Linh hồn sẽ xâm nhập vào bên trong quang cảnh tuyệt diệu ấy, nơi đó có những bông hoa xinh đẹp nhất, và đó là nơi sinh sống của những con vật diệu hiền nhất, và bây giờ nó sẽ uống cho hết cơn khát, uống nước thần diệu của hồ, nước của sự khôn ngoan và nước của tình yêu, uống cho thỏa thích. Ở nơi này, sẽ không còn sự lãnh đạm hoặc hận thù nữa, không còn chiến tranh, và cũng không có sự thiếu hiểu biết! Linh hồn sẽ sống trong niềm hạnh phúc vĩnh cửu bên cạnh tất cả những người mà nó từng yêu mến khi còn ở dưới Trái Đất và họ đã đến trước ở Khu Vườn Vũ Trụ. Và linh hồn ấy sẽ chiếu rọi bằng muôn vàn tia sáng trên bầu trời. Và thế là, đến một ngày, khi linh hồn của bà cất cánh bay xa, bay đến tới một nơi nào đó trên vòm trời lấp lánh muôn ngàn tinh tú, vào buổi chiều tối, thì cháu sẽ thấy một ngôi sao, và ngôi sao ấy sẽ chỉ lấp lánh cho mỗi mình cháu của bà thôi. Và sao đó sẽ nói với cháu rằng: bà đang ở đây này, bà nhìn thấy cháu... và bà rất yêu cháu, cháu cung à. Đôi mắt của con bé con đã ráo hoảnh. Và nụ cười đã trở lại trên môi bé. Và đó là điều quan trọng nhất.

Mone Dompnier - tháilan dịch

Ghi chú

*1/-Cây thông (Giáng sinh)- sapin: nhánh lá kim dài, màu xanh lá đậm, lá rời ra, lá kim không rụng, và cây sống ở nhiều địa hình khác nhau.

**2/-Cây thông rụng lá (mélèze): lá kim của chúng nhỏ, màu xanh lá nhạt, mọc thành chùm, chúng sẽ trở nên vàng úa, rơi rụng vào mùa thu, và chỉ sống trên núi.

“Tám” Với Chị Bông

Lời giới thiệu: Phụ nữ rất kỳ lạ, họ có thể làm được những điều kỳ diệu: đưa cho họ một căn nhà, họ sẽ biến thành một tổ ấm, đưa rau trái, họ sẽ biến thành một bữa cơm ngon, cho một nụ cười, họ sẽ tặng bạn trái tim, cho một tình yêu sẽ nhận về lòng son sắt... Những người phụ nữ Việt Nam ngày xưa không được yên bình để gầy dựng hạnh phúc, bảo tố thời cuộc đã ập xuống đôi vai mỏng manh của họ.. nhưng sau đó, họ lại tỏa sáng khắp nơi, từ nhà máy, văn phòng, trong căn bếp nhỏ hay chốn thương trường đầy sóng gió...

Bạn có thể giới thiệu cho Ngân Bình email: nganbinhdang13@gmail.com, những người phụ nữ quen biết, cho mục “Chuyện của Nàng” được lung linh muôn sắc. Xin cảm ơn.

Những bạn đọc của Trẻ, chắc không xa lạ với những truyện ngắn nhẹ nhàng, nhưng ý nghĩa và có hậu của nhà văn Nguyễn Thị Thanh Dương. Qua những câu chuyện của chị, bạn sẽ dễ dàng nhận thấy những hình ảnh một nhân vật chính gần gũi, đôi khi giống giống một “bản sao” của chính mình hoặc ngay trong gia đình mình. Ở đây, bạn sẽ “gặp gỡ” nhân vật chính, là một người chân chất, mộc mạc với những suy nghĩ đơn giản, thật thà đến độ ngây thơ, lấm lét lại các cố, sân si, chua chạnh như giấm, nhưng ẩn giấu đằng sau sự “trần tục” đó là một tấm lòng nhân hậu và ấm áp. Mời quý độc giả theo dõi cuộc “tám” chuyện sau đây...

Ngân Bình (NB): Chào chị Thanh Dương, Sang Mỹ theo diện HO, trong thời gian đầu, chắc hẳn cuộc sống có nhiều bỡ ngỡ, khó khăn mọi mặt, điều đó có để lại cho chị những cảm xúc, kỷ niệm khó quên nào không?

Thanh Dương (TD): Dạ... có nhiều kỷ niệm vất vả, khó khăn, nhưng tất cả đều đáng yêu. Đôi khi, tôi... muốn đi lại từ đầu để tìm lại những cảm xúc ấy. Một kỷ niệm khó quên là khi ở Việt Nam tôi rất thích ăn chocolate, thời gian đầu đến Mỹ đi chợ, tôi mua món thực phẩm gì cũng...

màu nâu chocolate: sữa, bánh, kem, v.v.

NB: Khi cuộc sống đã ổn định nơi một đất nước tự do, chị có ước mơ gì không, nhất là ở vào lứa tuổi về hưu.

TD: Tôi đã hoàn thành giấc mơ được đến nước Mỹ của thế giới tự do. Ngày xưa, các em của tôi đều học ở Hội Việt Mỹ, chị em đã truyền cảm hứng cho nhau yêu thích nước Mỹ. Nay, tôi thấy mình đã “quá đầy đủ” vì mục tiêu đã đạt và không mong gì hơn.

Thanh Dương và “Anh Xã” – Tuyết đầu tiên ở Mỹ (1991)

NB: Hồi xưa, khi đọc báo Trẻ, tôi thấy chị là một trong những cây viết xuất hiện sớm nhất và “trung thành” nhất với báo Trẻ. Do cơ duyên nào chị đến với báo Trẻ?

TD: Tôi đến với báo Trẻ từ thuở đầu là tờ giấy gấp, sau thành tạp chí mỏng mỏng cho đến giờ. Chắc là... “duyên nợ”.

NB: Truyện của chị được đăng nhiều trên các báo và trên mạng, đôi khi không thấy tên tác giả. Về việc này, có lần chị nói “nhờ tên Bông, nên dù không có tên tác giả, độc giả vẫn biết đó là truyện của Thanh Dương”. Vậy, tên chị sử dụng cho nhân vật là để tạo chú ý cho độc giả hay như một “câu chứng” cho tên Thanh Dương?

TD: Chỉ vì tôi... lười đặt tên nhân vật, nên chọn một tên cho khỏi mất công.

NB: Chị có vui khi tình cờ thấy truyện của mình được nhiều người chuyển đi trên trang mạng và trên những tờ báo “lạ” không do chị gửi?

TD: Dạ vui và có những niềm vui bất ngờ khi truyện hay thơ của mình được tình cờ chuyển đến người thân, bạn bè của mình và gửi ngược lại mình (*cười*). Như truyện **Duyên Thừa** do một người bạn ở Việt Nam “Forward” cho em trai của tôi ở Oklahoma, hay những bài vở khác của tôi được chuyển đến Nhóm của chị họ của tôi ở Houston, Texas.

Đám cưới Thanh Dương

NB: Cảm giác của chị ra sao khi không thấy tên tác giả (Nguyễn thị Thanh Dương) dưới bài viết của mình khi truyện của chị được gởi tứ tung? Chị nghĩ sao về việc này?

TD: Không sao, dù có hay không có tên tôi dưới bài viết thì người đọc cũng đang đọc những câu truyện, những ý tưởng của tôi.

NB: Nhân vật tên Bông là một phụ nữ khá chanh chua, hậu đậu, chuyên... cãi chồng, và cuối cùng thì thường là người sai. Chị Bông là một nhân vật tưởng tượng hay có “liên quan” gì đến chị không? (cười)

TD: Dạ... cả hai.

NB: Chị thường hay dùng chữ “hoa cầm chướng” để ám chỉ những mâu thuẫn vụn vặt trong đời sống vợ chồng. Trong gia đình, khi hoa cầm chướng bắt đầu nở thì chị sẽ giải quyết bằng cách nào?

TD: Biết trả lời sao? vì “Hoa Cầm Chướng”... là tôi chứ ai.

NB: Quan niệm của chị về hạnh phúc gia đình là gì?

TD: Hạnh phúc tuyệt vời chắc chỉ có trong... mơ. “Hoa Cầm Chướng” nở quanh năm, nhưng người ta vẫn bên nhau đến cuối đời là đủ đẹp đôi rồi.

Thanh Dương (1969)

NB: Ngoài tài viết văn chị còn làm thơ. Thơ của chị rất lãng mạn, trữ tình, da diết khi nhắc đến một hình bóng nào đó của một thời mơ mộng đã qua. Chị không sợ anh xã ghen sao? hay vì người xưa cũng chính là người nay?

Thanh Dương và Bó (1995)

TD: Bản tính của tôi vốn khép kín, nhút nhát, thời con gái chẳng quen ai, lấy chồng do được làm mai. “Anh” trong thơ chỉ là nhân vật trong thơ.

NB: **Chị viết hàng trăm truyện ngắn và thơ trong một thời gian rất dài mà đến bây giờ chỉ xuất bản một tập thơ “Hồn Tôi Chuông Gió” và buổi Ra Mắt Sách lại tổ chức ở California, trong khi độc giả “ruột” của chị ở Dallas-Texas. Xin chị cho biết lý do và chị có thể kể một kỷ niệm nào đáng nhớ trong lần ra mắt sách đặc biệt ấy không?**

TD: Chị nhắc tới buổi Ra Mắt Sách này làm tôi mắc cỡ và mắc cười luôn. Đây là do con trai của tôi ở California tự ý tổ chức cho mẹ. Tôi tưởng chỉ là buổi họp mặt trong vòng nho nhỏ bạn bè và người quen. Không ngờ đông người quá làm tôi vô cùng bối rối, không nói năng được câu nào khi lên sân khấu.

Ngày trước, có lần ca sĩ Nhật Trường đến Dallas trong một “talk show” trên radio. Tôi gọi vào đài phát thanh, mong được nói vài lời với thần tượng của mình. Nhưng khi “gặp” thần tượng thì tôi hồi hộp, bối rối, quên hết những gì định nói. Đợi lâu quá, người dẫn chương trình loại tôi luôn và gọi thỉnh giả kế tiếp. Tôi ngại cả đám đông... vô hình. Nhưng nếu ngồi tán dóc cùng bạn bè thì tôi ... chiếm giải nhất.

NB: **Được biết người con trai tổ chức Ra Mắt Sách cho chị là MC Đại Dương được nhiều người biết đến trong các sinh hoạt văn nghệ ở California. Trả lời câu hỏi “thi sĩ nào anh yêu thích nhất?” trong một cuộc phỏng vấn, Đại Dương đã nói “Đó là mẹ tôi”. Chị có nghĩ rằng thơ văn của chị đã ảnh hưởng lớn đến niềm đam mê thi văn nghệ thuật của con trai không?**

TD: Con... nịnh mẹ đấy mà. Tên con và tên mẹ thành bút hiệu “Thanh Dương”. Có lẽ, hai mẹ con giống nhau ở niềm đam mê thi văn nghệ thuật. Con hát mẹ khen hay, mẹ làm thơ con khen lại cho.... huê (cười).

NB: **Ngoài viết truyện, làm thơ như một thú vui, còn điều gì khác khiến chị yêu thích và hài lòng nhất?**

TD: Tôi rất thích đi du lịch. Nhưng bây giờ thì... hai thú vui này cũng đủ... mất ăn, mất ngủ rồi.

NB: **Được biết nhà văn Kim Loan là em gái của chị. Kim Loan có giọng văn hài hước, dễ thương, làm “thốn thức” nhiều trái tim bạn đọc. Chị có thể kể vài kỷ niệm giữa hai chị em không?**

TD: Ngày xưa, Kim Loan là «thư ký» cho tôi, vì chữ viết của Kim Loan rất đẹp. Mỗi khi làm xong bài thơ nào là tôi đưa Kim Loan chép vào cuốn vở. Kim Loan cũng là “nàng thơ” cho tôi cảm hứng viết những bài thơ về tuổi học trò ngây thơ đầy mơ mộng. Kim Loan mang thơ tới trường khoe với bạn bè, được nhiều bạn chép vào lưu bút và chuyền tay nhau đọc là hai chị em cùng sung sướng. Tôi và cô em út Kim Loan cách tuổi nhau khá xa

Gia đình Thanh Dương (1985)

mà như sinh đôi, giống nhau trong ý tưởng, không hẹn mà có khi cùng viết về một đề tài.

NB: Bây giờ, bài của cô em viết đều hơn chị, có phải chị bị “tài năng trẻ” lấn lướt ở sân chơi này không?

TD: Không. Tôi vẫn là “bà già gân”, dễ gì bị “lép vế”. (cười)

NB: Có một số tác giả nhờ báo Trẻ chuyển nhuận bút cho các cơ sở từ thiện, người thì nhờ chuyển cho quỹ TPB VNCH. Nhưng chị luôn từ chối nhận nhuận bút của báo Trẻ, tại sao chị có quyết định “khác thường” này?

TD: Vì tôi viết nhiều, ngại báo Trẻ sẽ.... hết vốn, sập tiệm (cười)

NB: Tôi biết chị là một phật tử theo truyền thống gia đình. Liệu niềm tin tôn giáo, có ảnh hưởng đến bài viết của chị không? Nếu có thì ảnh hưởng ra sao?

TD: Tôi vốn thích viết những điều gì đơn giản và tốt lành. Chắc cũng ảnh hưởng phần nào nhờ những lần nghe kinh thuyết giảng qua “you tube”.

NB: Khi truyện được đăng báo ai là chị sẽ “khoe” đầu tiên?

TD: Ai sẽ là người tôi “khoe” đầu tiên khi có bài đăng báo hả? Thì ... còn ai trồng khoai đất này? (cười)

NB: Là người Bắc di cư, chị có giữ truyền thống như bên nhà không? Món ăn nào chị thích nhất, và món nào chị yêu thích và có thể nấu được?

TD: Tôi thích những món Bắc và nấu ăn được là nhờ ... “you tube” chỉ đường và luôn tìm món nào dễ làm nhất.

NB: Chị có muốn nhắn gửi gì đến độc giả Trẻ, nhất là những độc giả lâu năm của chị không?

TD: Cám ơn quý độc giả đã đọc bài của Thanh Dương. Cám ơn báo Trẻ, cám ơn Ngân Bình đã cho tôi cơ hội đến với độc giả qua cuộc phỏng vấn này.

Thanh Dương (1987)

người

Thanh Dương và Kim Loan (1995)

NB: Cảm ơn chị đã dành thời gian cho buổi “trò chuyện” đầy thú vị. Chúc chị luôn có những niềm vui trong cuộc sống và tiếp tục cho độc giả Trẻ thưởng thức những vần thơ, câu chuyện hậu đậu nhưng đáng yêu của nàng Bông.

Ngân Bình

March 17th, 2022

BỎ THÔI ANH?

Hộp thư không có “password”

Ai biết làm sao mà mở?

Anh gửi nhạc ai chăm sóc?

Làm sao em biết mà lo?

Một mình giải quyết trước sau

Bao nhiêu là chuyện lớn nhỏ

Chẳng biết ở đâu khúc đầu?

Trong khi đang bơi Biển Sầu

Thôi đành bỏ hết anh ơi!

Á Nghi, 15.3.2022

BẠN DỄ THƯƠNG!

Đáng tin cậy như thế này ông ấy

Chẳng giận dai! (bác ái mới... con trai!)

Hồn giỗi hoài thật đáng ngại! Hỡi ai:

Bắt con gái năn nỉ hoài là... dai!

Á Nghi, 15.3.2022

HẾT XINH RỒI!

(Tuởng nhớ Minh yêu dấu!)

*

Người ta thật dễ ghét

Đã khóc mắt sao xinh?

Gặp bạn bè chót chét

Cứ bỏ em một mình!

*

Anh khảy bài nhạc Twist

Mà sao em không cười?

Đôi mắt đẹp háy nguýt

Trông dữ quá Cung ơi!

Thì Slow anh đổi điệu

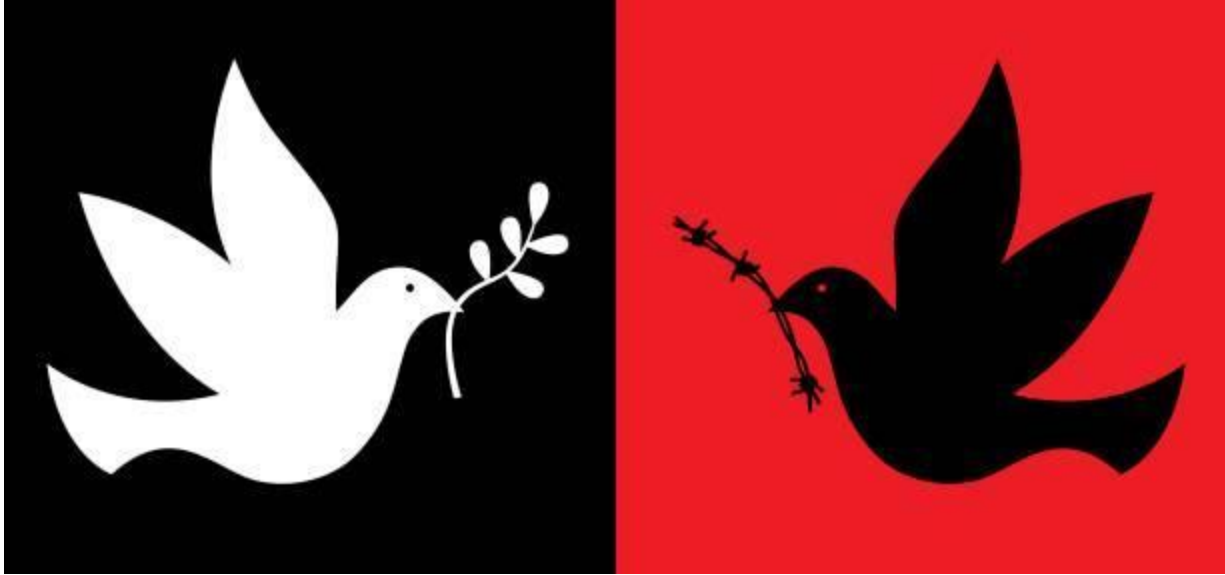
Hát thêm bài Tuổi Chiều

Em nghe rồi lo liệu:

Thời gian còn bao nhiêu?

Á Nghi, 15.3.2022

Hòa Bình và Chiến Tranh

Con người suốt đời bận rộn bon chen trong cuộc sống, phải vất vả đau khổ vì hai chữ lợi danh nhưng một khi cái chết đã rồi cũng phải buông tay ra đi với hai bàn tay trắng. Chắc chắn khi đọc mẩu chuyện “Ba Ý Muốn Cuối Cùng Của Alexander Đại Đế” dưới đây chúng ta sẽ thấm thía cái lẽ vô thường mà nhà Phật đã dạy:

Ba Ý Muốn Cuối Cùng Của Alexander Đại Đế

Đại Đế Alexandre III (-356 -323) (Alexandre le Grand): gốc Macédoine, học trò của Aristote. Được xem là một trong những vị tướng thành công nhất trong lịch sử, người đã chinh phạt gần như toàn bộ thế giới mà ông biết trước khi qua đời; ông thường được xem là một trong những nhà chiến lược quân sự vĩ đại nhất trong lịch sử.

Khi sắp chết., ngài Alexander Đại Đế cho triệu tập các quan trong triều đình đến để truyền đạt 3 ý nguyện cuối cùng của mình. Ngài phán rằng:

- 1 - Quan tài của ngài phải được khiêng đi bởi chính các vị ngự y giỏi nhất của thời đó.
- 2 - Tất cả các báu vật của ngài (vàng, bạc, châu báu, ...) phải được rải dọc theo con đường dẫn đến ngôi mộ của ngài, và
- 3 - Đôi bàn tay của ngài phải được để lác lư, đóng đưa trên không, thò ra khỏi quan tài để cho mọi người đều thấy.

Một vị cận thần của ngài, rất đỗi ngạc nhiên về những ý muốn kỳ lạ này, và đã hỏi ngài Alexander lý do tại sao. Ngài Alexander đã giải thích như sau:

- 1 - Ta muốn chính các vị ngự y giỏi nhất phải khiêng quan tài của ta để cho mọi người thấy rằng một khi phải đối mặt với cái chết, thì chính họ (là những người tài giỏi nhất) cũng không có tài nào để cứu chữa.
- 2 - Ta muốn châu báu của ta được vung vãi trên mặt đất để cho mọi người thấy rằng của cải, tài sản mà ta gom góp được ở trên thế gian này, sẽ mãi mãi ở lại trên thế gian này (một khi ta nhắm mắt xuôi tay từ giã cõi đời).
- 3 - Ta muốn bàn tay của ta đóng đưa trên không, để cho mọi người thấy rằng chúng ta đến với thế giới này với hai bàn tay trắng và đến cuối cuộc đời, khi chúng ta đã cạn kiệt kho tàng quý giá nhất là thời gian, thì chúng ta cũng sẽ rời khỏi thế giới với hai bàn tay trắng.

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Một vị đại đế khi chết đã để lại bài học cuộc đời là vô thường, thế mà đời này lại có kẻ lại muốn làm đại đế vì lòng tham lam của cá nhân mình nên đem quân đi xâm lược nước khác gây đau thương, chết chóc cho biết bao người dân vô tội như quý bạn đã xem, đã biết qua các thông tin về cuộc xâm lược Ukraine của Nga . trong hơn 2 tuần vừa qua.

Mời xem Hình Ảnh Ukraina Trong Cuộc Chiến Xâm Lược Của Nga do Nhất Hùng tổng hợp.
Cám ơn anh Nhất Hùng.

<https://photos.app.goo.gl/AdRD9vj2qzVJ9doHA>

Khắp nơi đều lên án hành động xâm lược này của Nga và ca ngợi lòng dũng cảm yêu nước của toàn dân Ukraine.

Mời quý bạn đọc bài giảng Nguyên Nhân Chiến Tranh của Thầy Thích Tánh Tuệ dưới đây:

Namo Sakya Muni Buddha **Nguyên Nhân Chiến Tranh**

Đức Phật luôn luôn nhấn mạnh vào tầm quan trọng của cuộc sống bình ổn. Ngài luôn luôn hướng dẫn nhân loại, chúng sinh hướng đến sự hòa bình. Niết Bàn là mục đích tối cao của tất cả người con Phật, nơi đó được cho là con đường thánh thiện và bình yên nhất. Khi đức Phật còn là một vương tử trẻ Ngài đã từ bỏ con đường mà có thể dẫn đến chiến tranh và xung đột để đi tìm đến con đường hạnh phúc tối cao cho tất cả chúng sinh.

Trong thế giới hiện tại, sở dĩ có chiến tranh và xung đột là do những nguyên nhân sau đây:

- 1. Tham, Sân, Si**
- 2. Thiếu hiểu biết**

3. Kinh tế và Chủ nghĩa vật chất

4. Sự nghèo khổ

5. Cuồng tín

6. Quan điểm chính trị

Theo gương đức Phật người phật tử cần đề cao lối sống đạo đức. Họ không bao giờ làm hại người khác, cướp bóc hay tước đoạt của người khác thứ gì.

Trong Trung Bộ Kinh, Đức Phật dạy có hai nguyên nhân chính gây ra chiến tranh và xung đột đó là tham ái và đam mê khoái lạc giác quan.

Xem xét nguyên nhân của những cuộc chiến tranh và xung đột trước đây cũng như hiện tại ta thấy rằng, tham ái và những nhu cầu vật chất chính là những nguyên nhân chính của những cuộc chiến tranh và xung đột đó.

Đức Phật giải thích rằng người nào có khả năng làm chủ các giác quan và loại trừ tham ái thì người đó sẽ không có khuynh hướng đấu tranh hay hãm hại kẻ khác. Lời Phật dạy có thể dùng để giải quyết những vấn đề hiện tại một cách vĩnh viễn. Bởi vì Phật giáo giải quyết vấn đề từ căn bản gốc rễ của nó.

Nhà bác học Albert Einstein có nói: “Tôi không biết những loại vũ khí nào sẽ được sử dụng trong Chiến Tranh Thế Giới thứ 3, nhưng Chiến Tranh Thế Giới thứ 4 sẽ được đánh nhau bằng các cây gậy và cục đá. (**“I know not with what weapons World War III will be fought, but World War IV will be fought with sticks and stones.”**) Nghĩa là, chính cái "trí thông minh" của loài người sẽ đưa thế giới văn minh này trở về lại trong cái thuở hồng hoang...”

Namo Buddhaya

Như Nhiên Thích Tánh Tuệ

Người Việt tại hải ngoại cũng chia sẻ nỗi đau buồn, mất mát mà người dân Ukraine phải gánh chịu qua những buổi biểu tình ủng hộ tinh thần dũng cảm chống lại quân xâm lược Nga của Tổng Thống và toàn dân Ukraine. Nhạc sĩ Trúc Hồ của đài truyền hình SBTN đã tổ chức một buổi gây quỹ giúp đỡ các người tỵ nạn Ukraine qua chương trình được tổ chức ngày Chủ Nhật 3-13-2022 tại Cali

Mời xem các link dưới đây:

[PSCD: SBTN & Bên Em Đang Có Ta Foundation gây quỹ giúp người tị nạn Ukraine - YouTube](#)

[#SBTN #SBTNgo](#)

For UKRAINE - Gây quỹ cho Ukraine - For Ukraine from overseas Vietnamese with love

[For UKRAINE - Gây quỹ cho Ukraine - For Ukraine from overseas Vietnamese with love - YouTube](#)

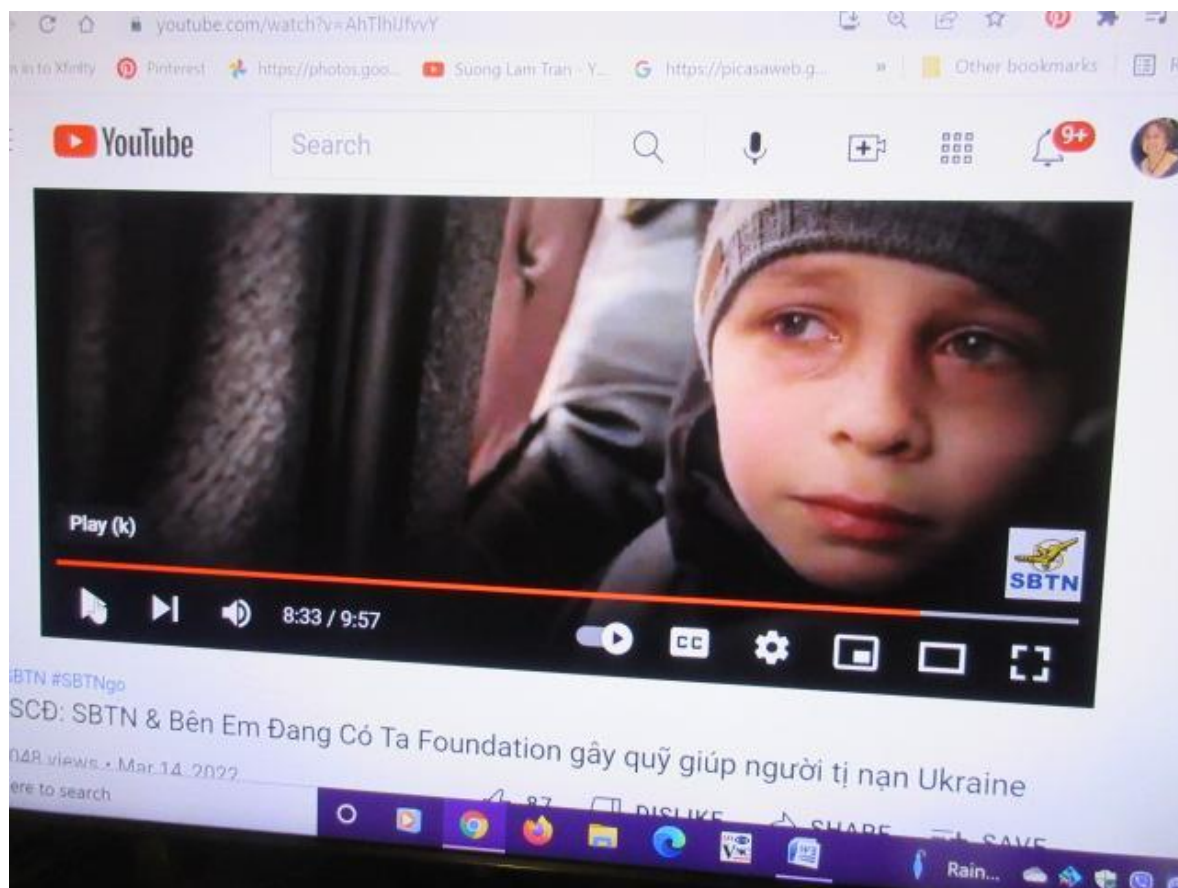
[SBTNOfficial](#)

[FOR UKRAINE. FROM VIETNAMESE OVERSEAS, WITH LOVE. - YouTube](#)

Donate to Ben Em Dang Co Ta Phone: 657.900.8833 Paypal: info@benemdangcota.com

Website: www.sbtn.tv

Check: Ben Em Dang Co Ta | memo: For Ukraine P.O Box 127, Garden Grove, CA 92842 OR
Donate directly to the American Red Cross
Mời xem Youtube dưới đây đã lấy biết bao nước mắt của người xem khi xem youtube này:

[#TrucHoMusic](#) [#Ukraine](#) [#ForUkraine](#)

"Hello, Lost Eyes" | Music by Truc Ho [Official MV] For Ukraine from Vietnamese overseas with love

<https://www.youtube.com/watch?v=jK--gNI8EpE>

Một người bạn đồng môn QGHC của người viết cũng đã thực hiện một youtube ngưỡng mộ tinh thần dũng cảm, bất khuất của phụ nữ Ukraine và dân tộc Ukraine.

Mời quý bạn cùng thưởng thức và xin cảm ơn anh Ngô Nguyễn đã thực hiện youtube hay đẹp này.

BÀI CA CHO UKRAINE

<https://youtu.be/qVEwvUfX2pQ>

Cầu nguyện cho đất nước Ukraine mau thoát khỏi tai kiếp này để dân tộc và người dân vô tội Ukraine được sống lại những ngày thanh bình xưa cũ.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 604-ORTB 1031-3152022)

TRẢ HOÀI CHƯA HẾT ƠN NGƯỜI

(Cho bé HT - Sài Gòn)

*

Người ta giúp đỡ em hoài
Bao nhiêu khổ cực, có đòi hỏi chi.

*

Sao em kể lể chi ly
Mới chia chút xiu, ơn gì kể công?
Chuyện này xấu hổ, biết không?
Thọ ơn chưa báo, nhẹ lòng được sao?
Ý Nga, 16.3.2022

NÓI VỚI ANH

Cả ngày nói chuyện với anh
Nhớ nhưng em cứ thừa trình mời com
Cà phê, bánh, trái trà thơm...
Nhưng mà anh chẳng quàng, ôm, mỉm cười.

Nói... cho nhớ mãi tiếng người
Nhất là tiếng Việt cả đời đời trao
Bao nhiêu âm hưởng ngọt ngào
Chúng mình sáng tác làm giàu chữ Cha.
Ý Nga, 16.3.2022

ĐỪNG CHÊ NGƯỜI TU QUA... LOA

Tu hành tai ngón hai loa
Mốt mai khiếm thính tinh hoa cũng còn
Thếp đã tôi, lâu mới mòn
Qua loa dẻo thấm hơn giòn: gãy mau!

Ý Nga, 24.1.2022

*Qua loa hay qua quít > xin hiểu theo 2 nghĩa:
- Đại khái, sơ lược cho xong
- Máy giúp cho nghe được âm thanh.

NẾU

Nếu linh hồn bất biến
Và di chuyển liên miên
Sinh tiếp tử liền liền
Trong sinh, trụ, dị, diệt
Thì sinh, diệt, vô thường
Sao có thể biến hóa?

Ý Nga, 16.3.2022

GIẢ DỐI

Chạy rong ngang ngược, sỗ sàng xông
Độc địa, vô minh, tham vọng, ngông
Lập luận tự tôn luôn giả dối
Vô tâm! "Bạn hữu"? Nghĩa bằng Không!
Ý Nga, 16.3.2022

CA NGỌI TỰ DO

Tôi viết lên đây bài thơ ca ngợi
Người dân Ukraine yêu chuộng tự do.

Đất nước Ukraine đã có lần chia sẻ,
Thông cảm nỗi niềm của kẻ lưu vong.
Đất nước tôi, 75 Cộng sản tràn vào,
Pháo kích khắp nơi,
Không kể đến dân lành vô tội,
Trường học tan hoang,
Đền chùa đổ nát,
Nhà thương tan tác, máu đỏ thịt rơi,
Bắn! Giết người chung cùng nòi giống!
Khủng bố khắp nơi nơi,
Nhà tù khắp chốn,
Triệu dân lành tim đường chạy trốn!

Chúng tôi thành kẻ lưu vong.
Đất nước Ukraine đã cảm thông chia sẻ.
Giàn nhạc giao hưởng tấu lên khúc ca
“Quốc Ca Việt Nam Cộng Hòa
The National Anthem of Free Viet Nam“
Do nhạc sĩ Lê Văn Khoa
Người yêu nước quốc gia biên soạn!
Làm âm lòng những kẻ ly hương!
Cùng hẹn ngày về,
Khi thôi bóng bạo tàn cộng sản
Xây dựng lại nước nhà.

Cảm ơn đất nước Ukraine,
Cảm ơn đất nước Ukraine
Làm sao chúng tôi quên được,
Người dân hiền hòa,
Nhân bản, văn hóa, tự do.
Đất nước bạn hôm nay đang bị xâm lăng,
Bởi Putin nòi Cộng sản điên cuồng,
Dân Ukraine vô tội cũng đi tản như dân tôi ngày ấy.
Còn lại trai tráng, thanh niên,
Tất cả những nhân tài,
Cùng tổng thống anh hùng sát cạnh với người dân,
Quyết giữ gìn bờ cõi,
Đã làm cho cả thế giới cảm thông, thán phục:
Tổng thống Wolodymyr Selenskiy và người dân anh dũng!
Khắp nơi nơi trên thế giới cùng đồng hành,

Cùng chung lời cầu nguyện,
Cho Ukaine trở lại an bình.
Putin, kẻ khủng bố phải ra trước tòa quốc tế,
Quan tòa chính là tòa án lương tâm!
Hãy buông bỏ cuồng ngông,
Máu đã đổ thành sông,
Khắp nơi thành bình địa.
Giờ đã điếm, Putin giờ đã điếm!
Mai Vũ

ĐỨA CON LAI DA ĐEN

Không biết từ lúc nào, tôi nhận ra được sự khác biệt giữa tôi và những đứa em của tôi: Xuân, Dũng, Hạ và bé An đều có nước da trắng mát, mái tóc mềm mại óng ả giống như mẹ tôi và đôi mắt một mí, môi hơi mỏng, giống in hệt cha tôi... Còn tôi, da tôi đen đúa, tóc tôi quăn quít, mắt tôi to thao láo, lòng trắng nhiều hơn lòng đen nên trông trắng dã, miệng tôi rộng và môi tôi dày, chẳng giống tí nào với những người trong gia đình của tôi cả. Có lẽ vì tôi xấu xí nên tụi trẻ con và đôi khi ngay cả các em của tôi nữa đều không ưa tôi, chúng tầy chay không cho tôi chơi chung và gọi tôi là “con đen”, mặc dù tôi có một cái tên rất đẹp “Thiên Lý”. Chỉ trừ những người trong gia đình, cái tên đẹp để đó chẳng mấy ai dùng để gọi tôi cả, thẳng hoặc có đùa tinh nghịch gọi trại đi là “Thiên Lý”. Tôi không ưa cả hai cái tên đó nên làm ngơ, nhất định không chịu lên tiếng nếu có ai đó gọi tôi bằng những biệt danh kỳ cục đó, vì thế nên chúng nó ghét, chúng nó chu mỏ ra chế diễu:

- Ê cái đồ lộn giống, thứ đồ con hoang mà làm bộ dữ!

Tôi nổi xung lên, xông vào đấm đá. Tôi to khỏe, lại đang hưng hăng vì giận dữ, nên chúng nó sợ, bỏ chạy tán loạn, nhưng lại tụ tập ở đằng xa rú lên cười âm ỹ:

- Lêu lêu mắc cỡ! Cái con bò hóng, cái con nhọ nòi...

Tức lắm nhưng không làm gì được, tôi òa lên khóc và chạy vào nhà mách mẹ. Tôi hỏi:

- Mẹ, con có phải là con của mẹ không?

- Hỏi dở hơi, không phải con mẹ thì là con ai?

- Thế sao tụi nó bảo con là con hoang?

Mẹ giật mình cau mặt nói:

- Mấy đứa mất dạy nói bậy nói bạ, con đừng tin.

- Nhưng sao con lại khác mọi người trong nhà? Sao da con lại đen?

- Tại vì con giống cha con.

- Nhưng cha đâu có đen?

- Ờ nhỉ mẹ quên...

Mẹ lúng túng nói, thế rồi để che dấu bối rối, bà xoa tay đuổi tôi đi:

- Mẹ đang bận, đi chỗ khác chơi cho mẹ làm việc, hỏi vớ vẩn mãi.

Nhưng tôi vẫn đứng im, nước mắt chảy quanh. Bà ngoại thấy vậy vội ôm tôi vào lòng, vuốt ve mái tóc khô như rơm của tôi, dỗ dành:

- Cháu ngoan của bà nín đi nào! Đừng khóc nữa, để bà cắt nghĩa...

Bà ngẫm nghĩ một lúc, rồi mới chậm rãi nói:

- Đạo đó nhà mình còn ở dưới quê sống bằng nghề nông, chân lấm tay bùn. Khi mang thai cháu, mẹ cháu vẫn phải ra đồng làm ruộng, dầm mưa dãi nắng nên nước da đen xạm. Cháu rất giống

mẹ cháu lúc đó, da cháu đậm màu, nhưng cháu đâu có xấu xí, thiếu gì người da đậm mà vẫn đẹp...

- Lớn lên da cháu có hết đen không ngoại?

- Ừm, cái đó thì bà không biết, phải đợi tới lớn xem sao. Nhưng bây giờ cháu đừng dang nắng nữa, thì da mới bớt đen, và nhất là đừng gây gổ đánh nhau nữa nhé? Con gái phải dịu dàng người ta mới thương.

Tôi gật đầu hứa với bà rằng tôi sẽ ngoan. Cả nhà chỉ có bà ngoại thương tôi nhất, nên tôi luôn luôn nghe lời bà, và quả nhiên là có kết quả, da tôi bớt đen đi một chút và tóc tôi mềm hơn, không còn khét mùi nắng. Vì tôi biết thân và cố gắng nhẫn nhịn, nên thỉnh thoảng lũ trẻ hàng xóm cũng cho tôi chơi chung những trò chơi mà bao giờ tôi cũng giữ phần thiệt, như đi lượm bánh, quay dây cho chúng nó nhảy, làm ngựa cho chúng nó cưỡi, hoặc chơi trò đóng kịch, thì tôi thủ vai tên quân hầu để chúng sai bảo, la mắng và cười ầm ỹ. Tôi cũng cười phụ họa, vì tôi nghĩ đây chỉ là trò chơi thôi mà, tôi càng ra sức đóng thật hay vai trò tên đầy tớ ngớ ngẩn. Chẳng bao giờ chúng nó cho đổi vai, tôi cũng không dám phàn nàn, được tụi nó cho chơi chung là may rồi, tôi đâu dám đòi hỏi sự công bằng? Tôi diễn xuất thân vai kịch của mình, tới nỗi cả bọn coi đây là sự thật, và đương nhiên coi tôi là một “con mọi cái” để đem ra chế diễu và làm trò cười. Tôi không giận nữa, vì đã quen rồi, hình như trời sinh ra tôi chỉ để làm một người hèn hạ, có phải? Nhưng tôi vẫn không ngớt hy vọng, bà ngoại đã nói khi xưa da mẹ cũng đen như tôi là gì? Bây giờ thì bà đã trắng ra, có lẽ rồi tôi cũng sẽ thế, hãy chờ xem sao. Phải biết kiên nhẫn, thời gian sẽ đem lại những sự thay đổi kỳ diệu. Tôi đã từng thấy những đứa em của tôi lúc mới sinh ra, da đỏ hồng, nhăn nheo xấu xí, thế mà chỉ một thời gian sau, chúng trở nên trắng trẻo bụ bẫm, dễ thương vô cùng. Tôi đã trông thấy cây đào trồng ở sau vườn, lúc mới dọn đến trông khô cằn xấu xí, thế mà chỉ mấy mùa xuân qua, nó lớn lên mơn mớn xinh đẹp và cho bao nhiêu là hoa... Thời gian quả là có phép nhiệm màu, và tôi chờ đợi cái phép màu ấy xảy ra cho tôi.

Nhưng cái phép màu ấy mãi vẫn không đến vì thời gian qua đi, qua đi lâu lắm, mà da tôi vẫn không đổi màu. Cha tôi thường nhìn tôi bằng cặp mắt khó chịu và không muốn cho tôi lại gần, làm như màu da của tôi sẽ làm ông lây bệnh. Có những buổi trưa nắng, cha đi làm về mồ hôi nhễ nhại, tôi chạy tới đỡ lấy cái mũ của ông toan cất đi dùm, nhưng ông hất tay tôi ra và bảo:

- Không cần! Đi chỗ khác chơi, để mặc tao.

Nói xong ông cúi xuống vuốt ve hôn hít các em của tôi, và phát cho mỗi đứa một cái bánh, đến lượt tôi thì hết. Thấy tôi đứng ngẩn ngơ, bà ngoại đang bồng bé An đứng gần đó, vội chạy tới nắm tay tôi dắt xuống bếp và nói:

- Cháu lớn rồi, phải nhường em.

Thế rồi nghĩ sao, bà móc túi lấy ra một đồng, và dúi vào tay tôi:

- Cầm lấy, lát nữa ra tiệm thím Xâm mua quà ăn.

Nhưng tôi từ chối, vì tôi biết bà ngoại không có nhiều tiền. Gia đình tôi nghèo, mình cha tôi đi làm vất vả để nuôi cả nhà, bảy miệng ăn chỉ trông vào một đồng lương, nên phải dè xẻn lắm mới đủ, tiêu xài cái gì cũng phải tiện tặn. Mẹ sanh hai năm một lần, nên lúc nào cũng bận rộn với em bé, bà ngoại làm công việc của một người giúp việc, và thỉnh thoảng mới được cha tôi phát cho ít tiền để tiêu vặt. Nhà nghèo, nên tôi thường phải nhịn phần quà bánh để nhường cho các em. Tôi không lấy thế làm buồn, nhưng tôi nhận thấy thái độ của cha tôi, những hành động và lời nói của ông tỏ ra rõ ràng là ông không yêu thương tôi như yêu thương các em của tôi. Tôi đem nhận xét này ra nói với bà ngoại thì bà nhẹ nhàng khuyên:

- Cháu đừng nói vậy cha cháu nghe được lại rầy. Nếu không thương cháu, thì ông đâu có nuôi cháu cho tới ngày hôm nay?

Tôi cãi:

- Cha cháu sanh cháu ra thì phải nuôi cháu chứ? Nhưng ông không có thương cháu.

- Ông không có bòn phận gì hết, bởi vì ông đâu phải là...

Bà chợt ngưng bật, như biết mình vừa lỡ lời, bà vội vàng đánh trống lảng:

- Ô bà lại quên vụn nhỏ lửa nồi cơm rồi, không khéo lại khét mất thôi.

Bà đứng dậy đi xuống bếp, khi trở lại, bà nói:

- Ở đời chẳng có ai hoàn hảo cả cháu ạ, làm cha mẹ cũng thế, rất khó mà san sẻ tình thương cho đồng đều. Tình trạng con yêu, con ghét là tình trạng thường xảy ra trong nhiều gia đình nghèo mà đông con. Cha cháu phải làm việc vất vả nên hay cau có gắt gỏng vô lý, cháu đừng lấy thế làm buồn. Thôi đừng thắc mắc nữa, cháu có tình thương của mẹ, của bà, không đủ hay sao?

Vừa nói bà vừa nhìn tôi bằng đôi mắt vô cùng hiền từ, vô cùng trìu mến. Tôi ôm chặt lấy bà khóc thút thít. Nhưng dần dà rồi tôi cũng hiểu được sự thực khi tôi lớn khôn hơn một chút. Khi tôi sắp sửa thi tiểu học thì phải nộp giấy khai sanh, tôi chợt để ý là trong khai sanh, tôi mang họ Nguyễn là họ của mẹ chứ không mang họ Đỗ là họ của cha như các em tôi. Đó là bằng chứng hiển nhiên tôi chỉ là con riêng của mẹ, chứ không phải là con của người đàn ông mà tôi vẫn gọi bằng cha từ thuở nào đến giờ. Tôi hỏi mẹ:

- Vậy thì cha thật của con là ai?

Biết không thể dấu diếm được mãi, mẹ tôi bắt đầu kể:

- Quê ngoại con ở Sóc Trăng, một vùng làng mạc hẻo lánh, dân chúng đa số sống bằng nghề trồng trọt hoặc làm ruộng, làm rẫy. Ông bà ngoại có một vườn cây ăn trái, hoa lợi vừa đủ ăn, ông bà còn thêm nghề chăn nuôi gia súc, nên cuộc sống tuy đầy đủ, nhưng khá vất vả cực nhọc. Thế rồi thời cuộc biến đổi, chiến tranh lan tràn, Mỹ đổ quân vào Việt Nam đông lắm, ở đô thị mọc lên như nấm đủ mọi thứ nghề sống dựa vào người Mỹ, những nghề không phải lao động vất vả, mà vẫn kiếm được nhiều tiền, cực thịnh nhất là nghề bán bar, nghề làm gái nhảy ở trong các vũ trường và nghề làm sỏ Mỹ... Ở làng mình đã có nhiều cô gái bỏ quê lên tỉnh, để đi tìm bả vinh hoa, mẹ cũng là một trong số những người đó. Lúc bấy giờ mẹ mới mười bảy tuổi, cái tuổi mộng mơ chưa chín chắn, mẹ nổi tiếng xinh đẹp nhất làng. Thế rồi năm mẹ 18 tuổi, mẹ bị người ta dụ dỗ đi Sài Gòn để làm sỏ Mỹ. Ông bà ngoại ngăn cản nhưng mẹ nhất quyết không nghe, nghĩ đến tương lai phải lấy một người chồng nhà quê chân lấm tay bùn, tiếp tục sống cuộc đời lam lũ nơi đồng ruộng, mẹ chán lắm. Mẹ muốn đổi đời, mẹ mơ được ở nhà lầu, mẹ mơ một cuộc sống sang giàu có kẻ hầu người hạ, mẹ muốn được mặc quần áo đẹp, đeo nữ trang lấp lánh kim cương. Mẹ ao ước được ngồi trong những chiếc xe bóng lộn có máy lạnh và đủ thứ tiện nghi... toàn là những thứ mà cuộc sống ở dưới quê không sao có được. Mẹ nhìn những cô gái cùng làng đi xa trở về thăm nhà, người nào cũng đẹp lộng lẫy với môi son má phấn, phục sức sang trọng, vàng đeo đỏ tay, với cặp mắt thèm thuồng. Thế rồi một hôm mẹ lên bỏ nhà trốn theo một người đàn bà dốt mồi. Lên đến Sài Gòn, mẹ được đưa đi uốn tóc, làm móng tay, mẹ được mặc những quần áo đúng một thời trang, mẹ được dạy cách trang điểm, cách ăn nói, đi đứng, được học khiêu vũ, v.v. Chỉ trong có vài tháng mẹ đã hoàn toàn lột xác, trở thành một con người mới, con người thanh lịch của thành thị, và mẹ được đưa vào làm ở trong một vũ trường. Tới đây, mẹ mới bắt đầu sáng mắt, cuộc sống không dễ dàng như mẹ vẫn tưởng. Cùng với các cô gái khác, mẹ bị bọn chủ chứa bóc lột tàn nhẫn, mẹ bị bắt buộc phải đi khách, bởi vì nghề vũ nữ cũng như nghề bán bar đều là những nghề phải dùng sắc đẹp để mời chài, quyến rũ và moi tiền của bọn đàn ông hiếu sắc. Khi biết được sự thật thì đã quá muộn, không tài nào rút chân ra được, bọn chủ chứa dùng mọi thủ đoạn và bạo lực để ngăn cản con mồi của họ trốn thoát. Thôi thì đã lỡ bước sa chân, mẹ phải tiếp tục đi nốt con đường lầm lỡ, mẹ sống bằng nghề vũ nữ, cho tới ngày gặp cha con, một người lính da đen trong quân đội của Hoa Kỳ. Ông ta tội nghiệp hoàn cảnh của mẹ và thương mẹ lắm, ông muốn cứu vớt mẹ, nên đã bỏ ra một số tiền lớn để chuộc mẹ từ trong tay bọn chủ

chứa. Mẹ không yêu ông ta, nhưng được thoát khỏi phải đi khách là mẹ mừng. Mẹ làm vợ ông ta được hai năm thì có thai con, vừa lúc đó cha con phải đi công tác, hay đi hành quân ở nơi nào đó, ông không nói rõ vì phải bảo mật. Ông hẹn với mẹ vài tháng sẽ trở lại, nhưng rồi ông đi luôn không bao giờ về nữa, ông biệt tích từ dạo đó, không liên lạc, không thư từ và cũng không để lại địa chỉ. Khỏi phải nói lúc đó mẹ đã điều đứng khổ sở thế nào với đứa con còn bé trên tay, nhưng mẹ nhất quyết không trở lại nghề cũ. Mẹ về quê, lạy ông bà ngoại xin tha thứ, và gởi con để đi làm, mẹ làm đủ mọi nghề vất vả nhưng lương thiện để kiếm tiền nuôi con. Vất vả như vậy nhưng mẹ vẫn đẹp, một cái đẹp quyến rũ của người đàn bà một con, mẹ bỏ ngoài tai những lời ong bướm, mẹ quyết tâm làm lại cuộc đời, mẹ không ham những đồng tiền bẩn thỉu, mẹ chỉ muốn làm một người đàn bà nghèo nhưng lương thiện. Thế rồi mẹ gặp một người thợ sửa xe hơi góa vợ, yêu mẹ thật lòng, bằng lòng lấy mẹ, chấp nhận dĩ vãng của mẹ, cũng như bằng lòng curu mang con, đó là cha nuôi của con bây giờ...

Tôi nghe mẹ kể mà bàng hoàng như người từ trên cung trăng rơi xuống. Biết được sự thật, tôi không còn oán trách cha nuôi của tôi đã không công bằng, trái lại, tôi còn biết ơn ông tuy không có công sinh thành, nhưng cũng có công dưỡng dục, không giống như người cha ruột thịt của tôi và bao nhiêu những người đàn ông vô trách nhiệm khác, sanh con bừa bãi rồi bỏ rơi, bỏ mặc những đứa trẻ vô tội sống tăm tối trong một xã hội đầy những thành kiến. Tôi đã từng trông thấy những đứa bé lai như tôi đi ăn xin trên hè phố, sống lây lất như những con thú hoang, trong khi cha ruột của chúng phè phỡn vợ nọ con kia, sống cuộc sống sang giàu. Có bao giờ họ nghĩ đến hòn máu rơi tội nghiệp của họ bây giờ thế nào, sống chết ra sao? Họ chẳng cần biết, lương tâm của họ ngủ yên, hay họ không có lương tâm?

Mẹ nhìn tôi, đôi mắt buồn vời vợi:

- Mẹ đặt tên con là Thiên Lý, vì cha con ở ngàn dặm xa...

Ôi người mẹ tội nghiệp! Tình mẹ thật bao la, trong lòng con, mẹ là người mẹ cao cả nhất, đáng tôn vinh nhất, vì mẹ đã chịu bao nhiêu đắng cay khổ nhục để con được ra đời, mẹ không quản gian lao vất vả nuôi con khôn lớn. Tôi ôm mẹ thật chặt và hai mẹ con cùng khóc.

* * *

Từ khi biết mình chỉ là một đứa con nuôi, tôi thủ phận lắm, không còn ghen hờn với các em tôi nữa. Đi học về, tôi cố gắng phụ với bà ngoại làm công việc nhà, ấm em để cho mẹ được rảnh rang đôi chút, tôi ngoan ngoãn làm tất cả mọi việc cha tôi sai bảo, cố để đổi lấy một chút tình thương. Nhưng cha tôi vẫn nhìn tôi bằng những cái nhìn hằn học, hình như sự hiện diện của tôi gợi lại cái dĩ vãng không đẹp của mẹ tôi, nên làm ông bực mình. Ở trường học cũng không hơn gì, tất cả mọi người, từ bạn bè cho đến các thầy giáo, cô giáo đều biết tôi chỉ là một đứa con hoang, hơn nữa lại là một tạp chủng da đen, nên tuy không nói ra, nhưng họ vẫn nhìn tôi với những ánh mắt khinh miệt. Tôi học giỏi, nên càng tạo thêm ganh ghét. Có lần lũ bạn ác ý xì xào với nhau rồi nói rõ to lên, cốt để cho tôi nghe thấy:

- Cái ngữ ấy học giỏi để mà làm gì, rồi mai một lớn lên cũng ra đứng đường thôi!

Câu nói mới ác độc làm sao, làm tim tôi đau thắt. Tôi rơi nước mắt tủi cho phận mình, dù nghèo nhưng tôi vẫn giữ phẩm giá, tôi chưa bao giờ làm điều gì xấu xa cả, thế mà tại sao tôi lại phải hứng chịu những sự khinh miệt? Có phải chỉ vì tôi da đen? Có phải chỉ vì tôi là một đứa con lai, mang hai giòng máu? Xin mọi người hãy dẹp bỏ thành kiến, không phải những đứa con hoang nào cũng là những căn bã của xã hội cả đâu. Tôi đã cố gắng vươn lên, xin hãy cho tôi hy vọng, xin hãy mở rộng vòng tay, cho tôi có quyền bình đẳng làm người. Dù da tôi màu gì, tôi cũng vẫn là một người lương thiện, và tôi mang trong người một nửa dòng máu da vàng, sao họ không nhìn thấy khía cạnh này, và cho tôi hòa nhập vào với cộng đồng của họ? Quê hương tôi là đây,

tôi sanh ra ở đây, tôi nói tiếng Việt Nam, tôi mang một cái tên Việt Nam, tôi theo phong tục của người Việt Nam... Nhưng màu da của tôi vẫn khác người Việt Nam, có lẽ vì vậy nên không ai công nhận tôi là đồng bào của họ. Tôi sống cô đơn giữa những người không cùng một màu da, những đứa trẻ lai da trắng thì còn đỡ, vì chúng xinh đẹp dễ coi, còn tôi, màu da đen của tôi làm cho tôi tủi nhục. Tôi thường khóc thầm trong đêm khuya, cầu nguyện một phép màu cho cuộc đời của tôi thay đổi.

Mẹ tôi vất vả nên chẳng có thì giờ hỏi han hoặc an ủi tôi, bà lại sợ cha tôi, nên thường làm ngơ mỗi khi tôi bị cha đánh mắng dù hết sức vô lý, bà chẳng bao giờ dám bênh vực tôi, vì như vậy có khác gì đổ dầu vô lửa, chọc cho ông giận thêm. Những khi đau khổ, tôi chỉ tìm an ủi nơi bà ngoại, nhưng từ khi bà ngoại mất đi, thì tôi hoàn toàn cô đơn. Tôi vùi đầu vào việc học, vì tôi biết chỉ có học vấn mới có thể giúp tôi vươn lên khỏi cuộc sống tối tăm. Mong ước của tôi là trở thành một bác sĩ, tôi sẽ đem sự hiểu biết, và tài năng ra để chữa khỏi các bệnh tật, xoa dịu những đau khổ của con người. Nhưng đó chỉ là mộng, ở đời mấy khi mộng sẽ biến thành thật, nhất là đối với những kẻ kém may mắn như tôi. Tôi mộng quá cao và thực tế thì khác xa với mộng. Năm tôi mười bảy tuổi, sắp sửa thi Tú tài, thì cha tôi bắt tôi phải nghỉ học để đi làm kiếm sống. Tôi không phản đối, vì nghĩ cũng phải, tôi không thể làm gánh nặng lâu dài của một người cha hờ, không cùng huyết thống, được ông cru mang cho tới giờ này tôi biết ơn ông lắm, thiếu gì những đứa trẻ lai như tôi phải sống lang thang nơi đầu đường xó chợ. Những đứa bé này, không may mò coi mẹ, cha còn sống nhưng ở tận phương trời xa không thèm ngó ngang, chúng biết trông cậy vào ai? Hoàn cảnh xã hội đẩy chúng ra lẽ đường kiếm sống một mình khi còn nhỏ dại, chúng không có tuổi thơ, không có tương lai. Ôi những người cha vô tình, những người đã tạo ra chúng bây giờ đang ở đâu? Có đau lòng không khi nhìn thấy những cảnh này? Hay họ chỉ coi những cuộc tình qua đường như một trò chơi, xong rồi thì phủi tay, không cần biết đến hậu quả.

Tôi làm công nhân trong một hãng dệt, an phận sống cuộc đời của một tiểu tư chức, sáng đi tối về. Lúc này tôi đã trở thành một thiếu nữ nhan sắc mặn mòi, không còn xấu xí như khi còn bé, da tôi mơn ra, vẫn còn đen nhưng không xin, pha trộn với màu da của mẹ, da tôi có màu bánh mật đậm đà. Tóc tôi quấn tự nhiên, và vì tôi biết cách chăm sóc nên không còn khô như rom, mà trở nên óng ả mịn màng, cặp mắt tôi to tròn đen láy với hai hàng mi cong. Ngoài ra tôi còn có một thân hình rất đẹp, khỏe mạnh và nẩy nở toàn diện. Tóm lại, tôi đang trở mã và đang ở vào cái thời điểm đẹp nhất của đời người con gái, tuổi dậy thì. Nhan sắc của tôi lọt vào mắt xanh của Phong, con trai của một người thợ dệt làm cùng hãng. Phong hai mươi bốn tuổi, là sinh viên sư phạm tiểu học năm chót, dáng người chàng cao ráo đẹp trai, nhưng tính tình thì nhút nhát. Phong đưa đón cha đi làm hàng ngày, nên đã nhiều lần gặp tôi. Dần dà, dù không đưa đón cha, chàng vẫn tìm cách lén lút gặp tôi ngoài giờ làm việc. Tình yêu nẩy nở, chàng thề non hẹn biển sẽ cùng tôi nên vợ nên chồng, tôi cũng yêu Phong với tất cả say đắm của mối tình đầu. Trong một phút yếu lòng, tôi đã trao cho chàng cái trinh tiết quý báu nhất của đời người con gái. Phong hứa hẹn sẽ cưới tôi sau khi ra trường, chàng vẽ ra một tương lai đầy hứa hẹn:

- Chúng ta sẽ về một tỉnh nhỏ, ở đó anh sẽ đi dạy học, còn em ở nhà trông con, chúng ta sẽ sống một cuộc đời giản dị nhưng hạnh phúc. Đồng ý không em?

Tôi gật đầu liền, tôi thực tế lắm rồi, đâu dám mơ ước cao sang, làm vợ một giáo viên tiểu học, cái mộng ấy đơn sơ lắm, khiêm tốn lắm, đâu có gì là quá đáng, và tôi yên lòng chờ đợi.

Thế nhưng khi Phong ngỏ lời muốn cưới tôi, cha mẹ chàng cực lực phản đối với những lý lẽ:

- Cái giống con hoang, cái đồ lai căng đó, quý báu gì mà rước về làm vợ?

Cha chàng cũng nói:

- Trời ơi, sao mà mày ngốc đến thế? Cái ngữ ấy chơi qua đường thì được, rước về làm vợ, tao sẽ nhục nhã với họ hàng.

Và họ nói thẳng vào mặt tôi:

- Xin cô hãy buông tha cho con tôi, đừng làm hỏng tương lai của nó. Gia đình tôi tuy nghèo, nhưng giấy rách vẫn giữ lấy lề, Phong là con trai duy nhất của chúng tôi, nó phải lấy vợ đảng hoàng tử tế, con nhà nèn nếp. Cô là một đứa con hoang, giọt máu rơi của một tên da đen mọi rợ, mẹ cô lại có một dĩ vãng không ra gì. Không bao giờ chúng tôi chấp nhận cô về làm dâu con trong gia đình chúng tôi đâu.

Sửng sốt bất ngờ như vừa bị tạt nước lạnh vào mặt, tôi lùi lại, nhìn thẳng vào mặt họ, tôi nói giọng căm phẫn:

- Tôi không may bị cha bỏ rơi, đó không phải là cái tội của tôi. Màu da của tôi cũng thế, tôi đâu có quyền chọn lựa? Tôi là một người lương thiện, không làm điều gì trái với lương tâm, không hề đánh mất nhân phẩm. Ông bà đừng tưởng rằng những đứa con lai chúng tôi đều là những đồng giẻ rách cả đâu. Có thiếu gì người bề ngoài ra vẻ đạo đức, mà trong bụng thì bất nhân, không có tình người. Những người như vậy thì quý hóa gì mà tôi phải lạy lục để xin làm dâu con của họ?

Hai người hơi bất ngờ, vì không dè tôi dám ăn nói như vậy, mặt họ trở nên tím ngắt. Sau phút bàng hoàng, bà ta lồng lên xia xói:

- Cái con da đen mắt dạy kia, cút ngay ra khỏi nhà bà!

- Bà khỏi mời, tôi cũng muốn rời khỏi cái căn nhà hắc ám này ngay tức khắc. Đừng có mà làm phách, bà tưởng tôi sẽ phải quì lạy để ăn mày tình thương của bà chăng? Bà làm rồi.

Từ đầu tới cuối, Phong chỉ cúi đầu đứng im không nói một câu, thái độ chịu đựng, nhút nhát đến hèn hạ. Sau lần đó, Phong và tôi cắt đứt liên lạc, chàng trách:

- Sao em ăn nói hỗn hào, ngang bướng như thế? Em không hiểu rằng trong xã hội mình, cha mẹ vẫn có toàn quyền đối với con cái? Lẽ ra cứ để từ từ, anh sẽ tìm cách giải quyết, em làm như vậy sao còn có thể cứu vãn được nữa?

Tôi cười cay đắng:

- Sao anh không tự hỏi em đã làm gì để phải chịu sự xỉ nhục quá đáng như thế? Sao anh không dám đứng lên bênh vực cho em? Anh bảo cứ từ từ, để rồi anh sẽ làm gì? Anh tưởng rằng anh có thể phá vỡ cái thành kiến đã truyền từ bao nhiêu đời của cha mẹ anh? Em không tin thế, trừ khi anh có can đảm vượt quyền cha mẹ để tự do kết hôn, anh có dám công khai cưới em không?

Phong không trả lời, bản chất là một con người yếu đuối nhu nhược, chàng không làm được việc đó. Chúng tôi đồng ý chia tay. Tôi đau đớn lắm, mắt Phong là mất tất cả, mất tình yêu đầu đời, mất sự trong trắng của người con gái đã dành, tôi còn mất cả niềm tin và sự vui sống nữa. Nhưng thà là như vậy mà còn hơn, chứ yêu nhau mà không đi đến hôn nhân thì yêu nhau làm gì? Tuy đau khổ nhưng tôi nhất định không tìm cái chết, chết như vậy thật là uổng phí, tôi nhất định phải sống, sống cho tới cùng.

Lúc bấy giờ phong trào con lai được đi Mỹ đang rầm rộ, vì yêu Phong nên tôi không màng để ý. Tôi chỉ muốn ở lại Việt Nam, lấy một người chồng Việt Nam, sống như bao nhiêu người Việt Nam khác trên mảnh đất của quê mẹ. Mảnh đất này tuy có dung chứa chúng tôi, nhưng trong suốt quãng đời từ khi thơ ấu cho đến khi trưởng thành, cuộc đời của đa số những đứa con lai chúng tôi thường thì nước mắt nhiều hơn tiếng cười. Cái quá khứ tối tăm ấy bây giờ sắp được đền bù bằng một tương lai sáng sủa: chúng tôi sắp được tới miền đất hứa, chúng tôi sắp được trở về quê cha. Chao ôi là cảm động, một cuộc đời lớn lao! Bọn con lai chúng tôi trước đây bị khinh miệt bao nhiêu thì bây giờ được nịnh bợ bấy nhiêu.

Chúng tôi bây giờ có giá lắm, nhiều người đã bỏ ra những số tiền lớn để được làm cha mẹ nuôi của những đứa con lai mồ côi. Nhìn các bạn bè bàn tán xôn xao, tôi cũng không khỏi hồi hộp tự hỏi không biết qua bên xứ lạ, cuộc đời của mình rồi sẽ thay đổi ra sao? Chỉ có một số ít những người may mắn được cha mong đợi, đó là những người cha có trách nhiệm, họ tìm kiếm và trông chờ dịp này từ lâu rồi, bây giờ mới là dịp cha con đoàn tụ sau mấy chục năm xa cách. Nhìn họ vui mừng mà tôi không khỏi tủi thân, tôi có được cha tôi chờ đón đâu, chẳng biết bây giờ cha tôi đang ở đâu? Cha tôi chưa hề biết đến sự hiện hữu của tôi, và tôi cũng không biết gì về ông cả, ngoài cái tên Mike Thompson, một cái tên rất phổ thông của người Mỹ. Có thể cha tôi còn sống nhưng đã có vợ con khác, và đang sống một cuộc sống ấm êm hạnh phúc, quên hẳn là đã có một đứa con rơi. Nếu vậy tôi cũng chẳng cần tìm ông làm gì, tôi không thêm ăn mày tình thương của một người cha vô trách nhiệm. Nhưng cũng có thể cha tôi đã bỏ mình trong cuộc chiến ở Việt Nam đạo đó. Đáng thương cho cha, dù chưa bao giờ được thấy mặt cha, nhưng con rất hãnh diện được làm con của một người lính chiến đã hy sinh cho tổ quốc.

Không hy vọng tìm được cha, tôi đi xa lần này là mong một cuộc đời mới, xa rời mảnh đất có những kỷ niệm mỗi khi nhắc đến vẫn làm cho tim tôi róm máu, quên đi mối tình đầu bị trắc trở, chỉ vì sự kỳ thị con lai. Tôi ra đi để mong tìm một sự thay đổi, hy vọng sẽ tìm được một vùng trời mới, một vùng trời tôi có thể sống bình đẳng như mọi người. Từ dạo biết được quyết định của tôi bằng lòng đi Mỹ, cha nuôi của tôi thay đổi hẳn thái độ, ông tỏ ra săn sóc, chiều chuộng tôi, và đôi khi còn xun xoe nịnh bợ nữa, cũng là sự thương thơm, con người đa số đều tầm thường, có mấy ai cao cả như thánh sống. Cha nuôi cư mang tôi ngàn ấy năm cũng đã là tốt rồi, dù sao tôi cũng biết ơn ông, và đây là dịp để cho tôi báo đáp.

Nước Mỹ đón tiếp tôi không có gì đặc biệt như tôi vẫn tưởng. Chỉ sau vài tháng, những người trên mười tám tuổi đều phải đi tìm việc làm. Vì ít học, nên tôi phải làm những nghề lao động chân tay, tôi xin được việc làm trong một viện dưỡng lão, phải vất vả lắm mới có được miếng ăn. Tôi không phàn nàn về việc đó, chỉ hơi thất vọng khi thấy cuộc sống ở đây thật sự không giống như tôi vẫn tưởng tượng khi hồi còn ở Việt Nam. Nước Mỹ không phải là thiên đàng, ở đây cũng có những người nghèo khổ, cũng có những bệnh tật mà khoa học đành phải bó tay, không phải như nhiều người trong nước còn tưởng rằng bất cứ bệnh nan y nào, qua đến bên Mỹ đều được chữa khỏi tấp lự, làm như có phép thần thông vậy, nghĩ thật buồn cười. Hàng ngày phải nhìn thấy những bệnh nhân rên xiết, chết dần chết mòn trên giường bệnh, tôi không khỏi thương cảm. Trong cuộc tranh sống, ở đâu cũng có những khó khăn của nó, muốn vượt qua thì phải cố gắng, nước Mỹ là nước của cơ hội, nhưng muốn vươn lên, phải trông ở chính mình. Ngoài giờ làm việc ở viện dưỡng lão từ 4 giờ chiều, ban ngày tôi ghi danh học ngành y tá điều dưỡng. Tôi biết, muốn thoát khỏi cảnh đời tăm tối, thì phải chịu khó, vì chỉ có cái học mới có thể đem lại những thay đổi tốt đẹp cho cuộc sống.

Sau bốn năm cố gắng, sau cùng tôi đã tốt nghiệp với mảnh bằng y tá registered nurse, và xin được việc làm trong một bệnh viện. Đời sống bắt đầu dễ thở hơn trước nhiều, cả về tinh thần cũng vậy. Trước đây, hồi còn ở Việt Nam, tôi có mặc cảm da đen, nhưng qua đến bên này, mặc cảm đó không còn nữa, phần vì quan điểm thẩm mỹ thời nay có khác xưa, ở đây, người ta không ưa những nước da quá trắng nên thường tắm nắng, và thoa "sun tan lotion" cho da có màu nâu hồng khỏe mạnh. Nhưng chính yếu là vì nước Mỹ là hiệp chủng quốc đủ mọi sắc dân, đủ mọi màu da. Màu da bánh mật của tôi không có gì đặc biệt cả, không nổi bật trong đám đông, không gọi sự chú ý của mọi người chung quanh với những cái nhìn tò mò và những cái trề môi chế diễu. Người Mỹ phần lớn đều lịch sự, và rất trọng nhân cách cũng như đời tư của người khác, ít

có ai nhìn chăm chăm vào một người nào đó, cho dù hình dáng có dị biệt. Tôi sống một cách thoải mái, không mặc cảm. Dần dà từng bước một, tôi hội nhập vào xã hội mới, và cảm thấy tự tin, yêu đời hơn trước. Cuộc sống tình cảm của tôi cũng có một thay đổi quan trọng. Trong một buổi họp mặt của hội đoàn những đứa con lai, bây giờ đã trưởng thành cả, tôi gặp Trọng là một người cũng lai như tôi. Trọng quê ngoại ở Đà Nẵng, qua Mỹ đã hơn sáu năm, Trọng đã học xong lớp computer programmer và đang làm trong một hãng điện tử. Chúng tôi thân nhau lắm, và thường tâm sự, kể cho nhau nghe về gia đình, về cái quá khứ điêu linh, về tuổi thơ rách nát, về những khó khăn trong cuộc sống hiện tại, và những dự tính trong tương lai...

Ít lâu sau, Trọng ngỏ ý yêu tôi và muốn cưới tôi. Không dấu giếm, tôi kể hết cho Trọng nghe về dĩ vãng của tôi, về mối tình đầu tan vỡ của tôi với Phong, vì những kỳ thị của gia đình hẳn. Trọng chấp nhận tất cả, chàng nói:

- Dĩ vãng là dĩ vãng, hãy cho cái dĩ vãng không đẹp đó đi vào quá khứ và quên nó đi. Chúng ta còn trẻ, tương lai mới là quan trọng, anh yêu em và muốn cưới em, em bằng lòng làm vợ anh không?

Tôi ngần ngại:

- Em chưa sẵn sàng.

Trọng hỏi giọng lo lắng:

- Còn trở ngại gì nữa?

- Em chưa thực hiện được giấc mơ của em, một giấc mơ em vẫn ấp ủ trong lòng từ khi mới đến tuổi hiểu biết...

- Giấc mơ gì vậy?

- Em muốn trở thành một bác sĩ.

Trọng thở ra nhẹ nhõm:

- Vậy mà em làm anh suýt đứng tim. Tưởng gì chứ chỉ có thế, anh sẽ giúp em thực hiện giấc mộng đó, cưới nhau rồi, anh sẽ đi làm để cho em đi học.

- Không! em chỉ muốn tự lập chứ không muốn làm gánh nặng cho anh, em muốn dùng chính sự cố gắng của mình để vươn lên.

Trọng dí ngón tay vào trán tôi, mắng yêu:

- Được rồi cô bé bướng bỉnh ạ, cô muốn thế nào tôi cũng xin chiều. Nhưng cô đã suy nghĩ kỹ chưa? Thì giờ đâu?

- Em chỉ đi làm vài giờ vào buổi tối thôi. Hồi mới qua, em đi làm full time mà còn có thể học ra y tá, lần này học bác sĩ sẽ khó khăn hơn, em chỉ đi làm part time thôi, thiếu gì người vừa đi làm vừa đi học?

- Sẽ vất vả lắm đấy!

- Ở đời có sự thành công nào mà không phải cố gắng? Nhất là bên em sẽ có anh là người sẽ an ủi, khuyến khích, và hỗ trợ cho em lên tinh thần.

Trọng cười tươi như hoa:

- Em nói thế là em đã chấp nhận lời cầu hôn của anh? Em bằng lòng làm vợ anh rồi, phải không?

Tôi gật đầu, Trọng kéo tôi lại gần, hôn phớt lên tóc tôi, hai đứa ôm nhau thật chặt, hai trái tim cùng đập chung một nhịp. Mắt tôi ướt lệ, tôi ngả đầu vào ngực chàng, thổn thức khóc vì sung sướng. Sau cùng thì tôi đã tìm thấy hạnh phúc, hạnh phúc thật sự, lần này thì tôi tin rằng tôi đã tìm đúng đối tượng của tình yêu. Sau cùng và quan trọng hơn cả là tôi đã được quê hương mới, quê cha đón nhận và cho tôi tình người. Nơi đây tôi sẽ thực hiện những giấc mơ tôi hằng ao ước, chỉ cần có ý chí và quyết tâm cố gắng, nhất định tôi sẽ thành công. Xin cảm ơn nước Mỹ

đã cho tôi cơ hội có thể nâng cao đầu bằng với mọi người, xin cảm ơn Thượng đế đã cho tôi tìm được một chân trời mới.

PHƯƠNG - LAN

EM SAI RỒI!

Tỏ tình, lắm cách có duyên
Em chọn chỉ cách lộng quyền kiêu căng,
Số sàng, hồn lảo, hung hăng
Làm sao cưới vợ đoan trang dịu dàng?
Á Nghi, 13.3.2022

DANH HỜI

(Thành kính tưởng niệm tất cả **Những CHIẾN SĨ QL VNCH** đã hy sinh vì Tổ Quốc.)

*

Hỏi em khuê các trâm cài
Học chi trong sử, quên bài đấu tranh,
Thơ văn: phụ nghĩa em anh,
Cộng: khen “*hoành tráng*”, bạc tình phe ta?

Chẳng hề phần nộ vong gia
Cọ mềm sắc đồ mực pha gian tà
Tô hồng chủ nghĩa, vẽ ra
Hoa Vô Thần nở sân chùa quốc doanh.

Xú hương tà định muôn hình
Công an vạn trạng rập rình vỗ tay
Đâu ra chánh định lối này?
Đường kia sáng rực đêm ngày Đuốc Thiêng!
Bao nhiêu CHIẾN SĨ truân chuyên
Vì em, gian khổ giữ yên san hà.

Nhạc em đứ đờn mây mưa
Ngợi khen “ác hổ, mãng xà” buôn dân
Đảng đàn thuyết pháp ác gian
Mặc dân ta thán làm than nhọc nhằn.

*

Ai mà tài ấy phục lãn?
Lăn theo xuống hố, cùng ăn... danh hời!
Ý Nga, 12.3.2022

ĐÚNG TIM

Tay em run rẩy thất thường
Mới vừa đưa nước, chia lương*, chung giường
Mà sao cách biệt âm dương
Để em đau đón luyến thương, ngậm ngùi?

Không ai cãi được mệnh Trời
Có ai hiểu nổi rưng rùi em đang?
Ngón ngang trăm mối, khóc Chàng
Đau nào bằng nổi xón xang khôn cảm?

Tình mình chưa đủ trăm năm
Sao Anh nữ tội lên thăm... Tiên rồi?
Xót xa ôm xác Anh ngòi
Từ nay thôi hết sóng đôi chung đường!

Anh buông thõng, lạnh vô lường
Em chuyền hơi ấm, ủ hương, nghẹn ngào
Ru Anh, chẳng nhớ ca dao
Ngủ ngon Anh nhé! Kiếp sau lại gần!

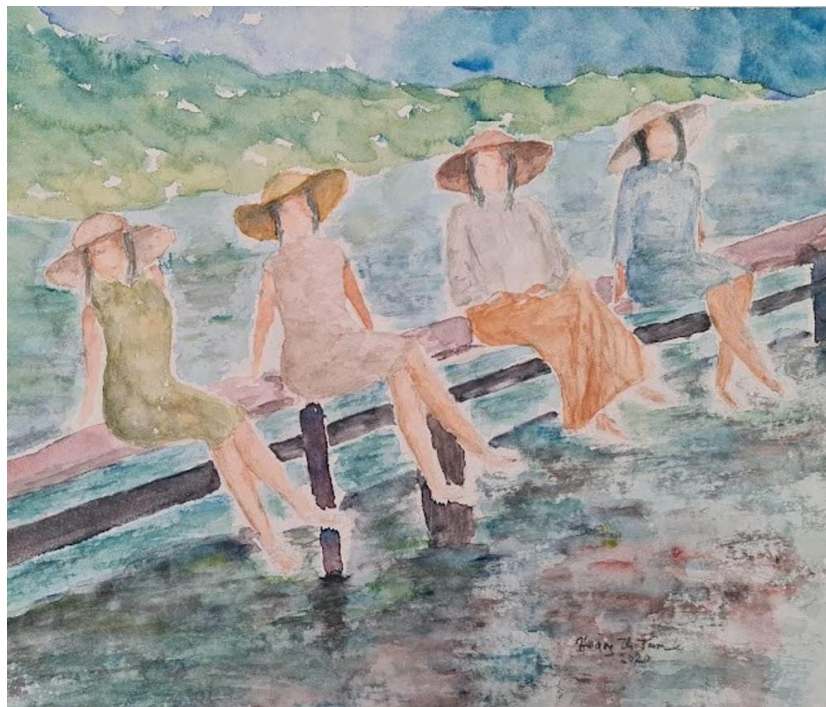
Mặc em đơn lẻ đường trần
Xin Anh thanh thản về ngàn rong chơi
Lệ em gói ghém triệu lời
Mặn mà tình nghĩa: Chàng ơi! Thương hoài!
Á Nghi, 10.3.2022
**Lương: lương thực*

TÌM ĐÂU?

Yêu thương dồn hết vào anh
Còn chi đâu nữa để dành cho em?
Bây giờ vác nặng nỗi niềm
Cô đơn lẻ bóng biết tìm anh đâu?
Á Nghi, 10.3.2022

Em Tôi

(*Thương tặng em tôi.*)

Chị Em - Tranh Hoàng Thanh Tâm

Em nhỏ hơn tôi đúng hai tuổi. Chúng tôi cùng chào đời vào tháng Ba, cách nhau hai ngày. Hồi nhỏ, chúng tôi trông sần sần nhau, Mẹ chúng tôi thường may sắm cho hai đứa cùng lúc, tựa tựa nhau. Tôi được bộ đồ có hình trái lê, em được hình trái táo. Nhưng em cũng có những ý thích riêng của mình. Mẹ dẫn hai đứa ra hàng giày dép. Tôi chọn một đôi dép màu ngà, không nổi, không chìm. Em chọn một đôi dép quai màu hồng tươi chói chang, nổi bật trên bàn chân ham chạy nhảy, da dăng nắng, đen thùi lui.

Suốt tuổi thơ, hai chị em có nhiều sinh hoạt chung, khăng khít bên nhau. Hai đứa bé con tưởng tượng mình là ca sĩ, vũ công, dùng kim băng, găm bốn góc của hai cái khăn tắm trên vai làm áo dài. Chúng tôi trình diễn hoạt cảnh *Có Người Con Gái Buông Tóc Thề*, yếu điệu vuốt mái tóc... bum bê cụt ngắn. Hát múa chán chê, chúng tôi chuyển qua nấu nướng. Bộ nồi niêu chén bát đồ chơi bằng nhôm bé tí là gia sản quý báu của hai chị em. Cây trứng cá trong vườn cung cấp đầy đủ “thực phẩm” cho bếp núc chị em tôi. Trái trứng cá non xanh là bầu, trái chín đỏ là cà chua, lá cây là thịt bò. Chúng tôi òn ỉ xin Mẹ chút cơm nguội bỏ vào nồi, bắt lên bếp nhôm, hai chị em phì phò đun củi lửa ửng tượng nấu cơm. Chúng tôi đơm cơm vào chén, làm điệu bộ chan canh bầu và gắp thịt bò xào cà chua. Hai chị em sung sướng lùa mấy hột cơm khô queo vào miệng. Ôi, bữa ăn trẻ thơ sao ngon lạ lùng. Ăn xong, hai chị em mở trường dạy học. Đám học trò là những con thú bằng nhựa. Cô giáo say sưa giảng bài, lũ học trò thú nhựa nằm ngòai ngổn ngang. Tôi làm cô giáo thị uy la rầy, em tôi lòng tiếng cho con khỉ nhựa học trò vội vàng dạ thưa, làm học trò ngoan ngoãn. Hết giờ dạy học, hai chị em ra vườn lo việc trồng trọt. Thời tiểu học, chúng tôi không để ý những hoa lá “sang trọng” như hoa ngọc lan, trà mi... Chúng tôi chăm bẵm cây hoa mồng gà màu đỏ thẫm. Bởi, cây hoa mồng gà cho chúng tôi cơ hội phát triển “tài năng”. Chúng tôi lấy hoa đã già, lấy hạt

nhỏ li ti đen bóng màu đen như hạt é, cẩn thận gieo hạt đó đây trong vại góc vách của vườn. Bận rộn chơi ô quan, đánh đũa cách mấy, hai chị em cũng chăm lo vườn tược. Khi thấy những cây mồng gà con mọc nhu nhú, hai chị em vui mừng, ngắm nghía công sức của mình. Sau này, chúng tôi biết, cây mồng gà rất dễ mọc, hạt rơi, cây tự động mọc lên, chẳng cần đến sự tiếp sức của chúng tôi.

Những trò chơi chạy nhảy, em thường có “kỹ năng” cao hơn tôi. Trong trò chơi u mọi, tôi bị phe kia bắt, em u u hơi thiệt dài, mạnh dạn xông vào cứu tôi. Chân cẳng thoăn thoắt, em nhảy cao, nhảy xa thật ngoạn mục trong trò chơi đi chợ, về chợ, nhảy cò cò, nhảy dây...

Tôi vào mẫu giáo, bắt đầu học vần. Rồi vào tiểu học, bắt đầu tập đọc. Tuy sau hai tuổi, em vẫn đồng hành với tôi. Nghe tôi học bài, em chăm chú nhìn tôi, bắt chước đọc theo. Tôi đọc đến đâu, em đọc theo đến đó, mặc dù em chẳng biết mặt chữ. Lên trung học, chúng tôi chơi chung bạn bè của nhau. Tôi theo em và các bạn cùng lớp em đạp xe ra biển Phú Thọ. Em theo tôi và bạn bè cùng lớp tôi đi cắm trại ở Lái Thiêu.

Năm 1975, Ba bị đi cải tạo, nhà cửa bị tịch thu, gia đình tứ tán. Mẹ thu xếp cho chúng tôi từ từ vào Sài Gòn với hai chị lớn. Mẹ cân nhắc cho tôi vào Sài Gòn trước vì tôi sắp sửa xong trung học. Em là út gái, ở lại Quảng Ngãi với Mẹ, phụ giúp Mẹ buôn bán hàng cơm ở bến xe và bới xách thăm nuôi Ba trong trại cải tạo. Hoàn cảnh gia đình ngày càng khó khăn. Tết năm 1977, ở Quảng Ngãi chỉ còn Mẹ với em. Anh kế của tôi đi làm xa, tận mãi trên núi Trà Bồng. Mẹ mở hàng cơm suốt năm để có thu nhập đều đặn thăm nuôi Ba và chu cấp cho bầy con ở Sài Gòn. Mẹ nghỉ bán chỉ mỗi ngày mồng Một Tết. Sang mồng Hai, chưa có khách ăn cơm, Mẹ bán chè. Nghe tin Mẹ nội mất ở Huế, Mẹ tức tốc đón xe cho kịp làm đám tang. Tiền bạc eo hẹp. Đầu năm Mẹ ngại, không dám hỏi mượn tiền ai. Mẹ chỉ gởi gắm em với gia đình hàng xóm. Mẹ nấu sẵn 30 chén chè nếp đậu phụng có gừng, dặn em bày bán, để có tiền tiêu trong mấy ngày Mẹ vắng nhà. Ở với Mẹ thêm một năm, em bị chính quyền địa phương làm khó dễ, việc học hành muôn vàn trắc trở, em đành phải xa Mẹ, xa Quảng Ngãi, vô Sài Gòn ở với các chị em.

Qua Đức, hai chị em trở lại trường trung học để lấy tú tài. Chúng tôi xin nhà trường cho ở chung phòng trong ký túc xá. Hai chị em học khác lớp, nhưng vẫn luôn bên nhau trong nhiều sinh hoạt. Chơi vũ cầu trong sân sau của trường, rủ nhau đi xem phim xưa ở rạp xi nê của làng, tham gia những buổi *disco* dã chiến của học trò trong ký túc xá...

Ngày tháng trôi qua, tôi lập gia đình. Vài năm sau, em cũng ra riêng. Chúng tôi vừa đi học, vừa gây dựng gia đình nhỏ của mình. Ngoại trừ người anh cả du học ở Đức từ năm 1971, vợ chồng em là người đầu tiên trong gia đình mua nhà. Như có sự sắp đặt của Ông Trời, Ba Mẹ và hai thằng em út dọn vào ở chung với gia đình em, trong ngôi nhà mới mua. Ông bà Ngoại đã có được những năm tháng vui vầy bên bầy cháu ngoại. Nhà của vợ chồng em là nơi hội ngộ của đại gia đình. Thời gian Mẹ lâm bệnh, thường xuyên ra vào bệnh viện và cần chăm sóc đặc biệt, em đã xin bớt giờ làm việc. Mỗi tuần em làm việc bốn ngày, dành một ngày trống để có thể đưa Mẹ lui tới bác sĩ. Chồng em ghé vai gánh việc lo cho ba đứa con, để em yên tâm chăm sóc Mẹ. Bầy con mười đứa của Ba Mẹ ở rải rác từ cực bắc xuống cực nam nước Đức. Chúng tôi thay phiên nhau vào những cuối tuần, ngày lễ, hoặc lấy ngày phép thường niên để về lo cho Mẹ. Nhưng em vẫn là người gần Mẹ nhiều nhất. Đã bao lần nửa đêm, nửa hôm, em ngồi trong xe cấp cứu theo Mẹ vào bệnh viện.

Hai chị em có cuộc sống riêng của gia đình nhỏ, với chồng, với con. Nhưng chúng tôi vẫn có những lúc “sống chung”. Biết sở thích của nhau, thấy hoa đẹp, tôi mua hai chậu, cho em, cho tôi. Em đi coi triển lãm hàng mỹ nghệ, thể nào cũng tìm món quà đặc biệt cho tôi. Hơn nửa thế kỷ trước, hai chị em tôi, hai mái đầu xanh rít rít bên nhau trong niềm vui trẻ thơ. Giờ đây, tóc trên đầu của cả hai, muối đã lán tiêu, chúng tôi vẫn có những dịp rù rì kể chuyện nọ, chuyện kia. Hơn hai chục năm, vì công việc, tôi ở cách xa em gần 500 cây số. Bây giờ, duyên lành đưa đến, tôi dọn nhà, hai chị em ở gần nhau. Thả bộ mười phút, chúng tôi gặp nhau, để ngồi tán gẫu hàng tiếng đồng hồ, để trao đổi chậu hoa ngò ngò, để trình làng món ăn mới học...

Mới đây, có dịp bốn chị em gái đi chơi chung. Chúng tôi chụp hình cho nhau. Em kê, em khoe tấm hình của tôi với các bạn. Trong hình tôi đội mũ rơm, ngò nghiêng nghiêng, không rõ mặt. Các bạn em khen xinh, em cười cười: “Không phải tao đâu. Đó là hình chị tao mà.” Tôi vui vui, chợt nhớ chuyện ngày xưa của em. Lúc xong tiểu học lên trung học, học trò có lệ tặng ảnh, gọi là *để làm kỷ niệm những ngày xa nhau...* Hồi ấy, em đã lấy hình tôi tặng cho bạn em. Đó, mấy chục năm sau, em vẫn là nhỏ em ngò ngò, đáng yêu ghê chưa.

Em tôi, em Hoàng Thị Ngọc Hiền, hôm nay tròn tuổi. Mừng sinh nhật em. Cảm ơn Ba Mẹ, ngày này 60 năm trước đã mang em vào đời. Cảm ơn em luôn tô những màu sắc hài hòa lên bức tranh gia đình. Chúc em được những ngày tháng trước mặt rộn ràng niềm vui, tiếng cười. Em tận hưởng cuộc sống an lành trong ngập tràn yêu thương của gia đình nhỏ, của gia đình lớn, của bạn bè, của nhân gian... nhé em tôi.

Hoàng Quân

Tháng Ba 2022

TUỔI CHIỀU

(Tri ân quý Văn, Thi, Họa, Nhạc Sĩ và Nghệ Sĩ đã dành cho thơ văn Ý Nga một vị trí nhỏ nhoi trong sáng tác.)

*

Tay ai nét chữ nghiêng nghiêng
Tôi nhìn xúc động, niềm riêng cảm hoài
Trao đời thi, họa, nhạc... vui
Để người thường ngoạn ngậm ngùi. Chao ơi!

Mai kia tôi cũng thế thôi
Viết không ra chữ biết rồi ai vương?
Chiều buồn, nắng tắt, mù sương
Lặng nhìn tác phẩm, nhớ trường lớp xưa!

Ý Nga, 9.3.2022

Chung Một Niềm Đau

Chúng tôi, khắp nơi trên thế giới
Cùng hướng về Ukraine, một dân tộc hào hùng

Quý Tặng Người Phụ Nữ Ukraine

Xin dâng một đóa hồng tâm
Cho người phụ nữ gánh gồng hai vai
Một vai gánh vác gia đình
Một vai gánh trọn cả tình nước non
Mong sao cho được vuông tròn
Bao giờ hết giặc chồng con xum vầy.

Tiền chồng con bé trên tay
Trẻ thơ òa khóc lòng này nát tan
Nín cho lệ khỏi hai hàng
Mím cười, chiến thắng chàng về vinh quang
Giữ cho đất nước khỏi tan
Putin thất bại Ukraine an bình.

Mai Vũ

TÌM QUÊN

Niềm đau, nỗi khổ của đời
Bao lần ném trái phận người hẩm hiu
Nhiều gây dựng, lắm chất chiu

Đáng kính!
Đáng được ngợi ca!
Khi nhìn thấy người dân
Đồng một lòng bảo vệ Tổ Quốc
Người già, trẻ em phụ nữ
Đã biến những chai bia sản xuất
Thành bom xăng đặc: Molotowcocktails
Để ngăn chặn kẻ xâm lăng
Khí giới thô sơ nhưng lòng dân dũng mãnh
Không sợ hãi, ngăn ngoại xâm
Giữ gìn bờ cõi
Đã trở thành tiếng gọi lương tâm,
141 quốc gia cùng hưởng ứng
Nối vòng tay cùng chung góp sức
Đất nước Ukraine
Có chúng tôi đây cùng đồng hành
Bạo tàn rồi cũng sụp đổ
Bởi tiếng nói của lương tri
Chúng tôi cảm phục đất nước Ukraine
Những con người hào khí
Là sức mạnh hơn cả hỏa tiễn, hạch nhân
Bé thơ ơi em quỳ đó chấp tay cầu nguyện
Cho mẹ cha cho đất nước khỏi hoang tàn
Ánh mắt chứa đựng những tin yêu
Làm rung động bao con tim cùng chia sẻ
Rồi mai đây em lớn khôn
Em hãnh diện vì cha ông em đó
Em có một tổng thống anh minh
Cầm súng ra chiến trường bảo vệ non sông
Toàn dân cùng đồng lòng quyết chiến!
Chiến thắng nhân tâm là chiến thắng oai hùng!
Thế giới đã đồng hành cùng Ukraine
Phá bạo tàn bởi con người cuồng vọng
Selenskyj vị tổng thống anh hùng
Selenskyj "anh hề" đã thuyết phục nhân tâm
Chúng tôi xin đồng hành,
Cho bạo cuồng đẩy tan vào bóng tối
Cho tình người rạng rỡ ánh thái dương
Ukraine! Ukraine!
Chúng tôi đồng cầu nguyện
Mỗi tiếng chuông ngân như thức tỉnh con người
Ngừng tham vọng, nối vòng tay nhân ái
Tiếng chuông cầu vang vọng khắp muôn nơi.

Mai Vũ

Dẫn thân giúp ích, giảm điều đớn đau!
Ý Nga, 9.3.2022

Vòng Tay Nhân Ái

Tôi ngồi đây trong phút giây lặng lẽ
Nhìn lá cờ Ukraine,
Xanh, vàng phát phới đỏ đây
Giữa cảnh hoang tàn, đổ nát
Màu cờ ấy đã vào trong tôi từ dạo ấy
Người dân hiền lành nhưng đầy sức mạnh
Chống Putin kẻ xâm lược bạo tàn
Vũ khí họ: tình yêu Tổ Quốc
Sức mạnh là: sự đoàn kết của toàn dân,
Và lòng dũng cảm!
Từ người già đến phụ nữ trẻ em
Lòng tin yêu đầy son sắt
Vị tổng thống anh minh:
"Mỗi chúng ta đều là một tổng thống."
Tiếng gọi từ trái tim
Đã mời gọi được bao người chung sức
Dẹp bạo cuồng, hoang tưởng, sân si
Chúng tôi, khắp nơi trên thế giới,
Khác màu da,
Nhưng cùng tiếng nói loài người
Nguyện đồng hành với đất nước Ukraine
Chống kẻ xâm lăng!
Đập tan giống bạo tàn
Ukraina đất nước hiền hòa
Sẽ trở lại bình an!
Cùng chung sức xây lại những nát tan
Ukraine sẽ tươi màu cờ sắc thắm
Trên xanh thắm màu trời tươi sáng
Dưới màu vàng ngọc đồng lúa phì nhiêu
Ôi Ukraine! Những con người trong sáng
Nối vòng tay cho thế giới
Hôm nay
Ngày mai
Giữ trọn tình Người
Cho quả địa cầu thêm sức sống tươi xanh

Mai Vũ

LỄ HAI BÀ TRƯNG

Ngày Lễ Hai Bà 6 Tháng Hai
Quần thoa vóc liễu với mây ngải
Anh thư nọ nước mang oản dạ
Liệt nữ thù nhà gánh trầu vai
Tô Định thù tàn, đẩy hiền hách
Hát Giang ngọc nát, quá u hoài
Việt Nam Quốc Sử ghi công lớn
Muôn thuở nghìn đời chẳng nhạt phai.

Phương Hoa - MAR 8th 2022

Hai Bà Trưng

Điều binh thù lĩnh khởi công đầu
Hợp lực hai bà tiến sở Lâu
Trống dậy Mê Linh hờn giữ nước
Gươm thù Trắc, Nhị hận ghim cầu
Quần Tàu bỏ chạy nương rừng thẳm
Giặc Hán lui chườn ả núi sâu
Tô Định không ngờ uy nữ tướng
Oai phong lịch sử đã in màu.

Minh Thủy Thành Nội - 3/8/2022

Ngày Của Quý Bà

Hôm nay người viết vào computer để viết bài cho mục Một Cõi Thiên Nhân tuần này thì thấy Google giới thiệu Ngày Quốc Tế Phụ Nữ vui vui qua link dưới đây:

Ngày Quốc Tế Phụ Nữ trên Google

Ngày 8 Tháng 3- 2022

https://www.google.com/?gws_rd=ssl

Google đã gợi ý cho người viết nhớ đến "Ngày Của Quý Bà" và dĩ nhiên người viết sẽ tâm tình với quý bà nhiều hơn mấy ngày khác cho quý bà vui nhé.

Nhiều bạn gái có đề nghị với người viết lâu lâu cũng cần viết một bài về phụ nữ vì quý bà cũng là độc giả trung thành của mục Một Cõi Thiên Nhân chứ bộ!

Thú thật tâm ý của người viết khi đi sưu tầm các tài liệu đem về đây chia sẻ với độc giả của mục Một Cõi Thiên Nhân này, người viết hy vọng rằng sẽ đem lại một niềm vui nho nhỏ trong ngày cho tất cả quý vị độc giả không phân biệt nam nữ, tôn giáo, tuổi tác. Hôm nay, nhân Ngày Lễ Phụ Nữ Toàn Thế Giới (Women's Day) 8 tháng 3, người viết xin phép được viết một bài cho vui lòng quý bà nhé. Tôi không dám bênh vực hay mộ phạm đến ai cả. Xin quý ông thông cảm dùm người viết và xin cảm ơn quý vị trước nhé.

Sống ở thời đại này, nhất là ở một nơi mà giá trị phụ nữ đang được ưu đãi và nâng cao vì năng lực và phẩm chất của họ đã được dư luận quốc tế công nhận thì sự vinh danh họ cũng là một điều

mà quý ông cần phải biết và phải làm để chứng tỏ mình cũng là một kẻ thức thời và biết “galant” một chút chứ lị!

Đa số quý ông Á Đông các thế hệ trước được giáo dục theo khuôn mẫu đạo đức Trung Hoa nên vẫn cho mình là “gia trưởng” quyền uy tột đỉnh, lúc nào cũng muốn vợ con phải tuân phục mình như tuân phục một vị hoàng đế. Chuyện đó bây giờ đã “xưa quá đi Diễm” rồi vì thời thế đã đổi thay! Chính người viết đã thấy tận mắt các đấng “ông chồng già” ngày nay, nhất là quý vị đã đi học tập cải tạo về, đã hết lòng thương yêu, giúp đỡ vợ nhà, chăm sóc con cháu, biết nấu cơm giặt quần áo, rửa chén dọn vườn không khác gì các “ông chồng trẻ” ngày nay! Thật là một điểm đáng khen cho quý ông chồng già như thế và cũng thật may mắn cho quý phu nhân nào có được những “tướng công” như thế luôn. Chúc mừng! Chúc mừng!

Tôi phải thành thật nói nhỏ với nhau nghe là cũng nhờ quý ông này có đi học tập cải tạo rồi nên mới hiểu nỗi khổ và sự chịu đựng của quý bà nội trợ ngày xưa như thế nào, cho nên bây giờ mấy ông mới biết “thương vợ” mà giúp đỡ vợ con. Chứ ngày xưa khi quý ông còn làm quan to chức lớn, “sức mây” mà mấy ông giỏi và tốt như bây giờ.

Vòng vo tam quốc như thế là vì người viết muốn các đấng ông chồng ngày nay hãy vinh danh quý bà trong ngày Quốc Tế Phụ Nữ, 8 tháng 3 hay trong những dịp lễ quan trọng trong năm, để cho quý bà vui lòng một chút, chắc không có gì quá đáng, phải không thưa quý ông? Bây giờ xin mời quý ông đọc cho biết một tí về Ngày Quốc Tế Phụ nữ 8 tháng 3 này nhé.

Lịch sử Ngày Quốc Tế Phụ Nữ

Ngày Quốc tế Phụ nữ là thành quả đấu tranh lâu dài và lạng lẽ của hàng triệu phụ nữ trên thế giới.

Ngày Quốc tế Phụ nữ được Liên Hiệp Quốc chính thức hóa ngày **8 tháng 3 năm 1977**. Trong một thế kỷ qua, người phụ nữ đã giành được sự bình đẳng trước pháp luật trong hầu hết các lĩnh vực và ở hầu hết các nước trên thế giới. Tuy thế, hiện nay phụ nữ vẫn không ngừng tranh đấu vì quyền bình đẳng với nam giới.

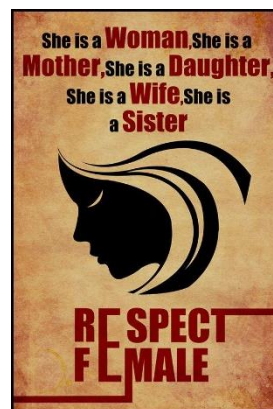
Lịch sử của ngày Quốc Tế Phụ Nữ bắt đầu từ năm 1857 đến 1911.

Trước đây do tư tưởng trọng nam khinh nữ, nên phận làm nữ chịu nhiều thiệt thòi nhất hàng thế kỷ. Qua nhiều cuộc đấu tranh cho quyền lợi của phụ nữ thế giới, cuối cùng rồi ngày 8 tháng 3 được Liên Hiệp Quốc công nhận và tổ chức Ngày Quốc Tế Phụ Nữ.

Hiện nay ngày Quốc tế Phụ Nữ vẫn còn được xem là ngày lễ chính thức tại những nước sau đây: Angola, Armenia, Azerbaijan, Belarus, Bulgaria, Kazakhstan, Kyrgyzstan, Macedonia, Moldova, Mông Cổ, Nga, Tajikistan, Ukraina, Uzbekistan, và Việt Nam.

Trong những xã hội này, đàn ông tặng hoa và quà cho những người phụ nữ trong đời của họ như mẹ, vợ, bạn gái, v.v. Tại một số nơi, nó cũng được xem tương đương với Ngày Của Mẹ (Mother's Day).

(nguồn: Trích trong <http://vi.wikipedia.org>)

Tuy nhiên, trong hiện tại người viết cũng vẫn nghe được nhiều tâm sự “nào nề” của quý bà khi đi họp trong các nhóm sinh hoạt hội cao niên hay khi gặp nhau trong các buổi họp mặt thân hữu. Nhiều bà đã than phiền là quý ông hình như “càng già càng đỗi tính”, nói năng không dịu dàng thân ái như ngày xưa nữa. Mỗi khi hai vợ chồng già gặp mặt nhau nhau là lại “cãi chí chóc”, dù câu chuyện phát sinh ra sự cãi vã đó thật ra chẳng có gì là quan trọng cả.

Có bà lại tâm sự rằng quý bà đã phải nhẫn nhịn hết sức để không cãi vã với “đáng lang quân” nữa vì mấy ông cứ “cãi ngang phè”, lại ra oai la lối, lớn tiếng lấn áp quý bà hoặc là quý bà rất buồn khi “chàng hoàng tử bạch mã” ngày xưa đã quên mua hoa hay mua quà tặng quý bà trong ngày Mother’s Day, trong ngày sinh nhật, ngày kỷ niệm lễ cưới, trong ngày Giáng Sinh hoặc đã không giúp đỡ quý bà trong việc nhà, v.v. Thế là quý bà phải tìm người để “trút bầu tâm sự” cho “đỡ tức” trong người. Do đó, nhiều khi người viết được mời làm người cố vấn tâm lý “gỡ rối tơ lòng” cho người khác, còn chuyện của mình thì lại “chỉ rối tùm lum” chưa biết giải quyết ra sao vì mỗi gia đình có những điều phiền muộn khác nhau, không ai giống ai cả. Smile! Nhân việc quý bà tìm nơi để “xả mối ưu sầu này” này, người viết lại nhớ đến câu chuyện hay hay dưới đây xin mời quý bạn cùng đọc và hy vọng mọi người sẽ tìm được một sự cảm thông sau khi đọc xong câu chuyện này.

Sự tích ngày mừng 8 tháng ba..

Ngày xưa, có 1 anh chàng nhà nọ, gặp 1 người con gái xinh đẹp mỹ miều, thùy mị dịu dàng... công dung ngôn hạnh đủ cả, anh chàng đem lòng yêu mến và muốn cưới nàng làm vợ. Cuối cùng thì nàng cũng nhận lời... với 1 điều kiện là hàng năm, cô nàng xin phép được 1 ngày vắng nhà để đi xa, còn đi đâu, làm gì, anh chàng không được thắc mắc, không được điều tra, tìm hiểu. Nghe thấy điều kiện quá dễ dàng, vả lại cũng quá sung sướng vì kiếm được cô vợ lý tưởng như vậy, anh chàng gật đầu đồng ý không chút đắn đo.

Cuộc sống 2 vợ chồng trôi qua rất hạnh phúc, chẳng bao giờ họ to tiếng với nhau và cô gái luôn tỏ ra là 1 người vợ đảm đang, hiền dịu. Đến một ngày nọ, khi cô nàng xin phép anh chồng ngày hôm sau được vắng nhà, anh chàng mới nhớ ra lời mình hứa ngày nào. Lỡ hứa rồi, chẳng lẽ không làm, vả lại 1 ngày vợ đi vắng chắc cũng chẳng sao, anh chàng liền đồng ý. Ngày hôm đó mới dài lê thê làm sao khi mà đến tối anh chàng không thấy vợ về. Chàng cứ đứng lên, ngồi xuống, đi ra đi vào ngóng vợ như con ngóng mẹ đi chợ về vậy. Vừa sốt ruột, vừa lo lắng, chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra với vợ mình... Rồi bao nhiêu những suy nghĩ khác lại bắt đầu dằn vặt anh chàng... Cuối cùng rồi cũng đến sáng. Trời vừa hừng sáng, anh chồng đã thấy vợ mình trở về nhà. Bao nhiêu lo lắng, giận dữ, nghi ngờ dồn nén cả đêm qua chưa kịp bùng lên thì cô vợ đã nhẹ nhàng nhắc tới điều kiện của ngày cưới là nàng được đi 1 ngày và anh chàng không được hỏi han thắc mắc. Đã hứa thì phải giữ lời, nam nhi đại trượng phu là vậy. Những nghi ngờ tuy còn vương vấn trong lòng, nhưng theo thời gian, anh chàng cũng quên đi, cho vào dĩ vãng. Cuộc sống hai vợ chồng êm ả trôi qua.

Một năm nữa lại trôi qua, và cái ngày mà người vợ xin phép vắng nhà lại tới. Vì đã hứa nên anh chàng lại phải để cho vợ đi mặc dù trong lòng, sự lo lắng, nghi ngờ, tò mò ngày càng tăng. Một năm nữa, rồi 1 năm nữa... cứ đến đúng ngày là người vợ lại đi vắng nhà và lại trở về nhà ngày hôm sau vào đúng lúc mặt trời mọc. Trong cuộc sống, người chồng chẳng có điều gì có thể phàn nàn về người vợ của mình được cả, ngoại trừ nỗi tò mò, nghi ngờ ngày càng dày vò anh chàng. Đến 1 lần, vào ngày mà người vợ lại đi vắng như mọi năm, không thể tìm được sự tò mò của mình nữa, anh chàng quyết định bám theo người vợ.

Người vợ cứ cắm cúi đi, không hề biết là người chồng đang bám theo mình. Đi mãi, tới bìa rừng, người chồng thấy vợ mình chui vào trong 1 bụi cây. Chờ mãi không thấy người vợ đi ra, anh chàng rón rén lại gần. Tới nơi, chàng thấy có 1 con rắn hổ mang đang cuộn mình lột xác. Hoảng hốt, sợ hãi, chàng vội cầm con dao chém con rắn. Trước sự ngạc nhiên khôn tả của người chồng, con rắn lại hiện nguyên hình là người vợ nằm trong vũng máu, quần quai, hấp hối.

Thì ra hàng năm, cứ đến ngày này, người vợ lại biến thành con rắn hổ mang và khi lột xác thì

bao nhiêu những bức bối, những giận dữ kìm nén trong 1 năm qua cùng với nọc độc được xả đi hết, để rồi khi trở về nàng lại trở nên xinh đẹp hơn, là một người vợ hiền dịu hơn, chiều chuộng, nhường nhịn chồng hơn. Chỉ vì sự tò mò, lòng nghi ngờ đã làm cho người chồng thất hứa và kết quả thì chàng đã làm 1 điều mà chẳng thể nào cứu vãn được nữa.
(Nguồn: email bạn gửi)

Dù sao đi nữa thì theo thiên nghĩ của người viết thì sự việc quý ông vinh danh và thương yêu, người vợ, người mẹ, người chị gái, người em gái của mình vẫn là một việc tốt nên làm vì điều đó chứng tỏ tình thương yêu đầy nghĩa tình của tình chồng vợ, của tình mẫu tử thâm tình. Nhiều khi những gì chúng ta đang có trong tay, chúng ta không thấy đáng quý, chỉ đến khi mình mất đi rồi, mình mới thấy nó rất có giá trị, đáng quý biết là đường nào, nhưng không thể nào có lại được nữa. Bạn đồng ý chăng?

Người viết xin mượn một đoạn văn trong bài giảng dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay bạn nhé.

“Điều mà tôi khám phá ra trong cuộc đời của mình cho đến tận bây giờ, điều mà làm cho tôi hạnh phúc đó là tình thương, sự tha thứ, bao dung. Có thể tôi thực tập yêu thương còn kém, có thể sự tha thứ, bao dung trong tôi còn kém nhưng đó là con đường mà tôi sẽ nguyện đi trên ấy mỗi ngày. Tôi tự nói với chính mình **“hãy thương yêu khi có thể, hãy tha thứ, bao dung khi có thể, bởi vì chỉ một giây phút thôi thì những điều này sẽ trở thành không thể.”**

(Nguồn: Trích trong bài giảng **Hãy Làm Khi Có Thể** của Thầy Pháp Nhân)

Putin đã đem quân xâm lược Ukraine trong mấy ngày qua. Chúng ta thường nghe câu nói "Giặc đến nhà, đàn bà cũng đánh" Chúng ta đã thấy nhiều hình ảnh phụ nữ Ukraine mặc quân phục tham gia cuộc chiến.

Mời quý bạn cùng xem youtube về những nữ chiến binh kiêu dũng của Ukraine trong các cuộc diễn hành mừng Lễ Độc Lập của Ukraine trước đây để thấy thêm nét hùng tráng của những người đẹp này.

★ **WOMEN'S TROOPS OF UKRAINE** ★ **Military parade in Kiev** ★ **Ukrainian Army Girls**
<https://youtu.be/mUDcJJgtXw>

Happy International Women's Day

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 603-ORTB 2029 382022)

ĐI BỆNH VIỆN PARKLAND

Em gái tôi đi mổ trong bệnh viện Parkland Dallas tôi cùng đi với nó.

Ở Mỹ 30 năm, vài lần đến vài bệnh viện khác nhau vì những lý do khác nhau nhưng đây là lần đầu tiên tôi đến một bệnh viện “miễn phí”. Ngoài chữa trị những ai có bảo hiểm khác, hầu hết bệnh nhân đều là người có medicaid đang hưởng tiền bệnh hay “con nhà nghèo” lợi tức thấp được xã hội trợ giúp. Người Việt mình từng đến bệnh viện Parkland và gọi đó là “Nhà thương thí”.

Bệnh viện Parkland mới xây những năm sau này, thay thế bệnh viện cũ. Những building cao lớn đồ sộ và hào nhoáng, du khách phương xa nào đi qua đây nhìn vào sẽ lầm tưởng là bệnh viện sang trọng dành cho giới nhiều tiền lắm của.

Trước khi đẩy giường bệnh nhân vào phòng mổ tôi thấy hai bác sĩ và hai y tá chờ sẵn. Qua người thông dịch trên màn hình chị em tôi lần lượt được bác sĩ gây mê rồi đến bác sĩ giải phẫu trình bày giải thích rất cặn kẽ họ sẽ làm những gì và hỏi chúng tôi có thắc mắc gì không, Tôi cảm ơn họ và bày tỏ lòng tin tưởng vào các bác sĩ sẽ làm những điều tốt nhất cho em tôi. Đến lượt cô y tá dặn dò và đưa giấy tờ cho bệnh nhân ký tên là xong. Tôi hiểu đó là thủ tục, cách làm việc rõ ràng và công bằng cho cả đôi bên, tránh những rắc rối sau này.

Sau ca mổ gần hai tiếng em tôi được chuyển ra phòng. Tôi sẽ ở lại với nó trong bệnh viện này. Đây là một căn phòng khá rộng, chiếc giường người bệnh gần ngay cửa ra vào, sau giường là chiếc ghế sofa, cô y tá đã chỉ dẫn tôi cách ngã chiếc ghế ra thành giường rộng để tôi nằm ngủ, sau đó cô đi lấy thêm chăn mền và gối, cứ y như tôi là... bệnh nhân thứ hai đang được chăm sóc vậy.

Cả ngày hôm nay theo em đến bệnh viện và đợi chờ ca mổ mệt mỏi tôi chỉ muốn tối nay được ngủ yên giấc chưa chắc có được không vì tôi biết rằng bệnh nhân luôn được chăm sóc cả ngày lẫn đêm.

Em tôi đã đi lại bệnh viện Parkland nhiều lần, được các bác sĩ chẩn đoán bệnh, cho thử máu, chụp hình Xray, MRI rồi mới đi đến quyết định sau cùng là mổ.

Bệnh viện Parkland cũng như tất cả những bệnh viện nào ở Mỹ người ta cũng đều đối xử với bệnh nhân lịch sự và thân thiện, từ người nhân viên ngồi nhận giấy tờ đến các nhân viên y tế. Chi phí bệnh viện cao cũng xứng đáng với y khoa tiên tiến và sự đối xử chăm sóc của họ. Điều này đã làm tôi ngưỡng mộ và với bệnh viện không tốn tiền Parkland thật sự làm tôi thêm cảm phục. Hôm ngồi trong phòng chờ đợi bác sĩ, chị em tôi nói chuyện xong tôi rảnh rang ra đứng bên khung cửa sổ ngắm nhìn cảnh bên ngoài cho đỡ sốt ruột bỗng giật mình khi cánh cửa phòng mở ra và tiếng bác sĩ cao giọng lạnh lớt vui tươi như chim hót, như ông ấy vừa gặp lại cố nhân sau nhiều năm xa cách:

- Hi... How Are You...

Bác sĩ chào hỏi xong và tự giới thiệu mình rồi hỏi thăm đến bệnh tình. Khám xong bác sĩ vẫn ngồi lại ân cần hỏi người bệnh có cần hỏi han gì, trả lời xong vài câu hỏi về bệnh tình của em tôi bác sĩ lại... mời chào còn hỏi gì nữa không và kiên nhẫn đợi chị em tôi... bàn luận suy nghĩ mãi không tìm ra gì để mà thắc mắc hỏi han thì ông mới thực sự rời phòng khám. Họ không hỏi há không nói cho xong việc mà còn tạo cảm giác thoải mái cho bệnh nhân.

Không chỉ ông bác sĩ này mà những lần sau gặp bác sĩ hay y tá khác họ cũng vui vẻ thân tình như thế. Có trường lớp nào dạy họ không mà cung cách họ đều giống nhau?

Đêm đầu tiên ở bệnh viện tôi ra ghế sofa nằm. Đang lim dim tìm giấc ngủ tôi nghe tiếng động nơi cửa là biết có người vào, đèn bật sáng lên và tiếng cô y tá véo von:

- Xin chào tôi là y tá Amanda.

Thế là tôi phải ngồi dậy, cô y tá đứng bấm computer xong hỏi này giờ bệnh nhân còn đau không? Mức độ đau số mấy?

Cô y tá lấy thuốc cho em tôi uống, xong cô xem xét lại những dây ống truyền trên người bệnh nhân, dặn dò chỉ dẫn chúng tôi gọi y tá bất cứ khi nào cần rồi chào tạm biệt đi ra.

Chị em tôi nằm tiếp lại đang mơ màng thì cánh cửa phòng mở ra và một cô bước vào, ròn rã giới thiệu tên và nhiệm vụ, cô vào thay bình nước tiểu đổ vào toilet xong gắn trở lại như trước.

Lần thứ ba là một cô vào đo nhiệt độ và đo áp huyết máu

Lần thứ tư một cô khác vào lấy mẫu ống máu đi thử.

Lần thứ năm là một cô vào làm vệ sinh cho bệnh nhân, cô lau chùi thay băng...

Rồi lần thứ sáu, lần thứ bảy... tôi mệt đừ người không còn nhớ họ là ai làm nhiệm vụ gì nữa dù ai khi bước vào cũng giới thiệu tên và nhiệm vụ của họ một cách rành mạch và họ cũng hỏi lại tên và ngày tháng năm sinh của bệnh nhân để biết chắc họ phục vụ đúng người, không lầm lẫn. Tôi hết nằm lại đứng lên lại nằm xuống như một người máy cho đến quá nửa đêm thấy không còn lý do gì để các y tá hay nhân viên phải vào phòng nữa, chị em tôi sẽ được ngủ yên dù chỉ một vài tiếng cũng đỡ mệt mỏi. Đang sắp chìm vào giấc ngủ tôi... bỗng giật thót tim khi cửa phòng lại có tiếng động và... cánh cửa phòng mở ra, là cô Mễ bước vào lấy thùng rác đi đổ dù rác trong thùng chỉ là loe que mấy tờ giấy tôi vừa vứt vào lúc ban chiều. Chắc cô housekeeping này vừa vào ca ba là cô đi gom rác dù buổi trưa đã có một bà housekeeping lau sàn nhà, phòng vệ sinh và đổ rác rồi. Bệnh viện sạch sẽ chu đáo quá cũng...! àm phiền bệnh nhân.

Tôi ngủ lơ mơ được vài tiếng thì trời đã sáng cánh cửa phòng mở ra đón một ngày mới. Đã 7 giờ sáng, một cô bước vào giới thiệu là y tá của phòng này ngày hôm nay, cô ghi tên Elizabeth trên bảng.

Lát sau ông bác sĩ mở cho em tôi hôm qua bước vào cùng với ba sinh viên y khoa thực tập. Thầy trò cùng xúm vào xem vết mổ bệnh nhân và thầy đứng giảng bài tại chỗ cho học trò khoảng mười lăm phút ông bác sĩ mới quay ra nói với tôi là tình trạng vết mổ rất tốt, bệnh nhân sẽ phải nằm lại bệnh viện hai ngày nữa. Lát nữa sẽ có người đến therapy và chúng tôi sẽ theo dõi sức khỏe ổn định mới cho về nhà được.

Tôi nửa vui nửa... buồn. Vui vì tình trạng em tôi an toàn sẽ được bệnh viện chăm sóc kỹ càng. Buồn vì... nghĩ đến hai đêm nữa trong bệnh viện tôi lại trải qua những pha... giật mình mỗi khi cánh cửa mở ra đóng vào cứ thế cho đến quá nửa đêm làm tôi không thể nào yên tâm chợp mắt được.

Đầu giờ trưa, therapist là bà Sophia đến với cái walker hai bánh xe. Bài tập rất đơn giản khoảng 30 phút, bà cột dây ngang lưng bệnh nhân để đỡ đàn phòng khi té ngã, bệnh nhân vịn cái walker tập nhắc chân đi theo cái walker từng bước nhỏ một.

Hai ngày “vất vả” vì mất ngủ, vì “bị” chăm sóc cả ngày lẫn đêm cũng trôi qua.

Buổi trưa bà Sophia vẫn đến tập đi cho em tôi, xong bà thông báo là bệnh viện sẽ giới thiệu em tôi mua một chiếc xe lăn. Tôi ngạc nhiên và từ chối vì em tôi sẽ sớm đi đứng được đâu cần đến xe lăn kéo uổng phí thì bà Sophia cũng... ngạc nhiên khi thấy tôi từ chối điều cần phải có, bà giải thích bệnh nhân sẽ dùng xe lăn trong thời gian chưa bình phục, ngồi trong xe lăn là an toàn cho bệnh nhân. Bà hỏi chúng tôi muốn chọn hiệu nào, tự order lấy hoặc bà sẽ order giùm, dĩ nhiên chúng tôi không tốn một xu chi phí nào cả vì em tôi có thẻ Medicaid.

Thế là tôi đành nhờ bà Sophia order giùm chiếc xe lăn ngoài ý muốn. Bà nói khoảng một tiếng nữa người ta sẽ đến tận phòng bệnh này giao chiếc xe lăn cho em tôi và sau đó chúng tôi sẽ ra về. Đúng như bà Sophia ước lượng một tiếng sau có người đến giao chiếc xe lăn mới tinh, họ chỉ tôi cách mở xe ra hay gấp vào gọn gàng có thể xách trên tay.

Cô y tá mang giấy tờ discharge vào phòng, cô dặn dò bệnh nhân nhiều điều và dìu em tôi ngồi vào chiếc xe lăn đẩy ra ngoài cổng bệnh viện, vì thời buổi cách ly Covid người nhà không thể vào đông, phải đậu xe chờ sẵn trước cổng. Khi em tôi ngồi vào trong xe cô mới quay vào bệnh viện và không quên chúc bệnh nhân những điều tốt đẹp. Đối với cô việc làm này hết sức bình thường.

Nếu như ở Việt Nam thế nào chúng tôi cũng phải... biếu cô y tá món tiền gọi là “bồi dưỡng” cho cô rồi, nhưng ở Mỹ chỉ hai tiếng “cám ơn” chân tình từ lòng mình là đủ.

Một tháng sau em tôi đi tái khám ở bệnh viện Parkland nó lại ngồi chiếc xe lăn lần nữa. Chiếc xe lăn mới tinh chỉ dùng cho vài lần tái khám sẽ gấp lại... cất vào nhà kho hay trong garage vừa chật nhà vừa lãng phí. Tôi... an ủi nghĩ thầm mai một mình già chân yếu tay run biết đâu sẽ dùng đến nó cho đỡ day dứt tiếc rẻ.

Người ta đi bệnh viện ở Việt Nam than van bị tốn tiền, bị đối xử hạch hộc, chăm sóc cầu thả đã đành. Chị em tôi đi bệnh viện ở Mỹ chẳng tốn đồng nào cũng phải “than van” mệt quá nè trời khi... được chăm sóc quá chu đáo và tử tế.

Em tôi hạnh diện khi biết bệnh viện Parkland là nơi đã cấp cứu tổng thống John F. Kennedy khi ông bị ám sát ở Dallas vào November 22 năm 1963.

Chắc chắn là bệnh viện đã tận tình chữa trị bằng những phương tiện y khoa tốt nhất thời đó để mong cứu mạng vị tổng thống nước Mỹ.

Nhưng với bệnh nhân là em tôi hay bất cứ bệnh nhân nào khác thuộc diện “miễn phí” ngày nay cũng đã được hưởng những phương tiện y khoa tốt nhất của bệnh viện Parkland, sự chăm sóc chuyên nghiệp, lương tâm, bổn phận và trách nhiệm của những y bác sĩ, sự hòa nhã thân thiện của các nhân viên làm việc tại đây thì những bệnh nhân này cũng có quyền tự hào mình là vị khách quý của bệnh viện.

Nguyễn Thị Thanh Dương

RỜI MÙA ĐÔNG SẼ QUA

Rời mùa Đông này sẽ đi qua
Gió lạnh không theo em về nhà
Ngẩn ngơ khi thấy trên hè phố
Chiếc lá khô bay gió cuối mùa.

Đâu hoa Trạng Nguyên, hoa cúc vàng...
Hoa mùa đông cùng anh đến thăm
Có khung cửa sổ buồn vì nhớ
Có người sẽ buồn vì chờ mong.

Rời mùa đông này sẽ không còn
Áo len em gấp lại để dành
Nằm yên nhé hương mùa đông cũ
Kỷ niệm đừng phai như hoa tàn.

Rời mùa đông này sẽ đi xa
Bão tuyết, đóng băng ngày hôm qua
Tan chảy về đâu băng tuyết ấy

CÒN MƠ DẤU GIÀY

Nẻo về
Quy khứ quy lai
Trăng soi tịnh độ
Miếu đài hoang sơ
Thấy ta hạt cát ngu ngơ
Ẩn trong hốc đá còn mơ dấu giày.

Mây bay
Quy khứ quy lai
Đêm thanh trăng lặn
Dấu hài bật tằm
Gió khuya khua vọng âm âm
Ai ngồi quán niệm trăng đêm địa sương.

Bên hiên
Lá khóc vô thường
Riêng ta lạ lắm
Soi gương tìm người

Trả lại con đường đã sạch khô.

Đã lìa tổ ấm đã xa quê
Đàn chim trốn lạnh sẽ trở về
Làm tổ trên mái nhà riu rít
Rót xuống đời những tiếng hoan ca.

Đường phố thức dậy sau cơn mê
Mây xám hôm nào còn lê thê
Hôm nay nắng tràn qua kẽ lá
Thả mộng ngọt ngào theo chuyến xe.

Mùa đông nào cũng sẽ qua thôi
Đến và đi bao nhiêu lần rồi
Xin còn anh một vòng tay ấm
Lỡ khi em thấy lạnh giữa đời.
Nguyễn Thị Thanh Dương

ANH VÀ EM NGÀY HÔM NAY

Em của ngày hôm nay
Cũng teo cũng tóp chảy dài dài
Anh của ngày hôm nay
Cũng nhăn, cũng nhúm có thua ai

Em của ngày hôm nay
Nói nhiều hay dối cãi lai rai
Anh của ngày hôm nay
Lười biếng, ở dơ lại hay say.

Em của ngày hôm nay
Không còn thon thả tóc bay bay
Anh của ngày hôm nay
Bụng phệ vì bia, hói đỏ ngài.

Em của ngày hôm nay
Ba vòng lẫn lộn thấy sai sai
Anh của ngày hôm nay
Sáu múi mắt tiêu chỉ còn hai.

Chúng ta của ngày hôm nay
Cặp đôi gái sắc với trai tài
Đã thành đôi lứa già đầu bạc.
Quên trước, quên sau thế mới hay.
Nguyễn Thị Thềm

Đàn xưa lỗi nhịp cung rơi
Đàn nay sai khúc ngôn lời vô ngôn.
Kiều Mộng Hà
March 05th 2022

EM CỦA NGÀY HÔM NAY

(Nhân ngày 8/3, gửi Người Xưa...)

Anh yêu dấu, "hàng" nay đã xuống cấp
Mặt em xinh? Anh hãy nhìn kỹ xem:
Da nhăn nheo, đây những vết chân chim
Mũi đẹp đấy! Sờ vào coi chừng... gãy!

Môi quyến rũ? Hôn đi anh, sẽ thấy
Chẳng còn đâu run rẩy thuở ngày xanh
Ngực đẹp ư? Chi để ngắm thôi anh
Theo năm tháng, "bên trong" đã tàn úa!

Mắt đẹp sao? Giờ chỉ là quá khứ
Mây mù giăng khắp nẻo mắt người xưa
Chiều hoàng hôn, em chỉ thấy lơ mơ
Tối đọc sách phải cần đôi kính lão,

Vòng 2, vòng 3 bây giờ cũng... nhão
Máu có đường, có mỡ khắp châu thân
Tai em đây, cũng xao nhãng đôi phần
Anh đến thăm, nhớ phải... la lên nhé!

Em cũng mới phát bệnh... mất trí nhớ
Đồ đạc trong nhà, nhiều lúc tìm hồng ra
Tính tình đổi thay: sáng nắng chiều mưa
"Có tuổi" rồi, mong anh tha thứ!

Bao nhiêu năm rồi! Còn gì đâu chứ?
Theo thời gian sỏi đá cũng tàn phai
Anh yêu em, xin hãy giữ trong tim
Cô gái nhỏ, đẹp xinh của thuở ấy!

Tái Bút:

À mà thôi, em bắt đầu... xấu xí
Thì anh cũng đang... tàn tạ, héo khô
Chờ ngày Father's Day, em sẽ làm... thơ
"Miêu tả" anh đủ đầy, hãy đợi đấy!

Love,

KimLoan

Cầu Nguyện Thế Giới Hòa Bình Chúng Sinh An Lạc

Cả tuần nay thế giới sôi động về tin tức quân đội Nga tấn công Ukraine khiến cho ai dù bận đến đâu cũng phải theo dõi tình hình chiến sự xảy ra ở Ukraine.

Chắc chắn rằng bạn và người viết đều cảm thấy đau lòng, thương xót khi nhìn hình ảnh thường dân Ukraine vô tội bỗng bề nhau tìm được chạy thoát khỏi những nơi bị tấn công gần thủ đô Kiev, nhà cửa bị phá hoại bởi pháo kích, bị thương chết chóc vì bom đạn giống như hình ảnh người dân chạy lánh nạn ở Việt Nam trước năm 1975.

Ai cũng bất bình trước sự xâm lược của Nga vào lãnh thổ Ukraine nên đã có nhiều quốc gia phương Tây tuyên bố ủng hộ và giúp đỡ Ukraine với nhiều phương tiện: quân sự, vũ khí, tài chính, v.v. Tổng Thống Ukraine Zelensky và quân dân Ukraine đoàn kết bên nhau chống lại sự xâm lược bành trướng lãnh thổ của Putin, tổng thống Nga.

Bạn có thể theo dõi tin tức liên quan đến cuộc chiến tranh giữa Nga và Ukraine qua internet, qua các phương tiện truyền thông, truyền hình, báo chí, v.v. Tin tức chiến sự này là tin tức thời sự nóng sốt nhất hiện tại.

Người viết là phụ nữ rất kém về phương diện bình luận các vấn đề thời sự nên không dám lạm bàn gì cả mà chỉ chú ý đến những tin tức liên quan đến phụ nữ nên xin mời bạn xem một youtube nói về phụ nữ Ukraine tham gia tình nguyện làm bom xăng chống lại sự xâm lược của Nga và mời đọc một bài thơ hay ca ngợi tinh thần chiến đấu bảo vệ tổ quốc của người dân Ukraine, kể cả phụ nữ.

Mời xem Youtube "Ukraine: Phụ nữ tham gia tình nguyện làm bom xăng - BBC News Tiếng Việt" on YouTube.

<https://youtu.be/h-9mDvRy8XA>

Mời đọc "Bài Thơ Cho Ukraine" do ông Từ Đức Tháo, chủ tịch BCH/CĐVNOR chuyển chia sẻ với người viết. Xin cảm ơn ông Từ Đức Tháo về bài thơ đầy tình cảm yêu tổ quốc này.

Bài Thơ Cho Ukraine...

(KÍNH TẶNG DÂN UKRAINE NHƯ MỘT SỰ CẢM PHỤC VÀ SẼ CHIA.)

Tôi viết cho em bài ca sĩ khí
Khi giặc xâm lăng đang giày xéo quê hương
Cả người mẫu hoa khôi cũng vác súng lên đường
Dù họ có thể ra nước ngoài mà hưởng nhưng gấm lụa
Tôi viết cho em bài thơ ràn rụa
Giọt nước mắt bé thơ, giọt trên má cha ông
Giọt từ pháo phòng không

Giọt xăng nóng đốt xe tăng kẻ cướp
Giọt khóc sự chia ly kẻ đi mãi không về.

Tôi viết cho em bài thơ chữ thăm thê
Nhưng không thiếu bao trang hùng dũng liệt
Thà chết đi để quê hương bất diệt
Có cái còn: cho thế hệ mai sau
Không: trong ghen ngào nuốt đắng cay nô lệ
Như mấy chục năm qua làm một kẻ chur hầu
Không khoan tay, không tím tái gục đầu
Không chết đói: lúc thanh trừng thuở trước.

Tôi viết cho em - người con gái Ukraine yêu nước
Thà bỏ sự xa hoa trên sàn diễn, phim trường
Để mang vào bộ chiến y thô xước
Tay cầm hoa thay bằng khẩu AK.
Giữ cõi bờ: giữ Non Nước thắm hoa
Sau lưng em: là tấm lòng thế giới
Em đừng nghĩ: họ xui em đi tới
Anh biết mà: em chẳng nghĩ thế đâu.
Khi em thay váy lụa để cầm súng đi đầu
Là ước mong: được tự quyền tự quyết
Sự ám no, an tâm người lân lụt
Và chắc là: hạnh phúc thế hệ ngà.

Tôi viết cho em người con gái Ukraine
Em đã sống như bao người anh dũng
(Bảo vệ quê hương: ai bảo là không đúng?
Chỉ bọn vong nô bán cả dân tộc ta).

Tôi viết cho em người con gái Ukraine
Dù chữ nghĩa. Chưa đủ niềm khâm phục
Hãy chiến đấu! Có sao ta chịu nhục
Làm kẻ loại hai... trên đất nước liệt oanh.

(Nguồn: Bài thơ Ca Ngợi những Nữ Dân Quân Ukraine, tác giả Vô Danh - Không thấy đề tên tác giả)

Người viết là Phật tử nên thường nghĩ đến việc cầu nguyện Đức Quán Thế Âm Bồ Tát vì Ngài có hạnh nguyện cứu độ chúng sinh khi gặp hoạn nạn.

Tại các chùa đều có hình tượng Đức Quán Thế Âm Bồ Tát với gương mặt và nụ cười từ bi đứng trên toà sen ban phước lành cho tất cả Phật tử đến viếng chùa.

Khi bị trọng bệnh, bị tai nạn nguy hiểm hay khi gặp phải những điều phiền muộn trong cuộc đời, đa số chúng ta thường niệm danh hiệu Quán Thế Âm Bồ Tát để cầu xin được cứu giúp.

Người viết chỉ là một cư sĩ nhỏ bé tầm thường nên chỉ có thể chia sẻ với quý thân hữu một vài nét quan trọng về đức Quán Thế Âm Bồ Tát mà thôi. Phần thuyết pháp về công hạnh của Ngài phải do các tăng sĩ phụ trách mới đủ uy lực thuyết giảng.

“Quan Thế Âm” có nghĩa là quán chiếu, suy xét, lắng nghe âm thanh của thế gian. Theo Phẩm Phổ môn trong [Kinh Diệu Pháp Liên Hoa](#), sở dĩ Ngài mang tên gọi như vậy là do hạnh nguyện từ bi cứu khổ nạn, mỗi khi chúng sanh bị khổ ách, nguy cấp liền nhất tâm niệm danh hiệu của Bồ tát, Ngài liền quán xét âm thanh đó, lập tức cứu hộ thoát khỏi tai ách.

Trong [Bát Nhã Tâm Kinh](#), vị Bồ-tát này mang tên là **Quán Tự Tại** dựa trên pháp môn tu tập của Ngài. Khi quán chiếu thâm sâu vào chính mình, Ngài nhận thấy năm uẩn không có tự tính và đều là giả tạm, ngộ ra được điều đó, ngài vượt thoát tất cả mọi khổ đau ách nạn.”

(Nguồn: trích trong Wikipedia)

Người viết cũng có thiết lập tại nhà một bàn thờ Phật và một bàn thờ Đức Quan Thế Âm để hằng đêm được đánh lễ, chiêm ngưỡng nét từ bi hỷ xả của chư Phật, cầu nguyện cho thân nhân bạn bè quá vãng được siêu sinh tịnh độ, người còn sống được bình an, bệnh tật tiêu trừ, căn lành tăng trưởng, làm được nhiều việc lành, tránh làm những điều ác và tất cả chúng sinh đều trọn thành Phật Đạo.

Người viết thường sưu tầm những hình ảnh đẹp về Đức Quán Thế Âm để thực hiện những youtube đẹp về Ngài và chia sẻ với bạn bè cùng nhau cầu nguyện Ngài cứu độ cho chúng sinh khi gặp tai nạn như trường hợp bị bệnh dịch Covid-19 và cầu nguyện cho thế giới được bình an vì chiến tranh như trường hợp Ukraine ngày nay.

Lòng từ bi cứu khổ cứu nạn chúng sinh của Đức Quán Thế Âm Bồ Tát thật đáng kính ngưỡng. Xin mời thưởng thức Youtube Quán Thế Âm Bồ Tát - Nhạc Nguyễn Tuấn - Thơ Tuệ Kiên do người viết thực hiện dưới đây:

Youtube Quán Thế Âm Bồ Tát - Nhạc Nguyễn Tuấn - Thơ Tuệ Kiên

<https://www.youtube.com/watch?v=0kQbbF42j4E>

Nhạc sĩ Võ Tá Hân đã đóng góp vào kho tàng Nhạc Phật giáo Việt Nam với những bài kinh Phật giáo được chuyển thành những nhạc phẩm do ông sáng tác rất trang trọng, hay tuyệt vời.

Mời quý bạn cùng thưởng thức với người viết.

Niệm QUAN THẾ ÂM BỒ TÁT - Nhạc Võ Tá Hân

<https://www.youtube.com/watch?v=V4im39qqDkA>

MƯỜI HAI LỜI NGUYỆN CỦA QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT _ Võ Tá

Hân phổ nhạc - Ca sĩ Kim Linh

<https://www.youtube.com/watch?v=Im0vEB--dJs&list=RDV4im39qqDkA&index=22>

Cầu nguyện cho thế giới hòa bình, chúng sinh an lạc để cuộc sống ở nhân gian này được tốt đẹp hơn.

Nam Mô Cứu Khổ Cứu Nạn Quán Thế Âm Bồ Tát Ma Ha Tát.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTN 602- ORTB 1029-312022)

Vinh Danh Phụ Nữ Uy-Kiên

Mừng tám tháng ba thuở trước kia...
Tình thơ quà đẹp tặng em kia!
Uy-Kiên* độc lập nguyên không bỏ,
K-úi ** tự do quyết chẳng lia
Dũng cảm mẹ hiền cam pháo loạn,
Can trường vợ đảm chịu bom khuya...
Vinh danh nữ giới trên toàn cõi
Xin nhận chân tình, những sẻ chia!

Thanh Hòa

Ngày 08/03/2022

*Ukraine

**Kiev: thủ đô Ukraine

1 CHÉN CHƯA NO!

- Em bao nhiêu tuổi em à?
- Sáu mươi năm trước tuổi vừa lên ba
Bây giờ? Chẳng nhớ nữa a!
Tò mò chi vậy? Người Ta lắm lời!

- Sáu mươi năm trước: cái thời
Anh mơ làm lính, ông Trời chưa cho
Biết em thương lính. Giả đồ
Vòng vo biện luận hành ngò cho... thơm!
Em mời chỉ một chén cơm
Đã khai "lý lịch", chẳng đơm thêm gì?

Người Ta mê lính cách chi
Kính khi dân sự, bác chì hành anh
Thương em rất đổi chân thành
Sao em vờ vĩnh loanh quanh tránh hoài?
Á Nghi, 4.3.2022

CHỜ EM ANH NHÉ!

Mang theo thiện nghiệp đã hành
Anh giàu vô kể, tâm lành lo chi
Niết Bàn, Cực Lạc cứ đi
Giữ tâm hoan hỷ chờ khi em... về!
Ý Nga, 2.3.2022

KHI BÁC SĨ SI TÌNH

*Đây là ca cấp cứu
Em phải trả lời ngay
Để tương tư thành... bước
Tội em đáng bị... đày!*

*Anh mỗi mòn mong ngóng
Làm, không thể tập trung
Nên đã bị đuổi việc
Về chữa bệnh... nhớ nhung.*

*Thất tình, thở thoi thóp
Anh ra nông nổi này
Tổn thương thật trầm trọng
Em hãy mau... đến đây!
Á Nghi, 4.3.2022*

Nụ Hôn Thương Nhớ
(Cảm tác vì tấm hình.)

Này con hỡi! Mai này con khôn lớn
Nhớ lời Ba: khi Tổ quốc lâm nguy
Hãy tòng quân! Con chớ ngại ngần gì
Cứu Đất Nước. Vì Nước còn, Dân có.

NHẠC NÀO CHĂNG CÓ TÊN

*(Thành kính tưởng niệm những Thi Nhạc Sĩ
đã đóng góp nhiều sáng tác đấu tranh cho nền
văn nghệ VN hải ngoại.)*

*

Nếu em là ca sĩ
Sẽ khấn trước khi ca
Cám ơn bao Nhạc Sĩ
Đã giúp thơ thăng hoa.

Tạ ơn bao Thi Sĩ
Vận vắn nhịp tấu hòa
Từ trái tim rung động
Những mơ mộng ngọc ngà.

Người Làm Thơ vắt óc,
Kẻ Phở Nhạc dâng tim
Nỡ lòng nào ca sĩ
Chôn tất cả im lìm?

Nếu em là ca sĩ
Thương nhất nhạc đấu tranh
Viết ra vì tổ quốc
Nhất là Nhạc Quân Hành
Hùng hồn giữ bờ cõi!
Ý Nga, 29.2.2022

Hôm nay đây Ukraine mình khôn khó
Cộng sản Nga với bè lũ Putin
Xua quân sang, chúng xâm chiếm ngang nhiên
Nên cả nước cùng đồng lòng quyết chiến.

Ba ra đi với tinh thần dũng liệt
Nhưng con ơi! Ba đau xiết tâm can
Bỏ lại con trong bụng mẹ. Xón xang!
Ba chỉ biết gửi "Nụ Hôn Thương Nhớ".

Con ngoan nhé! Hãy giữ gìn nhịp thở
Đừng đập nhiều để bụng Mẹ phải đau
Mẹ hy sinh nhường Ba đến tuyến đầu
Bao nguy hiểm, dân Ukraine không ngại.

Lỡ mai này Ba không còn trở lại
Thì con ơi! Hãy mạnh mẽ lớn khôn
Nhớ kỹ rằng Ba đã rất thương con.
Thương cả mẹ. Nhưng Ba đành ly biệt.

Trong chiến tranh người quân nhân đã biết
Đã ra đi ít ai hẹn ngày về
Dẫu "Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi". *
Thì con hỡi! Hãy sống vui con nhé!

Lê thị Hoài Niệm

*Câu thơ cổ